103E JAARGANG NUMMER 8 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2003

Liahona

103E JAARGANG NUMMER 8 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2003

Liahona

OP DE OMSLAG
Fotograaf: Robert Casey, geënsceneerd. Zie 'Weduwen en vaderloze kinderen — door God geliefd', p. 2.

OMSLAG VAN *DE KINDERVRIEND*
Fotograaf: John Luke, geënsceneerd. Zie 'Jeugdwerk toen en nu', p. K14.

ZIE p. 28

ARTIKELEN

VOOR DE JONGEREN

ZIE p. 8

DE KINDERVRIEND

ZIE p. K14

Augustus 2003 103e jaargang Nummer 8
LIAHONA 23988-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Verantwoordelijk redacteur: Dennis B. Neuenschwander
Adviseurs: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West
Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofdredacteur: Richard M. Romney
Assistent-hoofdredacteuren: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Kelly Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Sharri Cook, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Craig K. Sedgwick
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekroïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

For Readers in the United States and Canada:
August 2003 Vol. 103 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

'PILAREN VAN WAARHEID'

Ik ben erg dankbaar voor de *Liahona*. Ik lees het tijdschrift graag. De artikelen zijn een voorbeeld van de kenmerken van het evangelie van Jezus Christus. Ik hoop dat alle heiligen der laatste dagen dit prachtige hulpmiddel zullen ontvangen. Ik ben vooral dankbaar voor de boodschap van het Eerste Presidium in de *Liahona* van mei 2002 — 'Pilaren van waarheid'. Wij hebben de waarheid en daar moeten we iedere dag dankbaar voor zijn.

Eduardo Arroyo Teherán,
wijk Paraíso,
ring Barranquilla–Paraíso (Colombia)

DANKBAAR VOOR PRACHTIGE ARTIKELEN

Voordat ik lid van de kerk was, liet de vrouw met wie ik later getrouwd ben me een exemplaar van de *Liahona* zien, en dat tijdschrift had iets bijzonders. Toen ik vooruitgang maakte van onderzoeker naar bekeerling, getuigde de Geest van de waarheid van het evangelie. Ik voelde de vredige influisteringen van de Heilige Geest, die me liefdevol motiveerde om de waarheid te aanvaarden.

Ik ben dankbaar voor de inspanningen van mijn vrouw en voor onze geïnspireerde broeders en zusters die zulke prachtige artikelen schrijven. Ik vind het fijn om de *Liahona* te ontvangen. Ik kan nooit stoppen totdat ik het hele exemplaar heb gelezen.

Alfredo José Cánepa,
gemeente Ytororo,
ring Fernando de la Mora-Zuid (Paraguay)

'VERLEIDING WEERSTAAN'

Ik ben enorm geholpen door de *Liahona*. Ik was diep onder de indruk van de lijst met ideeën in het artikel 'Verleiding weerstaan', in het exemplaar van november 2001. Als zendeling ben ik erdoor geholpen om verleidingen te weerstaan. Ik hoop dat anderen er ook door geholpen zijn.

Zuster Shelly T. Kollah,
zendingsgebied Port Harcourt (Nigeria)

VAN JEZUS CHRISTUS GETUIGEN

Op school bestudeerden we verschillende godsdiensten. Onze leerkracht gaf mij en mijn vriendin Andressa, die ook lid van de kerk is, de opdracht om iets over Jezus Christus te vertellen.

Toen we met onze voordracht begonnen, werden we door veel andere leerlingen uitgelachen, maar we lieten ons niet uit het veld slaan. We vertelden over zijn leven — vanaf zijn geboorte tot zijn opstanding. Toen we klaar waren, werden we uitgelachen en werden er vervelende opmerkingen gemaakt. Ik werd heel verdrietig. Ik dacht aan de zendelingen, die steeds deuren in hun gezicht dichtgesmeten krijgen, en ik besefte dat ik nu een soortgelijke ervaring had. Ik gaf mijn getuigenis van Jezus Christus, dat Hij voor onze zonden heeft geleden en zijn leven heeft gegeven.

Aan het eind bedankten veel leerkrachten, waaronder de onze, ons omdat we hun iets nieuws hadden geleerd.

Cléa de Souza Lira (14 jaar),
wijk Potengi,
ring Natal–Potengi (Brazilië)

Weduwen en vaderloze kinderen door God geliefd

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Vele jaren geleden bezocht ik een grote bijeenkomst van de kerk in Berlijn. Er heerste een eerbiedige geest toen er als voorspel op het orgel lofzangen werden gespeeld. Ik staarde naar de mensen die voor me zaten. Er waren moeders, vaders en relatief weinig kinderen. De meeste mensen op de overvolle banken waren vrouwen van middelbare leeftijd — alleen.

Plotseling drong het tot me door dat het waarschijnlijk weduwen waren, die tijdens de Tweede Wereldoorlog hun man hadden verloren. Ik was nieuwsgierig en wilde weten of ik gelijk had, dus vroeg ik de functionaris die de leiding had of hij het de mensen wilde vragen. Toen hij vroeg of alle weduwen wilden opstaan, leek het wel of de helft van de aanwezigen opstond. Hun gezichten weerspiegelden de onverbiddelijke gevolgen van de wrede oorlog. Hun hoop was vernietigd, hun leven veranderd en hun toekomst was in zekere zin van hen weggenomen. Achter iedere gelaatsuitdrukking gingen tranen van smart schuil. Ik sprak die dag tot hen en tot allen die hebben liefgehad en hun dierbaren zijn kwijtgeraakt.

De dood kent geen genade

Misschien niet zo wreed en dramatisch, maar wel even aangrijpend, zijn de overlijdensberichten in onze tijd, als de ongenode vijand die de dood wordt genoemd, in ons leven ten tonele verschijnt en onze lieve man of vrouw wegneemt, en soms onze kinderen en kleinkinderen in de bloei van hun leven. De dood kent geen genade. De dood is geen aannemer des persoons, maar op verraderlijke wijze bezoekt hij ons allemaal. Soms verschijnt hij na een lange levensweg, en is het een zegen. Maar soms worden mensen in de bloei van hun leven weggenomen.

Net als vroeger uiten de diepbedroefden vaak stilletjes de aloude vraag: 'Is er geen balsem in Gilead?'[1] 'Waarom ik; waarom nu?' De woorden van een prachtige lofzang beantwoorden die vragen gedeeltelijk:

Waar is een toevluchtsoord? Waar is verlichting
als het verstand'lijk woord geen uitkomst meer biedt,
als, met geloof verflauwd, zoekend naar richting,
ik mij afzijdig houd met mijn verdriet?
(...)

Hij worstelt met mij mee, deelt in mijn lijden

Laten we niet vergeten dat de grafbloemen verwelken, de condoleanties van vrienden herinneringen worden en de uitgesproken woorden en gebeden in ons geheugen vervagen. Zij die treuren, voelen zich vaak eenzaam.

DON BUSATH: FOTO VAN PRESIDENT MONSON; ROBERT CASEY: ANDERE FOTO'S GEËNSCENEERD

in mijn Getsemane, Heiland en Vriend.
Zijn vrede geeft Hij mij, rust in mijn strijden.
Goed en constant is Hij, eeuwig alziend.[2]

De weduwe van Sarefat

De benarde toestand van de weduwen is een thema dat we in de Schriften vaak tegenkomen. Onze gedachten gaan uit naar de weduwe van Sarefat. Haar man was overleden. Haar karige voedselvoorraad was opgegeten. De hongerdood lag op de loer. Maar toen kwam de profeet van God met het ogenschijnlijk onbeschaamde gebod dat de weduwe hem te eten moest geven. Vooral haar reactie is ontroerend: 'Zo waar de Here, uw God, leeft, ik heb geen broodkoek, maar enkel een handvol meel in de pot en een weinig olie in de kruik. En zie, ik ben bezig een paar stukken hout te sprokkelen. Dan wil ik het thuis voor mij en mijn zoon gaan bereiden, en als wij het gegeten hebben, moeten wij maar sterven.'[3]

De geruststellende woorden van Elia drongen diep tot haar door:

'Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals gij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden.

'Want zo zegt de Here, de God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken (…)

'Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had (…)

'Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet.'[4]

De weduwe te Naïn

De weduwe te Naïn is met de weduwe van Sarefat te vergelijken. In het Nieuwe Testament van onze Heer staat een ontroerend en treffend verslag van het liefdevolle respect dat de Meester voor de verdrietige weduwe had:

'En het geschiedde (…) dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïn. En zijn discipelen reisden met Hem, en een grote schare.

'Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was, en veel volk uit de stad was bij haar.

'En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming over haar bewogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

'En naderbij gekomen raakte Hij de baar aan — de dragers stonden stil — en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

'En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder.'[5]

Wat een uiting van macht, liefde en mededogen gaf onze Meester en ons Voorbeeld. Ook wij kunnen anderen tot zegen zijn als we zijn grote voorbeeld volgen. Er zijn overal mogelijkheden. We hebben ogen nodig om de erbarmelijke toestand te zien, oren om de stille smeekbeden van een ontroostbaar hart te horen; ja, en een ziel vol mededogen, zodat wij niet alleen met onze ogen, stem en oren zullen communiceren, maar met ons hart — net als de Heiland.

Niet alleen moeders, maar ook vaders kunnen eenzaam zijn. We hoeven niet op Kerstmis te wachten om te reageren op de vriendelijke aansporing van de Heiland: 'Ga heen, doe gij evenzo.'

'De eenzamen verblijden'

Het lijkt wel of het woord *weduwe* een bijzondere betekenis voor de Heer heeft. Hij waarschuwde zijn discipelen voor het voorbeeld van de schriftgeleerden, die door hun lange gewaden en hun lange gebeden pretendeerden rechtschapen te zijn, maar die de huizen van de weduwen opaten.[6]

De Nephieten kregen de volgende waarschuwing: 'Ik zal tot u komen om te oordelen; en Ik zal een snelle Getuige zijn tegen (…) hen, die (…) de weduwe en de wees verdrukken.'[7]

En tegen de profeet Joseph Smith zei Hij: 'En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, alsmede voor de armen, moet worden gezorgd.'[8]

De woning van de weduwe is meestal niet groot of sierlijk. Ze woont vaak erg bescheiden wat grootte betreft en nederig wat uiterlijk betreft. Vaak bevindt de woning zich boven aan een trap of achterin een gang, en bestaat maar uit een enkele kamer. Naar dergelijke woningen stuurt Hij u en mij.

Er is misschien werkelijk behoefte aan voedsel, kleding — zelfs onderdak. Daar kan

Vaak heeft de weduwe niet zozeer behoefte aan voedsel of onderdak, maar aan een gevoel van betrokkenheid.

in worden voorzien. Er is bijna altijd hoop op die bijzondere gave om de ziel te voeden.

Ga de eenzamen, de somberen verblijden;
Ga de wenenden, de vermoeiden vertroosten;
Ga en strooi vriendelijke daden op uw pad;
Ach, fleur de wereld wat op vandaag.[9]

Laten we niet vergeten dat de grafbloemen verwelken, de condoleanties van vrienden herinneringen worden en de uitgesproken woorden en gebeden in ons geheugen vervagen. Zij die treuren, voelen zich vaak eenzaam. Het gelach van de kinderen, de drukte van de tieners en de tedere, liefdevolle zorg van de overleden partner worden gemist. De klok tikt luider, de tijd gaat langzamer en de vier muren komen op hen af.

Hopelijk horen we allemaal de woorden van de Meester weerklinken, die ons inspireren om het goede te doen: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'[10]

Wijlen ouderling Richard L. Evans heeft ons de volgende aanmoediging gegeven:

'Wij mogen als jongere mensen nooit zo druk met onze eigen zaken bezig zijn dat we vergeten dat er mensen onder ons zijn die in eenzaamheid leven, tenzij we hen in ons leven laten delen zoals zij ons ooit in hun leven hebben laten delen. (…)

'We kunnen hun niet hun jeugd teruggeven. Maar we kunnen er wel voor zorgen dat hun leven in de warme gloed van de zonsondergang mooier wordt gemaakt door onze zorgzaamheid, onze voorzieningen en onze actieve en ongeveinsde liefde. Een vol leven is liefdevol vrijwilligerswerk, van generatie op generatie. Ik hoop dat God zal toestaan dat zij die bij ons horen nooit in eenzaamheid zullen worden achtergelaten.'[11]

'Kunt u dat regelen?'

Lang geleden werd de Salt Lake Valley door een enorme droogte getroffen. De goederen in het

'Een vol leven is liefdevol vrijwilligerswerk, van generatie op generatie. Ik hoop dat God zal toestaan dat zij die bij ons horen nooit in eenzaamheid zullen worden achtergelaten.'

voorraadhuis op Welfare Square waren niet van de gebruikelijke kwaliteit, en er was ook geen overvloed. Veel producten ontbraken, vooral vers fruit. Toen ik me als jonge bisschop zorgen maakte over de behoeften van de vele weduwen in mijn wijk, sprak ik op een avond een gebed uit dat bijzonder heilig voor me was. Ik zei tegen God dat deze weduwen, de prachtigste vrouwen die ik kende, met eenvoudige, traditionele behoeften, geen middelen hadden om in hun onderhoud te voorzien.

De volgende morgen kreeg ik een telefoontje van een lid uit de wijk, de eigenaar van een landbouwbedrijf. Hij zei: 'Bisschop, ik wil graag een oplegger vol sinaasappels, grapefruits en bananen aan het voorraadhuis voor de bisschoppen geven om onder de behoeftige leden te distribueren. Kunt u dat regelen?' En of ik dat kon regelen! Het voorraadhuis werd op de hoogte gesteld, iedere bisschop kreeg een telefoontje en de hele partij werd gedistribueerd.

De vrouw van die vrijgevige zakenman werd later zelf weduwe. Ik weet dat zij door de beslissing die zij en haar man toen hebben genomen, goede herinneringen en gemoedsrust heeft ontvangen.

De woning van de weduwe is meestal niet groot of sierlijk. Naar dergelijke woningen stuurt Hij u en mij.

Dank u wel

Ik spreek mijn oprechte waardering uit voor iedereen die de weduwen indachtig is. Tot de zorgzame buren die een weduwe uitnodigen om te komen eten, en tot dat goddelijke leger edele vrouwen, de huisbezoeksters van de zustershulpvereniging, zeg ik: Moge God u zegenen voor uw goedheid en uw ongeveinsde liefde ten opzichte van de weduwe die in gedachten haar hand uitsteekt naar een dierbare overledene en luistert naar stemmen die voorgoed gestild zijn. De woorden van de profeet Joseph Smith beschrijven hun zending: 'Ik woonde op verzoek een bijeenkomst van de zustershulpvereniging bij, met als oogmerk de armen, de behoeftigen, de weduwen en de wezen te steunen, en alle liefdadige doeleinden na te streven.'[12]

Ik wil de attente en zorgzame bisschoppen bedanken die ervoor zorgen dat de weduwen geen lege kasten hebben, geen onverwarmd huis en geen leven zonder zegeningen. Ik bewonder de wijkleiders die de weduwen voor alle gezellige activiteiten uitnodigen, en vaak een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager als begeleider aanwijzen.

Weduwen en weduwnaren

Vaak heeft de weduwe niet zozeer behoefte aan voedsel of onderdak, maar aan een gevoel van betrokkenheid. Ouderling H. Bryan Richards van de Zeventig bracht een keer een lieve weduwe naar mijn kantoor. Haar man was tijdens hun voltijdzending overleden. Ouderling Richards legde uit dat zij voldoende financiële middelen had en dat ze de uitkering van twee levensverzekeringen van haar man aan het algemeen zendingsfonds van de kerk wilde schenken Ik kon mijn tranen niet bedwingen toen ze nederig tegen me zei: 'Dat wil ik graag doen. Dat zou mijn zendingsbewuste man ook graag gewild hebben.'

De gave werd als een aanzienlijke bijdrage aan het zendingswerk in ontvangst genomen. Ik zag dat de kwitantie in haar naam werd uitgeschreven, maar ik geloof in mijn hart dat haar gave ook in de hemel is genoteerd. Ik nodigde haar en ouderling Richards uit om mij te volgen naar de lege vergaderzaal in het bestuursgebouw van de kerk. Het is een prachtig en vredig vertrek. Ik liet deze lieve weduwe in de stoel zitten die meestal door de president van de kerk wordt gebruikt. Ik wist dat hij dat niet erg zou vinden, want ik kende zijn goedhartigheid.

Toen ze daar heel nederig in die grote leren stoel zat, greep ze beide leuningen vast en zei: 'Dit is een van de gelukkigste dagen van mijn leven.' En dat gold ook voor president Richards en mij.

Ik ga nooit door de drukke straat 'Seventh East' in Salt Lake City zonder de herinnering aan een zorgzame dochter, gekweld door gewrichtsontstekingen, met een bordje warm eten in de hand voor haar hoogbejaarde moeder die aan de overkant van die drukke straat woonde. Ze is nu thuis bij haar moeder die haar in de dood is voorgegaan. Maar haar dochters hebben een belangrijke les van haar geleerd. Zij helpen nu hun vader door iedere week zijn huis schoon te maken, hem uit te nodigen om te komen eten, en hem te laten delen in hun gezellige gezinsleven. Daardoor is deze weduwnaar zo dankbaar voor zijn kinderen, die het zonnetje in zijn leven zijn. Niet alleen moeders, maar ook vaders kunnen eenzaam zijn.

Zuivere godsdienst

Op een avond in de kersttijd bezochten mijn vrouw en ik een verpleeghuis in Salt Lake City. We zochten tevergeefs naar een 95-jarige weduwe, van wie het geheugen was verduisterd en die geen woord meer kon spreken. Een verpleegkundige hielp ons zoeken en we vonden Nell in de eetzaal. Ze had net gegeten en zat stilletjes voor zich uit te staren. Er was geen enkel teken van herkenning. Toen ik haar hand wilde beetpakken, trok ze die weg. Ik zag dat ze een kerstkaart stevig vasthield. De verpleegkundige glimlachte en zei: 'Ik weet niet wie haar die kaart gestuurd heeft, maar ze laat hem niet meer los. Ze zegt niets, maar ze streelt de kaart, houdt hem tegen haar lippen en kust hem.' Ik herkende de kaart. Het was de kaart die mijn vrouw, Frances, de week daarvoor aan Nell gestuurd had.

We vertrokken met een groter gevoel van kerstvreugde dan toen we binnenkwamen. We hebben tegen niemand iets gezegd over het mysterie van die kaart, het leven dat erdoor verblijd was en het hart dat erdoor was ontroerd. De hemel was nabij.

We hoeven niet op Kerstmis te wachten om te reageren op de vriendelijke aansporing van de Heiland: 'Ga heen, doe gij evenzo.'[13]

Als we in zijn voetsporen treden, als we over zijn gedachten en daden nadenken, als we zijn geboden onderhouden, zullen we gezegend worden. Door ons dienstbetoon zullen de verdrietige weduwen, de vaderloze kinderen en de eenzamen verblijd, getroost en gesteund worden. En wij zullen een groter begrip krijgen van de woorden in de brief van Jakobus: 'Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'[14] ■

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebedvolle voorbereiding bespreekt u dit artikel. Moedig daarbij deelname van de gezinsleden aan. Enkele voorbeelden:

1. Laat de gezinsleden een lijst maken met alle weduwen, weduwnaren en vaderloze of moederloze kinderen die zij kennen. Lees gedeelten van de boodschap van president Monson voor zodat de gezinsleden eventuele problemen van weduwen en anderen zullen begrijpen. Moedig hen aan om iemand op hun lijst te verblijden.

2. Vraag de gezinsleden naar keren dat zij alleenstaanden hebben bezocht of geholpen. Lees het gedeelte 'Dank u wel'. Lees het laatste gedeelte van deze boodschap en geef uw getuigenis van de zegeningen die we ontvangen als we de eenzamen gedenken.

NOTEN

1. Jeremia 8:22.
2. 'Waar is een toevluchtsoord?' (lofzang 88).
3. 1 Koningen 17:12.
4. 1 Koningen 17:13–16.
5. Lucas 7:11–15.
6. Zie Lucas 20:46–47.
7. 3 Nephi 24:5.
8. LV 83:6.
9. 'Make the World Brighter', *Deseret Sunday School Songs* (1909), 197; zie ook *De Ster*, juli 1992, blz. 92.
10. Matteüs 25:40.
11. *Thoughts for One Hundred Days* (1966), blz. 222.
12. *History of the Church*, deel 4, blz. 567.
13. Lucas 10:37.
14. Jakobus 1:27.

Iedere jongevrouw in de kring nam een jonger meisje bij de hand en trok haar in de kring, totdat alle meisjes in de kring stonden.

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON; GEËNSCENEERD

OPEN DE KRING

JAN PINBOROUGH

Een kring kan insluiten of uitsluiten. Wij beslissen welke van de twee.

Als jongevrouwenleidster had ik verscheidene malen het programma 'Een nieuw begin' bijgewoond. Maar toen ik er voor het eerst met mijn eigen dochter naartoe ging, bekeek ik het met andere ogen.

Toen we op het begin van het programma zaten te wachten, vroeg ik me af wat mijn dochter de komende jaren te wachten stond. Zouden de jongevrouwen in onze wijk haar accepteren? Zouden ze vriendschap met haar willen sluiten? Zouden haar leidsters haar liefhebben? Zouden ze haar in moeilijke tijden helpen?

Na het openingsgebed vormden de oudere jongevrouwen en hun leidsters midden in de zaal een kring en begonnen een prachtig lied te zingen:

Wij hebben een kring, een vriendenkring,
en net als een cirkel komt er geen eind aan.
Deze vriendenkring is eindeloos en eeuwig;
kom in onze kring, want daar hoor je thuis.[1]

Toen namen de jongevrouwen van 16 en 17 een jonger meisjes bij de hand en trokken haar in de kring. Toen zongen ze het lied weer, en dat ging zo door totdat ieder meisje in de kring stond.

In de weken daarna merkte ik dat dit lied geen loze belofte was. Het was een symbool van een prachtige werkelijkheid. De jongevrouwen in die wijk *accepteerden* mijn dochter niet alleen, zij *verwelkomden* haar met open armen. Zij werd door de meisjes van haar leeftijd als een nieuwe vriendin behandeld, door de oudere meisjes als een jongere zus en door de leidsters als een dierbare dochter. Wat was — en wat ben — ik die meisjes en hun leidsters dankbaar. Zij stelden hun kring open en zorgden ervoor dat mijn dochter zich erbij betrokken, gewaardeerd en geliefd voelde.

Ik vraag me af of onze hemelse Vader met een soortgelijke ouderlijke zorg op ons neerkijkt. Zullen wij de kring openen om al zijn kinderen toe te laten?

Uiteraard weten we dat een kring andere mensen ook kan buitensluiten. Misschien ben je weleens naar een nieuwe wijk, school of klas gegaan, waar de mensen in de kring de volgende boodschap van een kinderrijmpje laten horen: 'Tiktak, de kring is gesloten, en niemand mag meedoen.' De meesten van ons hebben weleens ervaren wat het is om buiten een kring gehouden te worden.

'Het is beter om aardig te zijn'

Hoe kunnen wij ervoor zorgen dat onze kringen omvatten en niet uitsluiten? Het begint met een eenvoudig besef: vriendelijkheid is een van de belangrijkste eigenschappen

die we op aarde moeten ontwikkelen. Ik ken een gezin met buitengewoon getalenteerde kinderen. School, muziek — zeg het maar, ze zijn er goed in. Toen ik ze een keer complimenteerde, zei de moeder iets wat ik altijd zal onthouden: 'Ik heb mijn kinderen altijd geleerd dat het goed is om slim te zijn, maar dat het beter is om aardig te zijn.'

Toen ik daarover nadacht, besefte ik dat ze gelijk had. Ik bewonder het talent van haar kinderen. Maar ik waardeer deze kinderen nog meer omdat ik me niet kan voorstellen dat ze iemand anders zullen kleineren om er zelf beter van te worden. Ze zijn zo aardig als je je maar kunt voorstellen.

Misschien hecht de Heer daar ook de meeste waarde aan. Ik parafraseer de beroemde woorden van de apostel Paulus over de liefde: Al ware het dat ik de beste van de klas was, al mijn kernteksten uit het hoofd kende, de aanvoerder van het voetbalelftal was, een groot dienstbetoonproject organiseerde en verschillende instrumenten kon bespelen, als ik niet aardig voor anderen ben, zijn al mijn prestaties niets waard. (Zie 1 Korintiërs 13:1–3.)

Concurrentie in het juiste perspectief

Een jonge vrouw die in basketbal wilde uitblinken, had jarenlang hard getraind. Iedereen mocht haar graag omdat ze altijd zo aardig was. Maar toen ze voor een regionaal team werd geselecteerd, gebeurde er iets vreemds. Plotseling kreeg ze in het schoolteam geen bal meer toegespeeld van haar medespeelsters.

Waarom? Misschien omdat het moeilijk kan zijn om concurrenten erbij te betrekken. Concurrentie — wedijveren om iets dat schaars is — is een vijand van insluiting. En we moeten toegeven dat het leven concurrerend kan zijn. Dus als iemand anders iets krijgt of verdient wat jij had willen hebben, is het soms moeilijk om blij te zijn voor hem of haar.

Aan de andere kant is de verleiding groot om de mensen uit te sluiten die we als minder vaardig en succesrijk beschouwen. Maar niemand hoort buiten de kring van onze Vaders liefde — of de onze.

Onze hemelse Vader beschouwt het leven niet als een concurrentiestrijd tussen zijn kinderen, met winnaars en verliezers — en dat behoren wij ook niet te doen. Hij heeft in feite gezegd dat Hij ons opzettelijk verschillende gaven en vaardigheden heeft gegeven, zodat we elkaar daarin kunnen laten delen. (Zie LV 46:11–26.)

EEN ECHTE VRIEND

'Onze Heiland zei kort voor zijn kruisiging tegen zijn discipelen: "Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden. Gij zijt mijn vrienden" [Johannes 15:13–14]. Omdat wij zo rijk gezegend zijn door de vriendschap van Christus, bid ik dat wij nu voor anderen zullen zijn wat Hij voor ons is: een echte vriend. Nooit zullen we meer op Christus lijken dan wanneer we een vriend zijn. (...) Ik weet dat wij, als we anderen onze vriendschap aanbieden, een heel belangrijk aandeel leveren in Gods werk en in het geluk en de vooruitgang van zijn kinderen.'

Ouderling Marlin K. Jensen van de Zeventig, 'Vriendschap: een evangeliebeginsel', *De Ster*, juli 1999, blz. 76.

Als wij ons veilig voelen in de liefde van de Heer, kunnen we anderen als broers en zussen beschouwen, niet als concurrenten die ons succes bedreigen of daar niet aan voldoen.

De leiding nemen

Vriendschapskringen hebben een natuurlijke aversie voor verandering. De vertrouwdheid van een bekende groep vrienden kan comfortabel en bemoedigend zijn. Het is fijn als je zo'n beetje weet wat je van de groep en de individuele leden kunt verwachten. Dus als je een ander in je vriendenkring opneemt, kan dat verandering betekenen.

Daarom is er soms een leider nodig om de natuurlijke aversie van de groep te doorbreken en nieuwe leden welkom te heten. Dergelijk leiderschap hoeft geen specifieke roeping van de bisschop te zijn. Het is in feite een roeping van ons allemaal, en die is rechtstreeks van de Heer afkomstig. 'Laat *een ieder* zijn broeder achten als zichzelf' (LV 38:25; cursivering toegevoegd).

In deze tekst staat ook hoe we anderen erbij kunnen betrekken. Denk er eens aan hoe jij in de kerk en op school behandeld wilt worden, en behandel anderen dan op dezelfde manier. Zou je in het priesterschapsquorum graag helemaal alleen willen zitten? Zo niet, neem dan het initiatief om net zolang bij de nieuwe diaken te gaan zitten totdat hij begrijpt dat je blij bent dat hij er is. Zou je graag uitgenodigd willen worden om mee te doen met een groep die samen sport? Ja? Nodig dan iemand uit om met jou mee te doen.

In onze handen

Een moedig meisje liet me zien hoeveel invloed iemand kan hebben die het initiatief neemt om anderen erbij te betrekken. Tijdens haar tweede week in de vijfde klas op een nieuwe school zag ze dat een meisje van haar leeftijd tijdens de pauze zat te huilen. Dit meisje was blijven zitten, en de meisjes uit haar vorige klas zaten haar nu te treiteren.

Onmiddellijk liep zij naar het meisje toe dat geplaagd werd. Maar hoewel ze zelf nog geen vriendinnen had, liep ze niet met lege handen die wrede vriendenkring in. Diep vanuit haar vriendelijke hart kon ze het huilende meisje troost bieden. Ze zei: 'Maak je geen zorgen. Ik heb een schooljaar gemist en mijn ouders hebben mij ook laten zitten.' Het hoeft geen betoog dat die twee altijd vriendinnen zullen zijn.

Een vriendenkring kan iets verschrikkelijks of iets geweldigs zijn. Het is aan ons om dat te bepalen. ■

Jan Pinborough is lid van de wijk East Mill Creek 4, in de ring East Mill Creek-Salt Lake.

NOOT

1. 'Circle of Friendship', *A Song of the Heart* (1978), p. 30.

Denk er eens aan hoe jij in de kerk en op school behandeld wilt worden, en behandel anderen dan op dezelfde manier. De Heer heeft gezegd: 'Laat eenieder zijn broeder achten als zichzelf.'

Uw familiegeschiedenis: Beginnen

Als u niet weet waar u moet beginnen, begin dan met uzelf. Als u niet weet wat voor gegevens u moet zoeken en hoe u ze moet zoeken, begin dan met wat u hebt.

PRESIDENT BOYD K. PACKER
Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Enkele jaren geleden besloten mijn vrouw en ik dat we onze verslagen op orde moesten brengen. Maar door de druk van mijn taken in de kerk, mijn reizen over de hele wereld, onze grote familie en ons huis dat van binnen en buiten onderhouden moest worden, was er gewoon niet voldoende tijd. Maar we voelden ons onrustig over onze familiegeschiedenis, en uiteindelijk kwamen we tot de conclusie dat we dagelijks op de een of andere manier meer tijd moesten vrijmaken.

Tijdens de kerstvakantie, toen we wat meer tijd hadden, begonnen we. En toen we na de vakantie weer aan ons gewone schema begonnen, stonden we iedere dag een uur of twee eerder op.

We verzamelden alles wat we hadden, en in de loop van enkele weken waren we verbaasd over alles wat we bereikt hadden. Maar het indrukwekkendst waren de ervaringen waaruit bleek dat we op de een of andere manier geleid werden, dat er mensen aan de andere kant van de sluier waren die belang hadden bij alles waar we mee bezig waren. Alles begon duidelijk te worden.

Toen ik tijdens mijn reizen voor de kerk aandacht aan dit onderwerp besteedde, kwamen er veel getuigenissen aan het licht. Anderen die hun verslagen verzamelen, hebben soortgelijke ervaringen. Het leek wel of de Heer op ons had zitten wachten.

We vonden gegevens waar we al lang benieuwd naar waren geweest. Het leek wel of we ze bijna te gemakkelijk konden vinden. Maar daarnaast vonden we allerlei gegevens waar we nooit van hadden durven dromen. We begonnen uit eigen ervaring te leren dat dit familiehistorisch onderzoek geïnspireerd is. We leerden dat de mensen die ermee bezig zijn, geïnspireerd worden. We moeten er alleen aan beginnen.

Toen we er eenmaal mee begonnen waren, vonden we ook de tijd ervoor. Op de een of andere manier hadden we ook tijd voor al onze andere taken. Het leek wel of we door dit werk met meer inspiratie gezegend werden.

Er gaan deuren open als we beginnen

Maar we moeten zelf de beslissing nemen en in actie komen. De Heer zal zich niet met onze keuzevrijheid bemoeien. Als we een getuigenis van familiegeschiedenis en tempelwerk willen ontvangen, moeten we op dat

ILLUSTRATOR: JOSEPH ALLEMAN

gebied ook actief zijn. Hier is een voorbeeld van wat er dan kan gebeuren.

Ik woonde een keer een ringconferentie in Hartford (Connecticut) bij. De leden van het ringpresidium hadden drie maanden van tevoren de opdracht gekregen om over familiegeschiedenis te spreken. Een van de raadgevers in het ringpresidium werd tijdens die conferentie ringpatriarch. Hij vertelde over de volgende gebeurtenis.

Hij was niet in staat geweest om met zijn familiegeschiedenis te beginnen, hoewel hij tot het werk 'bekeerd' was. Hij wist gewoon niet waar hij moest beginnen. Toen hij de opdracht kreeg om zijn levensgeschiedenis te schrijven, was hij niet in staat om naast zijn geboorteakte iets over zijn kinderjaren en zijn jeugd te vinden. Hij kwam uit een gezin met elf kinderen. Zijn ouders waren Italiaanse emigranten. Hij was het enige lid van de kerk.

Hij probeerde zoveel mogelijk gegevens over zijn leven te verzamelen. Hij begon in ieder geval, maar het leek wel of er nergens iets te vinden was. Aan de hand van zijn geheugen en een aantal gegevens kon hij alleen iets over zijn eigen leven opschrijven.

Toen gebeurde er iets bijzonders. Zijn bejaarde moeder, die in een rusthuis woonde, had een groot verlangen om nog een keer haar geboorteland, Italië, te bezoeken. Omdat haar verlangen zo groot was, besloten de artsen dat het geen zin had om haar verzoek te weigeren, en de familie besloot dat ze de laatste wens van hun moeder moesten inwilligen. En om de een of andere reden besloten ze dat deze broer (het enige lid van de kerk) met zijn moeder mee moest gaan naar Italië.

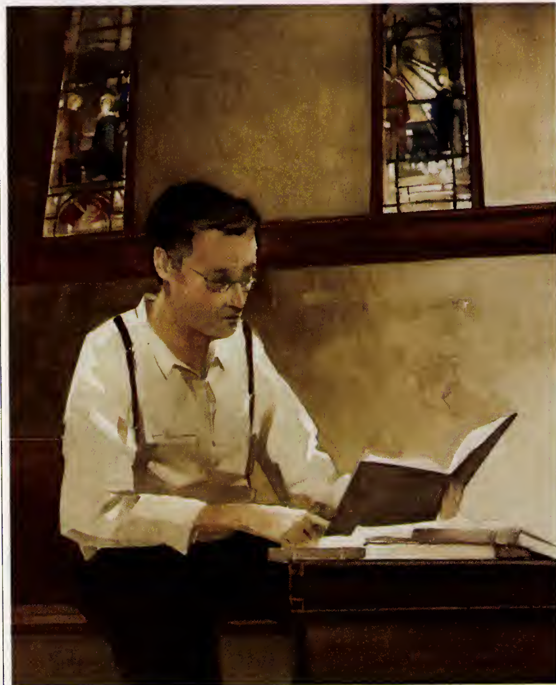
Plotseling werd hij in de gelegenheid gesteld om naar het land van zijn voorouders te gaan. Er ging een deur open! In Italië bezocht hij de kerk waar zijn moeder zich

Als we beginnen met wat we hebben — als we met onszelf beginnen, met de verslagen die we hebben — en alles op orde brengen, alles begrijpelijk zal worden.

Een man reisde naar het huis van zijn voorouders in Italië en ontmoette veel familieleden. Hij vond ook de kerk waar zijn moeder zich had laten dopen, en de kerk waar zijn vader zich had laten dopen. Hij hoorde dat de verslagen vijfhonderd jaar teruggingen.

had laten dopen, en ook de kerk waar zijn vader zich had laten dopen. Hij ontmoette veel familieleden. Hij hoorde dat de verslagen in de kerk vijfhonderd jaar teruggingen. Hij bezocht het gemeentehuis om de verslagen in te zien en merkte dat de mensen erg behulpzaam waren. De gemeentesecretaris zei tegen hem dat een priesterstudent en een non de vorige zomer verslagen van zijn familie hadden opgezocht, en dat ze hadden gezegd dat ze een familiegeschiedenis wilden schrijven. Hij kreeg de naam van de stad waar zij woonden en nu had hij een aanknopingspunt. Hij hoorde ook dat er een stad in Italië was met hun familienaam.

Maar dat is niet alles. Toen hij naar Salt Lake City kwam om de algemene conferentie bij te wonen, ging hij terug via Colorado, waar veel van zijn familieleden wonen. Met weinig moeite werd de familie bijeengeroepen en werd er een familiereünie georganiseerd en binnen afzienbare tijd gehouden.

En toen, zoals altijd gebeurt, gaven sommige familieleden — tantes en ooms, broers en zussen — hem foto's en gegevens over *zijn* leven, waar hij het bestaan helemaal niet van kende. En, zoals altijd gebeurt, kwam hij erachter dat dit een geïnspireerd werk is.

De Heer zal u zegenen als u met dit werk begint. Dat is in mijn familie erg duidelijk geworden. Sinds we besloten dat we zouden beginnen met wat we hadden, zijn er veel deuren opengegaan.

Ik ging een keer naar de Genealogical Society met acht grote boeken vol familiehistorische gegevens over de familie Packer. Er zaten zesduizend gezinslijsten in. Dat alles was samengesteld door Warren Packer, een lutheraan die oorspronkelijk uit Ohio kwam. Hij had er dertig jaar aan gewerkt, zonder eigenlijk te weten waarom. Er zijn nu nog twee boeken bijgekomen. Hij voelt nu waarom hij dit werk in de loop der jaren heeft verricht, en hij is door de geest van het werk geïnspireerd.

We zijn ook in de gelegenheid geweest om het voorouderlijke huis van de familie Packer in Engeland te bezoeken. Veel van de grote landhuizen in Engeland zijn de afgelopen jaren opengesteld voor het publiek. Dit huis niet. Het ligt ongeveer vijftien minuten bij de Londen-tempel vandaan, en is gebouwd waar ooit een oud kasteel heeft

gestaan, met een gracht omgeven. Het staat er nog net zo bij als begin zeventiende eeuw. De portretten van onze voorouders hangen nog waar ze zo'n driehonderd jaar geleden zijn opgehangen. Er staat ook een kapelletje. Daar zit een gebrandschilderd raam in met het familiewapen van de Packers, dat er in 1625 is geplaatst.

Er kwam van alles boven water toen we aan het werk gingen. We zijn nog steeds geen deskundigen op het gebied van familiehistorisch onderzoek. Maar we zijn wel toegewijd aan onze familie. En het is mijn getuigenis dat als we beginnen met wat we hebben — als we met onszelf beginnen, met de verslagen die we hebben — en alles op orde brengen, alles begrijpelijk zal worden.

Hoe te beginnen

Het gaat erom dat we beginnen. U leert misschien het beginsel kennen dat Nephi kende toen hij zei: 'En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen' (1 Nephi 4:6).

Als u niet weet waar u moet beginnen, begin dan met *uzelf*. Als u niet weet wat voor gegevens u moet zoeken en hoe u ze moet zoeken, begin dan met wat u hebt.

Er zijn twee eenvoudige instructies voor mensen die moeite hebben om te beginnen. U kunt het volgende doen:

Pak een kartonnen doos. Het maakt niet uit wat voor doos. Zet de doos ergens neer waar die in de weg staat, misschien op de bank of op het aanrecht — ergens waar u er steeds mee geconfronteerd wordt. Doe er in de loop van een aantal weken allerlei gegevens over uw leven in, zoals uw geboorteakte, uw certificaat van zegening, uw doopcertificaat, uw certificaat van ordening enzovoort. Verzamel diploma's, foto's, onderscheidingen, een dagboek, alles wat u over *uw eigen* leven kunt vinden. Alles wat is opgeschreven, geregistreerd of anderszins vastgelegd, waaruit blijkt dat u leeft en wat u hebt gedaan.

Probeer dat niet in een enkele dag te doen. Neem er de tijd voor. De meesten van ons hebben allerlei spullen door het hele huis liggen. Sommige zitten in een doos in de schuur, onder een stapel oude kranten; andere liggen in laden, op zolder of ergens

Er zullen interessante gebeurtenissen plaatsvinden als u belangstelling voor uw eigen familiegeschiedenis hebt. Dat is een stabiel beginsel.

Pak een kartonnen doos, zet die in de weg en begin er van alles in te stoppen. En als dat lukt, zult u merken dat er iets geestelijks gebeurt en zult u daar niet verbaasd over zijn.

anders. Misschien zitten er gegevens in een Bijbel of ergens anders in.

Verzamel al die papieren en doe ze in de doos. Bewaar ze daar totdat u alles hebt wat u kunt vinden. Maak dan wat ruimte op een tafel, of op de vloer, en sorteer alles wat u hebt verzameld. Verdeel uw leven in drie perioden. Dat doet de kerk ook. Alle programma's in de kerk zijn in drie algemene categorieën verdeeld — kinderen, jongeren en volwassenen.

Begin met uw kinderjaren, met uw geboorteakte. Leg alle verslagen in chronologische volgorde: de foto's, uw doopcertificaat enzovoort, tot uw twaalfde verjaardag.

Neem dan de gegevens van uw jeugd, van twaalf tot achttien, of tot aan uw huwelijk. Leg die ook allemaal in chronologische volgorde. Leg de certificaten, de foto's enzovoort bij elkaar en doe ze in een andere doos of envelop. Doe hetzelfde met de verslagen over de rest van uw leven.

Als u dat eenmaal gedaan hebt, dan hebt u voldoende materiaal om uw levensverhaal te schrijven. Neem uw geboorteakte en begin te schrijven: 'Ik ben op 10 september 1924 geboren, in het gezin van Ira W. Packer en Emma Jensen Packer, in Brigham City (Utah). Ik was het tiende kind en de vijfde zoon in het gezin.'

Het duurt echt niet lang om een verslag van uw leven te schrijven of op een bandje in te spreken. Het verslag zal juist zijn omdat u de gegevens zelf hebt verzameld.

En dan? Als u dat overzicht van uw leven hebt gemaakt, wat doet u dan met al het materiaal dat u hebt verzameld?

Die gegevens gaan natuurlijk in uw gedenkboek. Plak ze voorzichtig op de bladzijden, zodat u ze eruit kunt halen als dat nodig is. Dat is uw gedenkboek.

Als u met dat project begint, zullen er interessante en inspirerende dingen gebeuren. U kunt dit niet allemaal doen zonder door de geest ervan geraakt te worden, en zonder er met familieleden over te praten. Er zullen interessante gebeurtenissen plaatsvinden als u belangstelling voor uw eigen familiegeschiedenis hebt. Het is een stabiel beginsel. Er zijn veel mensen die

daar een getuigenis van hebben. En dat zal ook met u gebeuren.

Tante Clara zal u vertellen dat ze een foto van u met uw overgrootvader heeft. U denkt dat dat niet kan, omdat hij een jaar voor uw geboorte was overleden. Maar tante Clara laat de foto zien. Daar is uw overgrootvader met u als baby in zijn armen. Als u de verslagen nakijkt, ziet u dat hij een jaar *na* uw geboorte is overleden, een belangrijk detail in uw familiegeschiedenis.

Nauwkeurige gegevens zijn belangrijk. De tweede voornaam achterop de foto is ook belangrijk. Dat weet u op dit moment misschien nog niet, maar het is belangrijke informatie; het begin van het tempelwerk voor sommige voorouders.

U gelooft in de opstanding. U moet weten dat de doop voor een overledene net zo belangrijk is als voor iemand die leeft. Er is geen verschil in belangrijkheid. Een voor een moeten ze verricht worden. Ze moeten tijdens dit leven gedoopt worden, anders moet het na hun dood voor hen worden gedaan.

Het hele Nieuwe Testament is gericht op de opstanding van de Heer. De boodschap luidt dat *iedereen* zal herrijzen. Iedere tekst en iedere motivatie die op zendingswerk betrekking hebben, zijn ook van toepassing op het verordeningenwerk voor de doden.

Nu hebt u uw eigen familiegeschiedenis geschreven, en u hebt een gedenkboek gemaakt. Het lijkt wel te gemakkelijk — en dat is het ook eigenlijk. Maar u moet er wel aan beginnen. Net als Nephi zult u 'door de Geest geleid [worden], van tevoren niet wetende, wat [u moet] doen' (1 Nephi 4:6).

Neem dus een kartonnen doos, zet die in de weg en begin er van alles in te stoppen. En als dat lukt, zult u merken dat er iets geestelijks gebeurt en zult u daar niet verbaasd over zijn.

GRONDBEGINSELEN VAN FAMILIEGESCHIEDENIS

PRESIDENT BOYD K. PACKER

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Familiegeschiedenis en tempelwerk bestaan uit verschillende fundamentele onderdelen. In de loop der jaren wordt de nadruk misschien op andere onderdelen gelegd, of wordt de aanpak van de kerk misschien iets veranderd. Maar onze verantwoordelijkheid blijft hetzelfde.

1. Ieder van ons behoort zijn of haar eigen levensgeschiedenis te schrijven.
2. Ieder van ons behoort een gedenkboek bij te houden.
3. Als personen en gezinnen behoren we de gegevens van onze overleden verwanten op te zoeken, te beginnen met de vier meest recente generaties in iedere lijn, en dan zover mogelijk terug in het verleden.
4. We behoren ook aan andere programma's deel te nemen, zoals data-extractie, als we daarvoor gevraagd worden.
5. Wij behoren ons gezin te organiseren en bovendien familiebijeenkomsten en -reünies te houden.
6. Als we op redelijke afstand van een tempel wonen, moeten we zo vaak mogelijk naar de tempel gaan om verordeningen te verrichten — eerst voor onszelf, dan voor onze voorouders, en vervolgens voor alle namen die we niet zelf hebben gevonden.

Als het hart teruggevoerd wordt

Familiegeschiedenis heeft de macht om iets *voor* de doden te doen. En heeft dezelfde macht als *voor* de levenden. Het familiehistorische werk van de leden van de kerk heeft een verfijnende, geestelijke en verzachtende invloed op de mensen die het verrichten. Zij begrijpen dat zij families verenigen, hun levende familieleden met hen die zijn overleden.

In zekere zin rechtvaardigt familiehistorisch werk zichzelf, ook als iemand niet in staat is om namen voor tempelwerk in te dienen. Alleen al het zoeken naar die namen is alle moeite waard. Waarom? We kunnen geen namen vinden zonder te beseffen dat ze mensen vertegenwoordigen. Dan leren we die mensen kennen. Als we onze eigen voorouders opzoeken, krijgen we interesse in meer dan alleen de namen of het aantal namen waar in de tempel voor wordt gewerkt. Dan wordt ons hart tot onze vaderen teruggevoerd — we proberen hen te vinden, te leren kennen en te dienen.

Als we dat doen, vergaren we schatten in de hemel. ■

Dit artikel bevat gedeelten uit het boek The Holy Temple *van president Packer.*

Het is maar H

FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND EN DE AUTEUR

JULI HOUSHOLDER

Door een vreemde ziekte verdween mijn haar. Hoe moest ik daarmee omgaan?

Toen ik op het voortgezet onderwijs zat, dacht ik dat mijn donkerblonde zhaar op schouderlengte het allerbelangrijkst was. Elke ochtend probeerde ik een half uur lang verschillende kapsels totdat ik er een had gevonden dat bijna volmaakt was. Dat deed ik iedere ochtend — totdat mijn routine op een dag blijvend veranderde.

De dag begon gewoon. Ik werd wakker, waste mijn gezicht en deed mijn contactlenzen in. Toen keek ik slaperig in de spiegel en zag iets verschrikkelijks — een kaal plekje bovenop mijn hoofd. Ik ging wat dichter bij de spiegel staan en streek met mijn vingers door mijn haar om te kijken of ik me met mijn slaperige ogen niet vergiste. Dat was niet het geval.

Ik raakte in paniek, en huilend zocht ik mijn moeder. Samen bespraken we de mogelijkheid dat mijn haar misschien tijdens het slapen ergens aan vast had gezeten. Of misschien had ik niet genoeg groente gegeten. Maar zonder een duidelijk antwoord kamde ik mijn haar over het kale plekje heen en haastte me naar school.

Vanaf die dag verloor ik steeds meer haar. De kale plekken varieerden van de grootte van een munt tot die van een vuist. Ik ging naar verscheidene artsen die ieder deel van mijn hoofd onderzochten. Ik bracht ook heel wat tijd door op mijn knieën, op zoek naar de troost en kracht om te kunnen verwerken wat de artsen me zouden vertellen.

Juli is dankbaar voor haar gezondheid en vertrouwt op de Heer voor troost en kracht.

School was moeilijk. Ik wist dat mijn hemelse Vader mij liefhad en dat ik op Hem kon rekenen als anderen mij afwezen. Maar toch was het moeilijk als mijn leeftijdgenoten steelse blikken op mij wierpen. Het was ook moeilijk toen er over me werd gekletst. Ik begreep niet waarom ik nu juist in deze fase van mijn leven zo beproefd moest worden, in het voortgezet onderwijs — nu ik zo graag door iedereen geaccepteerd en aardig gevonden wilde worden.

Ik heb mijn laatste schooljaar alleen maar overleefd door mezelf moed in te spreken als ik door de gangen van de school liep. Iedere ochtend ging ik in gebed en bedankte mijn hemelse Vader dat ik leefde en van de schoonheid om me heen mocht genieten. Ik bad om de kracht die ik nodig had om de

Voordat Juli kaal werd, probeerde ze graag verschillende kapsels. Toen brak de dag aan dat haar haar begon uit te vallen. Haar broers (op de bladzijde hiernaast) hebben hun hoofd kaalgeschoren om haar te steunen.

In september 2000 hoorde ik dat ik een auto-immuunziekte had — alopecia areata. Ik kan de stem van de arts nog horen toen hij uitlegde dat ik al mijn 'haar zou kwijtraken en dat er geen remedie was'. Onmiddellijk kreeg ik veel onzekere gedachten — zoals: 'Wat zal er hierna gebeuren?' en 'Waarom ik?'

Toen ik de volgende maand naar een specialist was geweest, scheerde ik mijn hoofd helemaal kaal. Zonder mijn haar had ik het gevoel dat ik een heel ander mens was. Mijn zelfvertrouwen kelderde en het was bijna onmogelijk om mezelf naar school te slepen. 'Wat zou iedereen denken? Wat zou iedereen zeggen?' vroeg ik me af.

Hoofddoekjes werden mijn dagelijkse 'kapsel'. In plaats van iedere ochtend een half uur aan mijn haar te besteden, bond ik in vijf minuten een hoofddoekje om mijn hoofd. De hoofddoekjes waren kleurrijk en comfortabel, maar ze waren niet mijn haar. Ik heb ook even geprobeerd een pruik te dragen in dezelfde kleur als mijn haar. Maar daar werd ik alleen maar zenuwachtig van. Ik was bang dat die op school van mijn hoofd zou vallen. Ik hield het maar bij de hoofddoekjes.

dag te doorstaan en te bedenken dat velen mij liefhadden. Ik bedankte mijn hemelse Vader ook voor alles wat ik van deze ervaring leerde. Het lijkt eenvoudig, maar voor mij was het erg belangrijk. Als iemand vreemd

naar me keek of een wreed grapje maakte, dacht ik altijd aan mijn motto: 'Het is maar haar. Het is niet zo erg.'

Ik wist dat ik geen enkele invloed had op wat er met mijn haar zou gebeuren, maar ik wist ook dat ik wel invloed had op de manier waarop ik ermee omging. Ik kon er een zegen en een leerproces van maken, of ik kon het als een straf zien en de moed opgeven.

Het is nu bijna drie jaar geleden sinds ik het eerste kale plekje op mijn hoofd ontdekte. In die tijd heb ik mijn hoofd vijf keer moeten scheren, omdat er nog steeds plukjes haar op zitten. Iedere keer heb ik mijn hoofd met iets meer enthousiasme en waardering voor het leven geschoren.

Ik weet dat ik het niet alleen had kunnen doorstaan. De Heer is mijn steun en toeverlaat geworden. Hij oordeelt me niet en lacht me niet uit. Ik weet dat Hij mij zonder haar net zozeer liefheeft als met haar. Ik vertrouw ook op de liefde en de steun van mijn familieleden.

Ik weet dat we allemaal kinderen van God zijn, met een goddelijk potentieel. We zijn hier allemaal om op verschillende manieren te leren en te groeien. We hebben een hemelse Vader die ondanks alles van ons houdt en weet wat ons potentieel is. Hij helpt ons als we het moeilijk hebben. Ik ben dankbaar voor het zoenoffer van de Heiland Jezus Christus en voor de troost die we daardoor ontvangen. Ik weet dat Hij leeft en dat Hij meer lichamelijke en geestelijke pijn heeft doorstaan dan ik ooit heb en zal ervaren. ■

Juli Housholder is lid van de wijk Fruit Heights 7, in de ring Fruit Heights (Utah).

Juli heeft nog steeds alopecia (onder). Ze heeft ook de teleurstelling moeten doorstaan dat het haar weer begon te groeien en toch weer uitviel. Mede door haar ziekte heeft ze op de Heer leren vertrouwen.

Vraag & antwoord

Waarom geeft de kerk geen lijst uit waarop precies staat wat ik wel en niet mag?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

LIAHONA

Eigenlijk *heeft* de Heer ons een lijst gegeven met wat we wel en niet mogen doen. Die lijst wordt de tien geboden genoemd. En Hij heeft ons ook andere geboden gegeven, waaronder de verbonden die we bij de doop en in de tempel sluiten, om ons te beschermen en ervoor te zorgen dat wij steeds meer op Hem gaan lijken. De leiders van de kerk geven ons concrete raad over wat we wel en niet mogen doen. En zij hebben ons een prachtig hulpmiddel gegeven in de vorm van *Voor de kracht van de jeugd: onze plicht jegens God vervullen* (bestelnummer 36500 120). In deze brochure staan concrete richtlijnen over onderwerpen als kleding, uiterlijk en sabbatheiliging. Deze richtlijnen zijn een hulpmiddel om in deze gevaarlijke laatste dagen stand te houden.

Soms zijn er in de Schriften of in de woorden van de hedendaagse profeten geen concrete instructies over een bepaalde situatie te vinden. En als onze keus niet tussen goed en kwaad is, maar tussen goed en goed? Hoe nemen we dan een beslissing?

Er zijn verscheidene bronnen waarin we de richtlijnen van de Heer kunnen vinden, waaronder de woorden van de profeten, de Schriften en Voor de kracht van de jeugd.

Het leven is veel te ingewikkeld om een lijst te maken met alle mogelijke situaties.

Onze keuzevrijheid is een onderdeel van ons leven. We hoeven niet als een robot gedetailleerde instructies op te volgen.

De Heilige Geest kan ons leiden als we beslissingen moeten nemen. De gave van de Heilige Geest is beter dan een lijst.

Als wij geestelijk groeien en de Heilige Geest leren volgen, wordt het gemakkelijker om de juiste beslissingen te nemen.

LEZERS

De pracht van het heilsplan is dat wij zelf kunnen ontdekken wat goed is. Er is echter voor iedereen een prachtige richtlijn beschikbaar; de brochure 'Voor de kracht van de jeugd'.

Brian Middleton (17), Wijk El Dorado, Ring El Dorado (Californië)

De kerk geeft ons geen lijst met wat we wel en niet mogen doen omdat we de Heilige Geest hebben, die ons kan duidelijk maken en openbaren wat goed en juist is. Wij hebben de keuzevrijheid om al dan niet voor gehoorzaamheid te kiezen. Ten tweede heeft onze hemelse Vader ons geboden, de Schriften en de woorden van kerkleiders gegeven. Ten slotte hebben we onze ouders, en zij hebben ons geleerd wat juist is en waardoor we gelukkig zullen worden.

Sini Falatau (20), Wijk Veitongo, Ring Nuku'alofa-Zuid (Tonga)

Mijn zendingspresident heeft uitgelegd dat leerstellingen tot beginselen leiden en dat beginselen tot regels leiden. Als wij de leer bestuderen en de juiste beginselen begrijpen die daaruit voortkomen, zullen we de gedetailleerdere regels door middel van de Geest leren kennen. Als wij altijd door middel van gebed en schriftstudie naar de leiding van de Geest streven, zullen we duidelijk weten wat goed en kwaad is.

Ouderling Yudai Ito (22), Zendingsgebied Sapporo (Japan)

De Heer en zijn kerk hebben ons door de tien geboden (zie Exodus 20) en de twee grote geboden (zie Matteüs 22:36–40) al duidelijk gemaakt wat we wel en niet mogen doen. Wij hoeven alleen maar de geboden van God te onderhouden.

Kate Mensah (22), Wijk Cape Coast, 2 Ring Cape Coast (Ghana)

Als er zo'n lijst zou bestaan, zou die erg lang zijn. Hij zou nooit volledig zijn omdat er te veel dingen zijn die we wel en niet behoren te doen. Onze hemelse Vader wil ons ook laten leren. Zonder directe antwoorden op alles, gaan we zelf op zoek. Met andere woorden, we vergaren kennis en we leren.

Katrina Voigt (14), Gemeente Preston, Ring Rochester (Minnesota)

FOTOGRAAF: KELLY LARSEN, GEËNSCENEERD

LIAHONA

Zoals veel lezers hebben aangegeven, is het leven veel te ingewikkeld om als kerk een allesomvattende lijst te maken voor iedere mogelijke situatie. En de Heer heeft ons met een bepaald doel keuzevrijheid gegeven. We zijn hier niet op aarde om te bewijzen dat we als een computer of een robot gedetailleerde instructies kunnen opvolgen. De Heer wil dat wij steeds meer op Hem gaan lijken. Dat houdt in dat we verstandige beslissingen moeten nemen. We moeten waarheid herkennen en ernaar handelen.

Als leden van de kerk van de Heer hebben we een geweldige gave aan de hand waarvan we moeilijke beslissingen kunnen nemen: de gave van de Heilige Geest. De Heer heeft uitgelegd: 'Ik zal u van mijn Geest mededelen, die uw verstand zal verlichten, en uw ziel met vreugde vervullen' (LV 11:13). We hebben geen lijst nodig om te weten wat we moeten doen; we moeten naar de influisteringen van de Geest luisteren.

Eenieder van ons kan groeien in onze vaardigheid om de Geest te volgen, totdat we verstandig tussen goed en kwaad kunnen kiezen en de subtiele verschillen tussen twee ogenschijnlijk goede keuzen kunnen herkennen. De Heer zegt: 'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (LV 50:24). Wij zijn kinderen van God, maar Hij wil niet dat wij op geestelijk gebied kinderen blijven. Hij wil dat wij opgroeien, vooruitgang maken en uiteindelijk zullen worden zoals Hij. (Zie 3 Nephi 27:27.) ■

HET GOEDE DOEN

Je geestelijke discipline groeit — dat wil zeggen dat je steeds beter de influisteringen van de Geest kunt onderscheiden en opvolgen. Op den duur zal dat vermogen groter en sterker worden totdat het steeds gemakkelijker wordt om goed te doen. (...) Terwijl je die geestelijke discipline ontwikkelt, moet je heel zorgvuldig keuzen vermijden die tot gevolg hebben dat je van het pad naar gelukzaligheid afdwaalt.'

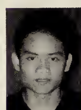
Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen, zie 'Het goede doen', *Liahona*, maart 2001, blz. 11.

LEZERS

In de Schriften staat: 'Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:3). Studeer ijverig en kom in aanmerking voor de Heilige Geest. Dan zul je weten wat je moet doen.

Anna Vitaljevna Sursjakova (20), Gemeente Donetsk Kievsky, District Donetsk (Oekraïne)

De profeet Joseph Smith heeft ooit gezegd: 'Ik leer hun de juiste beginselen, en zij besturen zichzelf.' (Geciteerd door John Taylor, Millennial Star, 15 november 1851, blz. 339.) In de kerk leren we de juiste beginselen. Wij moeten onszelf besturen. Meestal hoeft ons niet verteld te worden wat we moeten doen. De Heilige Geest leidt ons. Als wij naar de influisteringen van de Geest luisteren, zullen wij gezegend worden.

Marneilo M. Dala (19), Wijk Initao, Ring Cagayan de Oro-West (Filipijnen)

WAT VIND JE?

Stuur ons je antwoord op de onderstaande vraag, met je naam, leeftijd, wijk en ring (of gemeente en district). Doe er ook een foto van jezelf bij. Zorg ervoor dat je antwoord uiterlijk 1 september 2003 aankomt bij Questions and Answers 09/03, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; *of e-mail naar:* **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

VRAAG

Ik ben een jongevrouw met een vriend die zich wil laten dopen, maar ik denk dat hij meer interesse in een serieuze relatie met mij heeft dan in het evangelie. Ik wil wel dat hij lid van de kerk wordt, maar ik wil niet dat hij het om de verkeerde reden doet. Wat moet ik doen?

Bladzijde 25 van de *Liahona* volgt op *Kerknieuws* en *De Kindervriend*.

Kerknieuws

FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND

President Gordon B. Hinckley vertelt over zijn herinneringen aan zijn gezinsleven. Zijn vrouw, zuster Marjorie Hinckley, luistert en glimlacht. De twee hebben in april hun 66-jarig huwelijk gevierd.

President en zuster Hinckley vieren 66-jarig huwelijksfeest

Don L. Searle

Marjorie Pay was de lieve jonge vrouw die aan de overkant woonde en die hem als haar beste vriend beschouwde. Toen zij twee jaar na zijn zending, op 29 april 1937, in het huwelijk traden, was Gordon Bitner Hinckley al aan zijn levenswerk begonnen – het evangelie van de Meester verkondigen en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen opbouwen.

Hun relatie is in de loop van de jaren steeds liever en dieper geworden. Nu is hun huwelijk een voorbeeld – in sommige opzichten een volmaakt voorbeeld – voor iedereen die aan een eeuwig huwelijk werkt. Op 29 april 2003 vierde het echtpaar hun 66-jarig huwelijksfeest. En toen ze onlangs over hun leven spraken, noemden president en zuster Hinckley elkaars sterke punten die aan de relatie hadden bijgedragen.

'De basis van een goed huwelijk is wederzijds respect', zei president Hinckley tijdens een interview met een verslaggever van ons tijdschrift. 'Als een man minder aan zichzelf denkt en meer aan zijn vrouw, zouden gezinnen in de kerk en over de hele wereld gelukkiger zijn.'

Zuster Hinckley sprak haar dankbaarheid uit voor de manier waarop haar man die raad zelf heeft nageleefd. Hij heeft altijd haar groei en ontwikkeling aangemoedigd. Door zijn inspanningen, zegt ze, 'heb ik mijn gevoel van eigenwaarde kunnen ontwikkelen.' Ze sprak dankbaar over zijn vertrouwen in en zijn respect voor de manier waarop zij hun kinderen had grootgebracht en voor het gezin had gezorgd toen hij zo vaak voor de kerk weg was.

'Wederzijds respect maakt een groot verschil – respect voor elkaar en niet proberen je partner naar je eigen hand te zetten', zegt president Hinckley. 'Je laat haar haar eigen leven leiden en moedigt haar talenten en interesses aan.'

De jonge Gordon Hinckley zag de talenten van Marjorie Pay voor het eerst toen ze als buurmeisje aan de overkant woonde. Ze hadden verkering toen hij aan de universiteit studeerde. Toen hij op zending ging, een beslissing die ze volledig steunde, wist ze dat ze hem als haar 'beste vriend en vertrouweling' zou missen. (Zie Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith* [1996], p. 41, 58.)

Toen ze in 1937 in het huwelijk traden, werkte hij al twee jaar als secretaris van het comité Church Radio, Publicity, and Mission Literature. Hij heeft tijdens de Tweede

Wereldoorlog korte tijd voor de spoorwegen gewerkt, maar verder heeft hij tot aan zijn roeping als algemeen autoriteit – als assistent van de Twaalf in 1958 – materiaal van de kerk geproduceerd. In 1961 werd hij als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen.

President en zuster Hinckley hebben vijf kinderen: Kathleen Hinckley Barnes, Richard Gordon Hinckley, Virginia Hinckley Pearce, Clark Bryant Hinckley, en Jane Hinckley Dudley. Ze hebben tot nu toe 25 kleinkinderen en 35 achterkleinkinderen.

De gezinsavond had altijd prioriteit toen hun kinderen opgroeiden, herinnert president Hinckley zich. Als hij voor de kerk op pad was, ging zuster Hinckley ermee door. Nu genieten president en zuster Hinckley van een maandelijkse gezinsavond met hun familieleden. Hun kinderen en kleinkinderen weten dat president en zuster Hinckley de tijd die ze samen met hun familieleden doorbrengen als een van hun grootste zegeningen beschouwen. En zo vieren ze ook traditioneel hun huwelijk – met familieleden.

'Ik weet niet of er iemand is die rijkelijker gezegend is dan wij', zegt president Hinckley. 'Als je je hele leven met een goede vrouw kunt doorbrengen en je kinderen ziet opgroeien als gelukkige, vaardige personen die een positieve bijdrage leveren, dan mag je je leven succesvol noemen.' ■

Drie zendingsgebieden georganiseerd, twee samengevoegd

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben de organisatie van drie nieuwe zendingsgebieden goedgekeurd en de samenvoeging van twee andere.

Het zendingsgebied Concepción-Zuid (Chili) werd georganiseerd uit de reorganisatie van de zendingsgebieden Concepción, Osorno en Santiago-Zuid.

Het zendingsgebied Atlanta-Noord (Georgia) werd georganiseerd uit de zendingsgebieden Atlanta en Macon.

Het zendingsgebied Guadalajara-Zuid (Mexico) werd georganiseerd uit de zendingsgebieden Guadalajara en León.

Het zendingsgebied Leipzig (Duitsland) werd gecombineerd met het zendingsgebied Berlijn. Het zendingsgebied behoudt de naam van het zendingsgebied Berlijn.

De veranderingen zijn op 1 juli van kracht geworden, waardoor het totaal aantal zendingsgebieden op 337 uitkomt. ■

Georgia

ZENDINGSGEBIED ATLANTA
Ring Atlanta
Ring Columbus
Ring Jonesboro
Ring Powder Springs

ZENDINGSGEBIED MACON
Ring Albany
Ring Augusta
Ring Douglas
Ring Macon
Ring Savannah

ZENDINGSGEBIED ATLANTA-NOORD [nieuw]
Ring Lilburn
Ring Marietta-Oost
Ring Roswell
Ring Sugar Hill

Duitsland

ZENDINGSGEBIED BERLIJN
Ring Berlijn
Ring Dresden
Ring Leipzig
District Neubrandenburg

Chili

ZENDINGSGEBIED CONCEPCIÓN-ZUID
Ring Angol
Ring Los Angeles-Noord
Ring Los Angeles-Zuid
Ring San Pedro
Ring Talcahuano
Ring Talcahuano-Colón
Ring Talcahuano-Hualpén
Ring Temuco-Cautín
Ring Temuco-Ñielol
District Coronel
District Lebú
District Nueva Tolten
District Victoria

ZENDINGSGEBIED CONCEPCIÓN
Ring Chillán
Ring Chillán-Ñuble
Ring Concepción
Ring Concepción-Andalién
Ring Concepción-Chiguayante
Ring Concepción-Hualqui
Ring Curicó
Ring Penco
Ring Talca-El Mirador
Ring Talca-Lircay
District Linares
District Parral

ZENDINGSGEBIED OSORNO
Ring Coyhaique
Ring Osorno
Ring Osorno-Rahue
Ring Puerto Montt
Ring Punta Arenas
Ring Valdivia
Ring Valdivia-Calle Calle
District Chiloe
District La Unión
District Los Lagos
District Villarrica

ZENDINGSGEBIED SANTIAGO-ZUID
Ring Rancagua
Ring Rancagua-Tupahue
Ring Santiago-El Bosque
Ring Santiago-Gran Avenida
Ring Santiago-La Bandera
Ring Santiago-Las Araucarias
Ring Santiago-O'Higgins
Ring Santiago-San Bernardo
District Buín
District San Fernando
District Santa Cruz

Mexico

ZENDINGSGEBIED GUADALAJARA
Ring Guadalajara-Independencia
Ring Guadalajara-Lomas
Ring Guadalajara-Mirador
Ring Guadalajara-Moctezuma
Ring Guadalajara-Reforma
Ring Guadalajara-Unión
Ring Tepic
District Nayarit
District Puerto Vallarta

ZENDINGSGEBIED LEÓN
Ring Aguascalientes
Ring Aguascalientes-Jardines
Ring Celaya
Ring Irapuato
Ring León
Ring San Luis Potosí
Ring San Luis Potosí-Benito Juárez

ZENDINGSGEBIED GUADALAJARA-ZUID [nieuw]
Ring Morelia
Ring Guadalajara-Tlaquepaque
Ring Guadalajara-Victoria
Ring Zamora
District Acambaro
District Ciudad Guzmán
District Colima
District Manzanillo
District Uruapan

Nieuwe zendings-presidenten

Op 1 juli 2003 zijn meer dan honderd nieuwe zendingspresidenten aan de slag gegaan.

Zendingsgebied – Nieuwe president

Abidjan (Ivoorkust) – Norby, Richard I.
Adelaide (Australië) – Strong, R. Scott
Antananarivo (Madagascar) – Harman, David K.
Arcadia (Californië) – Bergstedt, Steven W.
Asunción (Paraguay) – Gavarret, Eduardo
Athene (Griekenland) – Ludwig, John B.
Atlanta (Georgia) – Lund, Steven J.
Atlanta-Noord (Georgia) – Smith, Edward D.
Bacolod (Filipijnen) – Biddulph, Edwin C.
Baguio (Filipijnen) – Thomas, D. Ray
Bahía Blanca (Argentinië) – Wajchman, Luis
Baltimore (Maryland) – Cannon, Richard B.
Bangkok (Thailand) – Hansen, Scott F.
Barcelona (Spanje) – Watson, John L.
Barcelona (Venezuela) – Osorno, Gamaliel
Belém (Brazilië) – Layton, Robert L.
Belo Horizonte (Brazilië) – Merrell, Robert K.
Belo Horizonte-Oost (Brazilië) – Rois, Marco A.
Berlijn (Duitsland) – Kopischke, Erich W. H.
Bilbao (Spanje) – Zivic, Claudio D.
Billings (Montana) – Frazier, G. Rex
Birmingham (Engeland) – Lowry, Charles Raymond
Bogotá-Noord (Colombia) – Larrea, José V.
Bogotá-Zuid (Colombia) – Mantilla, Edgar A.
Boston (Massachusetts) – Thompson, Paul H.
Brussel (België/Nederland) – Hamilton, Kevin S.
Budapest (Hongarije) – Clement, Douglas R.
Calgary (Canada) – Gardner, Hal A.
Charlotte (North Carolina) – Noel, Robert E.
Chicago-Noord (Illinois) – Rowley, Philip B.
Cleveland (Ohio) – Matzkus, A. Robert
Comayaguela (Honduras) – Merino, José M.
Concepción-Zuid (Chili) – Hawkins, Michael LeRoy
Edinburgh (Schotland) – Vriens, William C.
Fukuoka (Japan) – Mills, Kelend I.
Genève (Zwitserland) – Nadauld, Stephen D.
Guadalajara-Zuid (Mexico) – Soriano, Juan
Guam (Micronesia) – Pulsipher, Phillip G.
Halifax (Canada) – Gurney, A. Brice
Harare (Zimbabwe) – Jenkins, Joseph A.
Hermosillo (Mexico) – Holdaway, Steven N.
Hong Kong (China) – Ong, Ted H.
Houston-Zuid (Texas) – Lee, Fredrick J.
Independence (Missouri) – Jensen, J. Rees
Jackson (Mississippi) – Blake, Dale R.
Kingston (Jamaica) – Turner, LeRoy R.
Kinshasa (Congo) – Waldram, Scott G.
Las Palmas (Spanje) – Craig, Laurie B.
Las Vegas-West (Nevada) – Smith, Bruce
Lima-Midden (Peru) – Weston, Spencer L.
Lima-Zuid (Peru) – Jackman, Theodore S.
Lissabon (Portugal) – Amorim, Paulo C.
Londen (Engeland) – Banks, Benjamin E.
Londen-Zuid (Engeland) – Kinnersley, Richard B.
Madrid (Spanje) – Davies, Ronald G.
Maracaibo (Venezuela) – Rogers, Denton R.
McAllen (Texas) – Lewis, Kay M.
Mexico-Stad (Mexico) – Meek, Steven C.
Monterrey-Zuid (Mexico) – Evans, Timothy S.
Montevideo (Uruguay) – Betancourth, Jorge F.
Montevideo-West (Uruguay) – Herrera, Hernan I.
Moskou-Zuid (Rusland) – Salomein, Viktor A.
New York-Zuid (New York) – Morrow, Jeffrey R.
Oakland (Californië) – Bauman, Robert L.
Ogden (Utah) – Dewsnup, Wynn R.
Omaha (Nebraska) – Galland, Rodger D.
Oslo (Noorwegen) – Malm, Per G.
Phnom Penh (Cambodja) – Towers, David J.
Pittsburgh (Pennsylvania) – Crump, Sherman M.
Piura (Peru) – Hooker, Cesar H.
Pocatello (Idaho) – Bricknell, Colin H.
Port Harcourt (Nigeria) – Adams, Richard L.
Port Moresby (Papua Nieuw-Guinea) – Torowhiti, Hori Teira
Port-au-Prince (Haïti) – Giles, Curtis L.
Porto (Portugal) – Greene, Wess R.
Porto Alegre-Noord (Brazilië) – Antunes, Benedito S.
Porto Alegre-Zuid (Brazilië) – Earnshaw, Craig W.
Provo (Utah) – Merrell, R. Bruce
Raleigh (North Carolina) – Mabey, I. Daniel
Rapid City (South Dakota) – Osguthorpe, Russell T.
Rostov (Rusland) – Aumeister, Albert Y.
Salvador-Zuid (Brazilië) – Aidukaitis, Nelson C.
San Fernando (Californië) – Lee, Robert E.
San Francisco (Californië) – Wagstaff, Jerald L.
San José (Costa Rica) – Acosta, Manuel F.
Santa Rosa (Californië) – Arrington, Comman I.
Santiago (Dominicaanse Republiek) – Cornish, J. Devn
Santiago-Oost (Chili) – Wilcox, Bradley R.
São Paulo-Oost (Brazilië) – Urry, James D.
Seoul (Korea) – Sellers, Brian L.
Singapore – Larkins, Gary L.
Sofia (Bulgarije) – Johnson, Jeffrey P.
Spokane (Washington) – Ludlow, Kevin L.
Sydney-Zuid (Australië) – Elmer, John G.
Taipei (Taiwan) – Perkins, Anthony D.
Tampa (Florida) – Hutchins, Kenneth G.
Tampico (Mexico) – Curtis, Dean H.
Tokyo-Noord (Japan) – Eyring, Henry J.
Tulsa (Oklahoma) – Nielsen, W. Durrell
Utica (New York) – Mullen, Thomas E.
Valencia (Venezuela) – Guerra, Mario E.
Viña del Mar (Chili) – Andersen, Darl J.
Washington D.C.-Zuid – Bretzing, Richard T.
West-Indië – Dorenbosch, Hendrik
Winnipeg (Canada) – Marion, Melvin J. ■

Waardigheid en voorbereiding om naar te tempel te gaan

Het Eerste Presidium heeft op 11 maart 2003 de volgende brief naar alle priesterschapsleiders gestuurd om in de avondmaalsdienst te worden voorgelezen:

'Wij zijn dankbaar dat er over de hele wereld steeds meer tempels komen en wij nodigen alle volwassen leden uit altijd een geldige tempelaanbeveling te hebben en de tempel vaker te bezoeken. Als hun agenda en omstandigheden dat toelaten, worden de leden aangemoedigd om enkele vrijetijdsbestedingen te vervangen door tempelwerk.

'Miljoenen voorouders hebben op aarde geleefd zonder baat te hebben bij de tempelverordeningen. Wij moedigen vooral nieuwere leden van de kerk, en jongeren van twaalf jaar en ouder, aan om goed te leven, zodat zij kunnen helpen met dit werk door zich plaatsvervangend te laten dopen en bevestigen.

'Wij verzoeken de plaatselijke priesterschapsleiders om leden met een geldige tempelaanbeveling aan te moedigen manieren te bedenken om vaker overdag naar de tempel te gaan. Huisonderwijzers en huisbezoeksters kunnen misschien vervoer regelen voor hen die dat nodig hebben, vooral overdag.

'Alle verordeningen die in het huis des Heren worden verricht, worden een uiting van ons geloof in de fundamentele leerstelling dat de ziel van de mens onsterfelijk is. Als wij onze inzet en getrouwheid met betrekking tot het tempelbezoek verdubbelen, zal de Heer ons zegenen.'

Buenos Aires-tempel (Argentinië)

Kerk stuurt voedsel naar Ethiopië

Lisa Ann Jackson

Naar aanleiding van de grootste droogte in Ethiopië sinds de jaren tachtig heeft de afdeling humanitaire hulp van de kerk een kleine drieduizend ton voedsel naar de honger lijdende gebieden in dit Afrikaanse land gestuurd. In de lading zat onder andere een levensreddende pap die aan de kinderen moest worden gegeven die het meest ondervoed waren – de eerste schenking in zijn soort in de huidige crisis.

'De hulp die uw organisatie heeft geboden is van levensbelang', zegt Mary Lewellen, directeur van USAID/ Ethiopia. 'Hoewel veel schenkers graanproducten leveren die op de markt of in winkels verkrijgbaar zijn voor volwassenen, hebben wij veel voedsel voor de kinderen nodig.'

Ruim elf miljoen Ethiopiërs – zo'n twintig procent van de bevolking – zijn gevaarlijk dichtbij de hongerdood. Nog drie miljoen mensen worden nauwlettend in de gaten gehouden. De Ethiopische regering schat dat er 146 miljoen ton voedsel nodig is om de crisis te boven te komen.

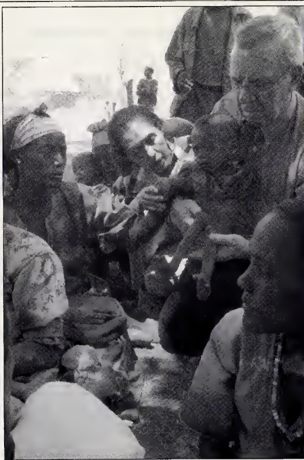
Aan de hand van een eeuwenoud recept heeft de kerk een product ontwikkeld dat Atmit wordt genoemd – een Ethiopische term voor 'voedzame pap'. Atmit is melkpoeder die van havermeel is gemaakt en die gebruikt wordt om ernstig ondervoede kinderen en bejaarden te voeden, die niet meer in staat zijn om graankorrels te verteren.

Toen de medewerkers van de afdeling humanitaire hulp in

FOTOGRAAF: DALE BILLS, AFDELING PUBLIC RELATIONS VAN DE KERK

Hulpverleners lopen door droogte getroffen velden in Ethiopië om voedsel te distribueren onder dorpsbewoners die met de hongerdood bedreigd worden. De droogte en de hongersnood zijn het ergst sinds twintig jaar.

FOTOGRAAF: DALE BILLS, AFDELING PUBLIC RELATIONS VAN DE KERK

Garry Flake houdt een kind vast dat door de huidige hongersnood in Ethiopië is getroffen. Broeder Flake was in maart in Ethiopië om de distributie van bijna drieduizend ton voedsel te coördineren.

Salt Lake City het recept ontvingen, besloten ze het product snel in de fabrieken van de afdeling welzijnszorg te vervaardigen. Voedingsdeskundigen van de Brigham Young University werden erbij gehaald om het juiste mengsel natuurlijke supplementen voor het recept te vinden. Er werd zo'n 145 ton Atmit geproduceerd en naar Ethiopië gestuurd. De kerk was de eerste organisatie die in de huidige crisis Atmit leverde.

'Dankzij het welzijnsprogramma en de hulpmiddelen die we op Welfare Square hebben, waren we in staat om dit binnen een week te produceren', zegt Garry Flake, bestuurder humanitaire hulpverlening van de kerk. Broeder Flake was in maart in Ethiopië om samen met de katholieke hulporganisatie en het project Mercy de levering van de geleverde hulpgoederen te coördineren.

De kerk heeft ook 2722 ton Unimix, een product van maïs en sojabonen, geschonken, dat in Ethiopië was geproduceerd en gekocht. Het op proteïne gebaseerde product wordt gebruikt om maïskorrels en graankorrels aan te vullen in het dieet van mensen die extra kwetsbaar zijn voor verhongering, zoals zwangere vrouwen en kleine kinderen.

Deze hulp doet denken aan de eerste hulpacties van de afdeling humanitaire hulp van de kerk. Bijna twintig jaar geleden schonk de kerk voor het eerst een groot bedrag voor humanitaire hulp in Ethiopië en andere Afrikaanse landen die werden geteisterd door droogte en honger. In begin 1985 vastten de leden van de kerk voor de slachtoffers in Afrika en gaven een gulle vastengave. Er werd toen meer dan zes miljoen dollar geschonken aan hulpverleningsinstanties in Ethiopië en andere Afrikaanse landen. Deze gebeurtenis was het begin van een organisatie van de kerk die belast is met hulpverlening.

'In het welzijnsprogramma, dat uit de beginselen van geven en ontvangen is voortgekomen, is altijd nadruk gelegd op voorbereiding en dienstverlening', zegt Dale Bills, woordvoerder van de kerk die broeder Flake in Ethiopië vergezelde. 'En het is door de kracht van de infrastructuur van de afdeling welzijnszorg dat we in staat zijn geweest om niet alleen in onze eigen behoeften te voorzien, maar ook humanitaire hulp aan anderen te verlenen.'

Door de laatste schenking aan Ethiopië kunnen zo'n 220 duizend mensen vijf maanden lang Unimix gebruiken, en tienduizenden kinderen en bejaarden zijn met Atmit geholpen.

'Door uw bijdrage zullen veel levens gered worden', zegt Marta Gabre-Tsadick, vertegenwoordigster van het project Mercy. 'Ik wou dat ik u kon vertellen hoeveel levens hiermee gered zullen worden.'

'Dit kunnen we doen door de bijdragen en de vrijgevigheid van de leden van de kerk', zegt broeder Flake nadrukkelijk. 'Er is een goede geest die zich verspreidt door de offers, vrijgevigheid en liefde van de leden van de kerk voor de mensen in nood.' ■

Achter de schermen van de conferentievertaling

Greg Hill

De vertaling van de algemene conferentie vindt al jarenlang plaats, maar afgelopen april was pas de tweede keer dat de vertaling in het nieuwe Conferentiecentrum plaatsvond.

Voor oktober 2002 werden alle vertalingen in de catacomben van de Tabernakel op Temple Square

gedaan. Maar hoewel de locatie is veranderd, blijft de sfeer hetzelfde, zegt Sua Pe'a, die met zijn team van zes leden de Samoaanse vertaling voor zijn rekening neemt.

'Dit is een van de meest educatieve, inspirerende en opbouwende roepingen die ik ooit heb gehad, zegt hij over de taak die hij al dertig jaar vervult. 'Ik zou die nergens voor willen verruilen.'

Op de donderdag voor de algemene conferentie, tijdens een rondleiding voor de media door de vertaalafdeling, zegt broeder Pe'a: 'Wij zijn de stem van de profeet voor ons volk. Het is een gedachte die tot nadenken stemt, die verantwoordelijkheid is zwaar.'

De nieuwe afdeling bevat 58 vertaalcabines en een open ruimte, achter een muur, aan het eind van het auditorium. Hoewel de cabines vlakbij elkaar staan, verlenen ze voldoende privacy voor ieder team om het werk te doen. Er werken tijdens de conferentie zo'n 450 vertalers.

Iedere taal heeft naast de cabine een bureau voor evaluatiedoeleinden. In de afgesloten cabine is voldoende ruimte voor twee vertalers aan een tafel. Tussen hen in bevinden zich knoppen en een beeldscherm waarmee ze de conferentie kunnen volgen. Beide vertalers hebben de beschikking over een hoofdtelefoon waarmee ze de toespraken kunnen volgen. Een van hen spreekt de vertaling in een microfoon in. Buiten de cabine is er plaats

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE AFDELING PUBLIC RELATIONS VAN DE KERK

Vertalers aan het werk in de nieuwe ruimte in het Conferentiecentrum tijdens de algemene conferentie. De aprilconferentie is in bijna zestig talen over de hele wereld uitgezonden.

voor twee mensen die aan een bureau via hoofdtelefoons de vertaling kunnen evalueren.

De verhuizing van de Tabernakel naar het Conferentiecentrum is een zegen, volgens Paul Kern, manager in de afdeling vertalingen. De ruimte is nieuwer en moderner, heeft grotere cabines en superieur, digitaal geluid. In de catacomben van de Tabernakel waren er veel mensen die langsliepen. De ruimte in het Conferentiecentrum wordt uitsluitend voor vertaling gebruikt. 'Het is fijn om een eigen ruimte te hebben waar je je thuis kunt voelen', zegt broeder Kern. Er wordt in de Tabernakel ook digitale technologie geïnstalleerd, zodat die ruimte als een soort overloopruimte voor vertalers kan worden gebruikt.

Door de hoeveelheid vertalers zijn er een aantal problemen die in iedere ruimte de kop op steken, zoals het organiseren van de hoeveelheid werk en het behouden van de eerbied, zegt broeder Kern. Maar ze worden altijd opgelost.

'De oplossing om zo'n grote groep mensen in bedwang te houden, is zendelingechtparen', zegt hij. Zij houden toezicht op de vertaalruimte en geven leiding aan het potentieel overweldigende werk. 'Ze houden alles rustig en weten hoe ze een grote groep moeten leiden', zegt hij.

Daarnaast zijn er vijf vertaalbureaus – in Duitsland, Nederland, Zweden, Denemarken en Noorwegen – die hun vertaling via een Blue Box Codec aanleveren, zegt broeder Kern. Door middel van een analoge verbinding ontvangen zij het Engels. De digitale vertaling wordt via de apparatuur in het conferentiecentrum naar de satelliet verstuurd. Dat hele proces duurt ongeveer een seconde, zegt hij.

De 173^{e} algemene aprilconferentie is in 56 talen uitgezonden. ■

Ontleend aan Church News, *12 april 2003.*

GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

Voorwerpen als een vlag en een KGW-vliegtuig zijn enkele van de gedenkwaardigheden die ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan van het jeugdwerk in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst te zien zijn.

Rectificaties

In het artikel 'Reclamespot ontvangt Amerikaanse onderscheiding' (in het Kerknieuws van maart 2003) staat dat LDS Family Services adoptie 'als een liefdevolle mogelijkheid' bevordert en waardering toont 'voor de natuurlijke ouder (...) die onzelfzuchtig en moedig voor adoptie kiest.' De kerk bevordert adoptie als de natuurlijke ouders ongehuwd zijn en niet van plan zijn te trouwen.

In het artikel 'Leden van de kerk herdenken 11 september' (in het Kerknieuws van januari 2003) zijn een aantal details over de activiteiten in Washington D.C. onjuist vermeld. David Glen Hatch gaf twee concerten van zijn werk *Let Freedom Ring.* Gastoptredens werden verzorgd door het mormoonse koor van Washington D.C., het orkest van de Southern Virginia University en de solisten Erika Hogge, Liz Smith en David Benson. ■

Uitzending voor kinderen en andere gebeurtenissen kenmerken 125-jarig bestaan van het jeugdwerk

Op 8 februari 2003 waren er ruim twintigduizend kinderen, ouders en jeugdwerkleidsters in het Conferentiecentrum in Salt Lake City en tienduizenden verzamelden zich in kerkgebouwen over de hele wereld om aan de eerste uitzending voor jeugdwerkkinderen deel te nemen.

'Ik denk dat er nog nooit zo'n bijeenkomst voor jongens en meisjes is gehouden', zei president Gordon B. Hinckley. 'Dat jullie allemaal op verschillende plaatsen bij elkaar zijn gekomen, is een teken van de enorme groei die de kerk sinds haar oprichting heeft doorgemaakt.'

Het thema van de uitzending was: 'Ik volg Hem in geloof'. Kinderen en hun ouders luisterden naar president Hinckley; zuster Coleen K. Menlove, algemeen jeugdwerkpresidente; zuster Sydney S. Reynolds, eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium en zuster Gayle M. Clegg, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium. De volledige tekst van hun toespraken is in de *Liahona* van mei afgedrukt.

'Wij hopen dat de kinderen dit zich hun hele leven zullen herinneren', zegt zuster Reynolds.

De uitzending was gecombineerd met de viering van het 125-jarig bestaan van het jeugdwerk. De eerste bijeenkomst van het jeugdwerk is op 25 augustus 1878 in Farmington (Utah) gehouden. Er waren 224 jongens en meisjes aanwezig. Momenteel zijn er bijna een miljoen jeugdwerkkinderen in de kerk.

Gemeenten, wijken en ringen worden aangemoedigd om in augustus hun eigen vieringen te organiseren. Het algemeen jeugdwerkpresidium heeft de plaatselijke jeugdwerken aangemoedigd om aan dienstbetoonprojecten deel te nemen of de geschiedenis van het jeugdwerk te bestuderen, verbonden aan het thema 'Ik volg Hem in geloof', zegt zuster Reynolds.

Het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst in Salt Lake City herdenkt het 125-jarig bestaan van het jeugdwerk met een expositie van gedenkwaardigheden van het jeugdwerk. Bezoekers kunnen sjaaltjes, vaandels met de geloofsartikelen, vlaggen en exemplaren van de *Children's Friend* vanaf het begin van de twintigste eeuw bekijken. Bezoekers kunnen ook aangeven wat hun lievelingslied van het jeugdwerk is.

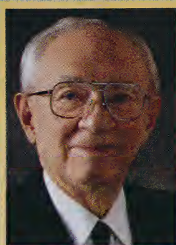
VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2003

De Kindervriend

Geloof verlicht de weg

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Als jonge man reisde president Gordon B. Hinckley vaak met treinen die 's nachts door smalle bergpassen denderden. Daardoor begreep hij hoe het licht van geloof ons door donkere tijden van ontmoediging kan leiden.

Iedereen heeft wel eens last van twijfels, ontmoediging of teleurstellingen. Als dat gebeurt, kijken sommigen met het licht van het geloof vooruit, maar velen struikelen in het donker en verdwalen zelfs.

Ik wil jullie graag aanmoedigen om geloof te hebben. Het geloof is volgens Paulus 'de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebreeën 11:1).

Lang geleden werkte ik voor de spoorwegen. De spoorlijnen liepen door de bergpassen in deze westelijke bergen. Ik reisde ook vaak met de trein. In die tijd waren er nog stoomlocomotieven. Die grote monsters waren kolossaal, snel en gevaarlijk. Ik vroeg me vaak af hoe de machinist de lange reis door de nacht aandurfde. Toen besefte ik dat het niet zozeer één lange reis was, maar een heleboel kleine reizen achter elkaar. De locomotief had een felle koplamp waarmee vierhonderd tot vijfhonderd meter van het spoor verlicht werd. De machinist zag alleen die afstand, en dat was voldoende omdat het licht er de hele nacht voortdurend was, totdat het ochtend werd.

De Heer heeft daar ook iets over gezegd. Hij heeft gezegd: 'Hetgeen niet opbouwt, is niet van God, doch is duisternis.

'Hetgeen van God is, is licht; hij, die licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht; en dat licht neemt toe in helderheid tot de volle dag toe' (LV 50:23-24).

En dat is ook zo met onze eeuwige reis. We nemen één stap tegelijk. Daardoor bereiken wij onbekend gebied, maar de weg wordt door ons geloof verlicht. Als wij dat geloof ontwikkelen, zullen we nooit in de duisternis ronddolen. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2002.

LINKS: FOTOGRAAF: JED A. CLARK; *RECHTS:* ILLUSTRATOR: SAM LAWLOR

Het leerrad

1. Plak deze bladzijde op stevig papier. Knip de twee cirkels en het raampje in 'het leerrad' uit.

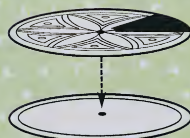
2. Maak in het lege vakje van de cirkel met plaatjes een tekening van jezelf en schrijf daaronder iets wat je in het jeugdwerk wilt leren zodat je een beter voorbeeld van een gelovige kunt zijn.

3. Leg de cirkels recht op elkaar, maak een gaatje in beide cirkels en doe er een splitpen doorheen (zie illustratie).

4. Draai 'het leerrad' om te lezen wat je in het jeugdwerk allemaal kunt leren.

Voorbeeld

NOTEN

1. *Participatieperiode met president Gordon B. Hinckley,* bestelnummer 53331 120.
2. 1 Timoteüs 4:12.
3. James R. Moss, 'Young John Taylor', *New Era*, oktober 1980, p. 29.
4. 'A Testimony Makes Me Feel Happy Inside', open dag jeugdwerk, april 2002, p. 8.
5. Pat Graham, 'Happy Birthday, Primary', *Friend*, augustus/september 1983, p. 34.

Het voorbeeld van een gelovige

VICKI F. MATSUMORI

***'Er is geen andere naam gegeven, waardoor zaligheid komt'* (Mosiah 5:8).**

Toen Jezus gestorven was, schreef een groot apostel, genaamd Paulus, de leden van de kerk hoe ze een voorbeeld van een gelovige konden zijn, of een betere volgeling van de Heiland. Als we doen wat de apostel Paulus zei, eren we de Heiland en zijn naam, en zijn we een voorbeeld van de leringen van de Heiland voor andere mensen. Paulus heeft geschreven: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld [van een] gelovige (…) in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12).

President Gordon B. Hinckley heeft uitgelegd dat Paulus, als hij zegt dat we een voorbeeld 'in woord' moeten zijn, ons 'taalgebruik bedoelt (…) ('Take Not the Name of God in Vain', *Ensign,* november 1987, p. 47.) Hij zegt dat ruwe en smerige woorden niet passen bij de roeping van iemand die in Christus gelooft.' Hij heeft gezegd dat we de naam van onze Vader in de hemel eerbiedig moeten gebruiken.

Er zijn ook nog andere manieren om te laten zien dat we in Christus geloven. In 1878 heeft Aurelia Spencer Rogers voorgesteld dat de kinderen elke week samen zouden komen om over de Heiland te leren, en te leren hoe ze een goed voorbeeld van een gelovige kunnen zijn. President John Taylor, toen president van de kerk, keurde dat goed en toen werd het eerste jeugdwerk georganiseerd.

Nu, 125 jaar later, is zuster Coleen K. Menlove de algemeen presidente van het jeugdwerk en zij moedigt de kinderen aan 'om het evangelie na te leven (…) en een getuigenis te ontvangen.' ('A Testimony Makes Me Feel Happy Inside', open dag jeugdwerk, april 2002, p. 8.)

Als je het goede kiest en de Heiland volgt, ben je een goed voorbeeld van een gelovige.

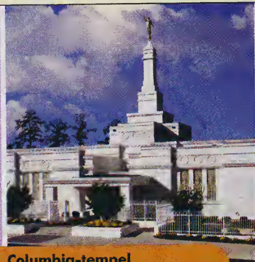
Ideeën voor de participatieperiode

1. Bespreek LV 107:4 met de kinderen om duidelijk te maken dat men door middel van een naam de Godheid eerbied kan betonen en meer te weten kan komen over de verschillende aspecten van de zending van de Heiland. Schrijf de volgende tekstverwijzingen op het bord: Job 19:25 (Verlosser); Jesaja 9:5 (Wonderbare, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst); Lucas 2:11 (Heiland, Christus de Here); Johannes 1:29 (lam Gods); Johannes 1:50 (Koning van Israël); Johannes 10:14 (goede herder); Openbaring 1:8 (de alfa en de omega, die is en die was en die komt, de Almachtige). Laat de kinderen teksten opzoeken en de namen van de Godheid erbij schrijven. Bespreek wat het betekent als je de naam van God niet ijdel gebruikt. Leer Exodus 20:7 met de kinderen uit het hoofd. Verdeel de kinderen in twee groepjes. Schrijf de tekst voor ieder groepje op een vel papier en knip het uiteen in losse woorden. Laat ieder groepje de tekst weer in elkaar zetten.

2. Maak de kinderen duidelijk dat we Jezus Christus eren door tijdens het avondmaal aan Hem te denken. Bespreek met behulp van de verzen in Lucas 22:19–20, LV 20:77, 79 en een plaat van het laatste avondmaal de gebeurtenissen tijdens het laatste avondmaal. Waar doen het brood en water ons aan denken? (Dat de Heiland zijn vlees en bloed heeft geofferd.) Wat beloven wij? (Dat wij de naam van Christus op ons nemen, Hem altijd in gedachten houden en zijn geboden onderhouden.) Wat belooft Hij ons? (Zijn Geest, als we het goede kiezen.) Bespreek manieren waarop we onze gedachten tijdens het avondmaal op de Heiland kunnen richten. Neem de kinderen mee naar de plek waar het avondmaal altijd wordt klaargemaakt en gezegend, en vraag een paar jongemannen die het Aäronisch Priesterschap dragen of ze uit willen leggen waarom het klaarmaken, zegenen en ronddienen van het avondmaal zo belangrijk is. Zing liedjes of lofzangen over het avondmaal. ●

Tempelkaarten

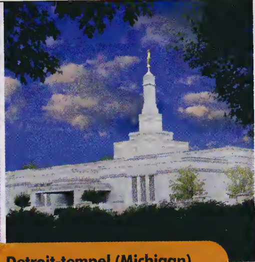
In 2003 zitten er in elke *Kindervriend* tempelkaarten. Haal de kaarten er uit, plak ze op dik papier en knip ze uit. Verzamel de kaarten om er altijd aan te denken hoe belangrijk de tempels zijn.

FOTOGRAAF: BRIAN DRESSLER

Columbia-tempel (South Carolina)

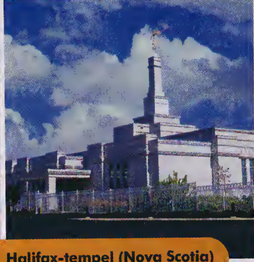
Op 16 oktober 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: GINA DENISE THORDERSON

Detroit-tempel (Michigan)

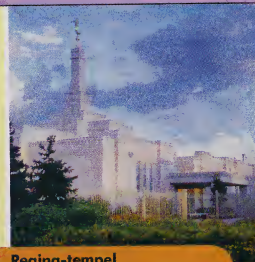
Op 23 oktober 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: ROBERT THOMPSON

Halifax-tempel (Nova Scotia)

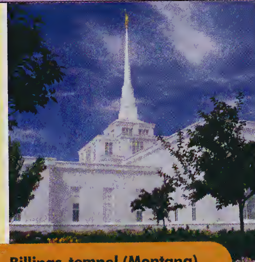
Op 14 november 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: DON CRUICKSHANK

Regina-tempel (Saskatchewan)

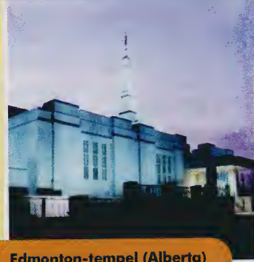
Op 14 november 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTOGRAAF: PHIL BELL PHOTOGRAPHY

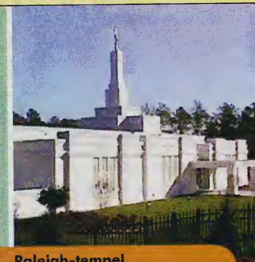
Billings-tempel (Montana)

Op 20 november 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

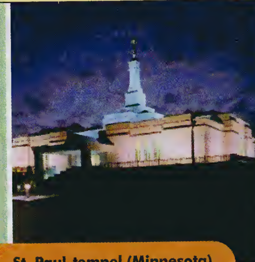
Edmonton-tempel (Alberta)

Op 11 december 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

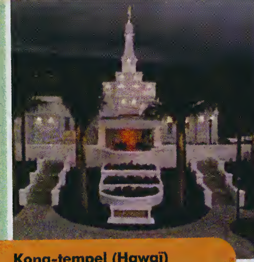
Raleigh-tempel (North Carolina)

Op 18 december 1999
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

St. Paul-tempel (Minnesota)

Op 9 januari 2000
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

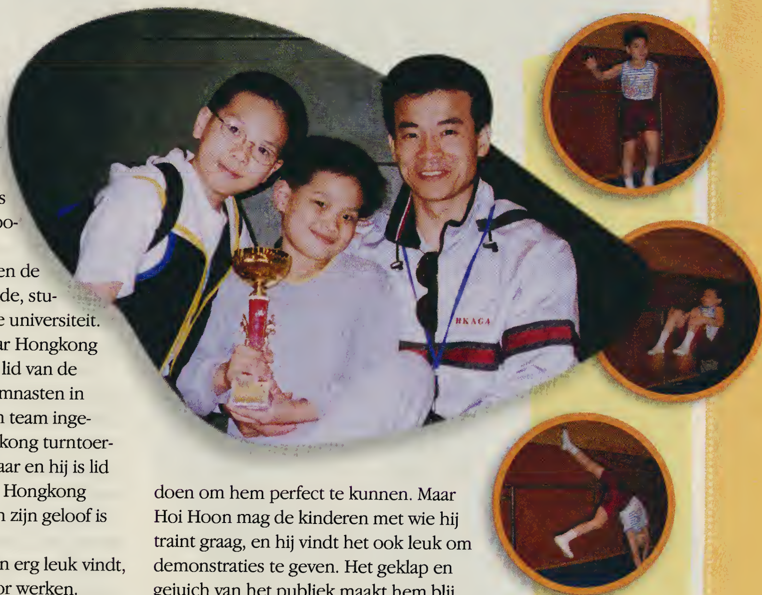

Kona-tempel (Hawaï)

Op 23 januari 2000
door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

TAM HOI HOON UIT HONGKONG

EMILY CHIEN EN TIFFANY E. LEWIS

Toen hij nog maar heel klein was, hield Tam Hoi Loon al van klimmen. Hij klom in lantaarnpalen en hij klom zelfs met blote handen in palmbomen! Zijn lievelingsvak op school was gymnastiek. Toen de familie Tam in Hawaï woonde, studeerde broeder Tam aan de universiteit.

Toen het gezin terug naar Hongkong verhuisde, werd Hoi Hoon lid van de vereniging voor amateurgymnasten in Hongkong. Hij werd bij een team ingedeeld en won op het Hongkong turntoernooi. Hoi Hoon is nu tien jaar en hij is lid van de wijk Aberdeen (ring Hongkong Island). Door zijn turnen en zijn geloof is hij een goed voorbeeld.

Hoewel Hoi Hoon turnen erg leuk vindt, moet hij er ook keihard voor werken. Iedere dinsdag, woensdag, donderdag en zaterdag reist hij anderhalf uur met zijn ouders per trein naar de training, en na afloop weer anderhalf uur terug. De trainingen duren twee of drie uur. Het kost Hoi Hoon een of twee maanden om een nieuwe gymnastische toer in te studeren, want hij moet hem meer dan 500 keer doen om hem perfect te kunnen. Maar Hoi Hoon mag de kinderen met wie hij traint graag, en hij vindt het ook leuk om demonstraties te geven. Het geklap en gejuich van het publiek maakt hem blij.

De fijnste toer met turnen vindt Hoi Hoon de achterwaartse salto. Hij kan een salto maken waarbij hij twee keer helemaal

Rechts: Hoi Hoon traint hard, en soms wint hij! Boven: Hoi Hoon met zijn grote broer, Kwam Lam (links), en zijn coach, Chen Yu Tien (rechts).

Boven: De familie Tam viert de verjaardag van Hoi Hoon en van Kwan Lam. Rechts: Hoi Hoon met een van de coaches.

ronddraait voordat hij neerkomt. Voor sommige toeren moet hij heel dapper zijn.

In de Chinese cultuur geven ouders hun kinderen namen met een bijzondere betekenis. Dat geldt ook voor Hoi Hoon. *Hoi* betekent 'de zee' en *Hoon* betekent 'breed en ruim'. Hoi Hoon heet zo omdat zijn vader wilde dat hij veel begrip zou hebben en dat zijn mogelijkheid om van anderen te houden en hen te vergeven zo breed en ruim als de zee zou zijn.

Hoi Hoon kan goed met anderen omgaan, dus zijn naam past goed bij hem. Bij het turnen specialiseert hij zich in de 'vier mannen', een toer waarin hij met drie andere jongens werkt. Zijn coach heeft dat onderdeel voor hem uitgekozen omdat je er goed voor moet kunnen samenwerken met gymnasten van verschillende leeftijden.

Hoi Hoon is het middelste van de drie kinderen van de familie Tam. Zijn broer, Kwan Lam, (twaalf jaar) houdt van piano spelen, zingen en zwemmen. Zijn zusje, Hiu Yau, (vier jaar) houdt van dansen en luistert graag naar verhalen. 'We zijn dankbaar dat we drie gezonde, mooie kinderen hebben', zegt zuster Tam. 'Ze zijn allemaal bijzonder.'

De drie kinderen doen goed hun best met leren en het hele gezin heeft het doordeweeks druk met huiswerk. Als ze tijd hebben voor een pauze, gaan ze graag naar het speeltuintje of fietsen in de buurt van hun huis.

Hoi Hoon vindt het jeugdwerk leuk, en hij probeert gehoorzaam te doen wat hij in de klas leert. Zijn lievelingsliedje is: 'Ik ben een kind van God'. Hoi Hoon gelooft dat hij een goed voorbeeld moet zijn en de geboden moet onderhouden omdat hij een kind van onze hemelse Vader is.

In juli 2001 werd Hoi Hoon door de regering van Hongkong uitgenodigd om samen met andere aanzienlijke gymnasten demonstraties te geven in de Chinese Gymnastic Gold Medalist Show.

[Een turnshow door mensen die gouden médailles hebben gehaald.] Hoi Hoon was toen met zijn acht jaar de jongste deelnemer.

Alle gymnasten werd gevraagd op de zondag voor de uitvoering een laatste repetitie bij te wonen. De familie Tam weet dat het belangrijk is om de sabbatdag te heiligen, dus zei broeder Tam tegen de coach van Hoi Hoon dat Hoi Hoon alle andere repetities bij zou wonen, maar niet die op zondag. De coaches en officials waren verontwaardigd en overwogen om Hoi Hoon door een andere jongen te laten vervangen. De familie Tam veranderde niet van gedachte, maar ze baden elke avond tijdens hun gezinsgebed dat Hoi Hoon zou mogen optreden. Uiteindelijk lieten de officials hem toch toe. En Hoi Hoon deed, zelfs zonder die extra repetitie, elke toer perfect. 'Ik weet dat gehoorzaamheid aan de Heer heel belangrijk is', zegt Hoi Hoon.

De coach van Hoi Hoon zegt dat er verschillende dingen zijn waardoor Hoi Hoon zo'n goed gymnast is: 'Hij is bereid hard te oefenen en vol te houden. Zijn armen zijn heel sterk, en hij is enthousiast.' Maar hij zegt dat Hoi Hoon vooral succes heeft met turnen en al het andere dat hij doet, door de liefde en steun van de rest van het gezin.

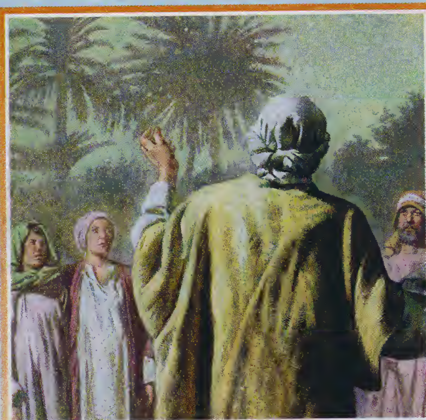
Hoi Hoon is het met hem eens. 'Ik weet dat papa en papa heel veel van me houden. En zij bidden ook voor me', zegt hij. Met die zekerheid moet hij haast wel zo leven dat zijn naam bij hem past — thuis, in zijn sport en in zijn hele leven. ●

KAART: THOMAS S. CHILD

Emily Chien is lid van de wijk Taipei 2, ring Taipei (Taiwan). Tiffany E. Lewis is lid van de wijk Miami Shores, ring Fort Lauderdale (Florida).

SIMON EN HET PRIESTERSCHAP

ILLUSTRATOR: ROBERT T. BARRETT

Veel mensen in Samaria hoorden het evangelie, geloofden en lieten zich dopen. Maar ze hadden de gave van de Heilige Geest niet.

Handelingen 8:5, 12–16

Petrus en Johannes gingen naar Samaria. Ze legden hun handen op het hoofd van de mensen en verleenden hun de gave van de Heilige Geest.

Handelingen 8:14–17

Een man die Simon heette zag hoe Petrus en Johannes mensen de gave van de Heilige Geest verleenden, en Simon wist dat de twee apostelen de macht van het priesterschap hadden. Hij wilde ook de macht van het priesterschap hebben.

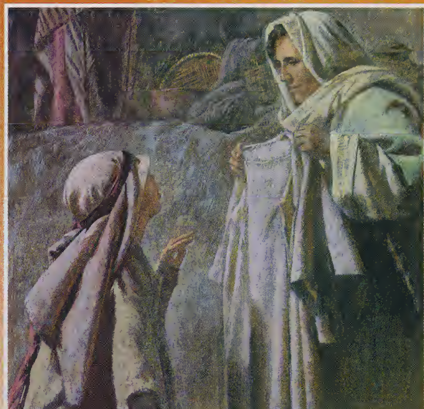
Handelingen 8:9, 18–19

Hij vroeg hun of hij die macht kon kopen. Petrus vertelde Simon dat niemand het priesterschap kan kopen en dat God het alleen aan rechtschapen mannen geeft. Petrus wist dat Simon niet rechtschapen was en zei dat hij zich moest bekeren.

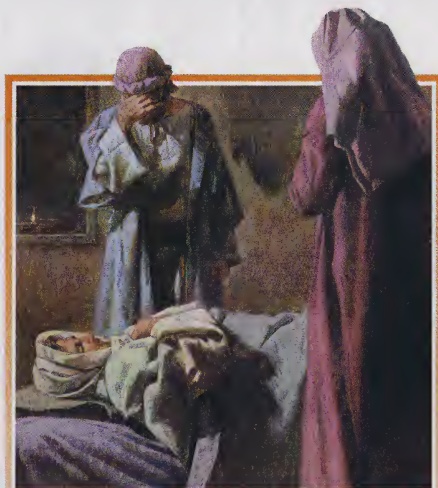
Handelingen 8:14–24

PETRUS BRENGT TABITA WEER TOT LEVEN

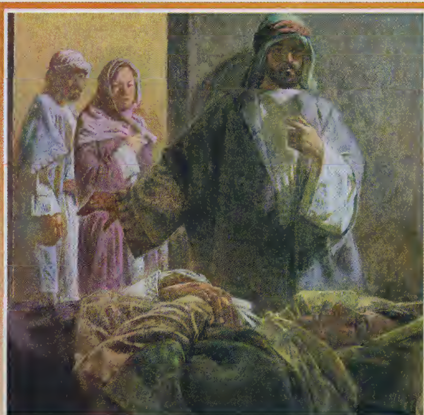
Er woonde een goede vrouw in de stad Joppe. Ze heette Tabita. Ze was een volgeling van Jezus Christus. Ze hielp veel mensen en deed allerlei goeds.

Handelingen 9:36

Op zekere dag werd ze ziek en stierf.

Handelingen 9:37

Haar vriendinnen lieten Petrus halen. Hij vroeg de vriendinnen om de kamer te verlaten.

Handelingen 9:38–40

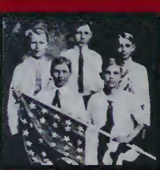
Toen knielde hij neer en bad. Vervolgens zei hij tegen haar dat ze op moest staan. Zij deed haar ogen open, zag Petrus en ging rechtop zitten.

Handelingen 9:40

Petrus hielp haar opstaan. Toen kwamen haar vriendinnen weer in de kamer en zagen dat ze leefde. Petrus had de macht en bevoegdheid van het priesterschap, die hem door Jezus gegeven waren, gebruikt om het wonder te verrichten waardoor Tabita weer levend was geworden. Veel mensen in Joppe geloofden in Jezus Christus toen ze hoorden wat er met Tabita gebeurd was.

Handelingen 9:41–42

JEUGDWERK TOEN

'Waar in de wereld je ook mag zijn, kom naar het jeugdwerk; dat is fijn' (Children's Songbook, *p. 255).*

CHRISTINE RAPPLEYE

Weet je nog hoe het je eerste dag op het jeugdwerk was? Waarschijnlijk was het op een zondag en zaten je ouders in de zondagsschool, ZHV of priesterschapsvergadering. Hoe oud was je? Waar werd het jeugdwerk gehouden? Wat heb je geleerd? Heb je gezongen en les gehad?

De allereerste jeugdwerkbijeenkomst werd op 25 augustus 1878 in Farmington (Utah) gehouden. Zuster Aurelia Spencer Rogers wilde de jongens leren hoe ze zich netjes konden gedragen en goede mannen worden. Ze sprak met zuster Eliza R. Snow, de algemeen presidente van de ZHV, over het idee van een jeugdwerk in haar wijk. Zuster Snow kreeg toestemming van de president van de kerk, John Taylor, om het eerste jeugdwerk door zuster Rogers te laten beginnen. Ze besloten dat de meisjes ook mee moesten doen.

Enkele dagen voor de eerste bijeenkomst gingen zuster Rogers en haar raadgeefsters bij ieder gezin in hun wijk op bezoek en nodigden alle kinderen van vier tot veertien jaar uit voor het jeugdwerk. Er waren 115 jongens en 100 meisjes — een heleboel kinderen!

De eerste keer kwamen er 224 kinderen. De leidsters leerden hun liedjes en versjes, vertelden bijbelverhalen en gaven les over goed gedrag. Sommige jongens waren tuinen ingegaan die niet van hen waren, en sommige meisjes hadden aan de achterkant van een wagen gehangen. De jeugdwerkleidsters legden uit dat zulk gedrag verkeerd of gevaarlijk was.

Na de eerste vergadering organiseerde zuster Eliza R. Snow het jeugdwerk in verscheidene plaatsen. Velen kwamen bij elkaar in schoolgebouwen of wijkgebouwen. Sommige bestonden uit 50 of 60 kinderen; andere uit meer dan 110. Stel je voor dat je zo veel kinderen in je jeugdwerkklas had!

In de eerste paar jaar maakten sommige jeugdwerken een met de hand geschreven krant, sommige vormden een orkestje en andere organiseerden activiteiten om geld in te zamelen, zoals een kindermarkt. Het geld dat die activiteiten opleverden, was voor arme kinderen en andere leden van de kerk, en er werd meubilair voor de tempels van gekocht.

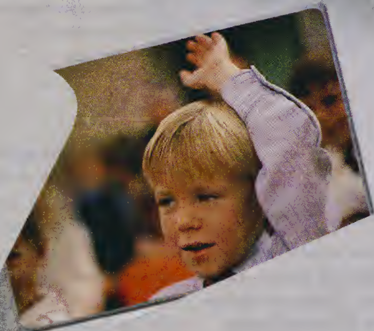
Later vestigde het jeugdwerk een kinderziekenhuis, gaf een tijdschrift uit, en zond een radio- en een televisieprogramma uit.

LINKS MIDDEN: FOTOGRAAF: GEORGE EDWARD ANDERSON; RECHTS EN PAGINA 16: FOTOGRAFEN: CRAIG DIMOND, MARTY MAYO, MATTHEW REIER

EN NU

Door de jaren heen werd het jeugdwerk in veel delen van de wereld georganiseerd. Op sommige plaatsen werd een thuisjeugdwerk gestart omdat de leden van de wijk of gemeente te ver van elkaar af woonden om door de week in de kerk samen te komen.

In het begin van de twintigste eeuw werd het jeugdwerk opgedeeld in leeftijdsgroepen, en werden voor iedere groep lessen geschreven. In latere jaren gingen de jongens en meisjes van twaalf tot veertien jaar bij de OOV behoren. En in de volgende jaren veranderde er nog meer. Nu is het jeugdwerk op zondag.

Nu wonen miljoenen kinderen over de hele wereld het jeugdwerk bij. En jullie maken deel uit van deze organisatie die 125 jaar geleden met één jeugdwerkklas in Utah is begonnen. ●

Waarom ik het jeugdwerk leuk vind...

Op het jeugdwerk heb ik geleerd om mijn ogen dicht te doen en mijn handen te vouwen als ik bid. Ook heb ik geleerd dat er, als we bidden, zegeningen naar ons toegestuurd worden.

Brandon Checketts, 6 jaar, is lid van de wijk North Logan 11 in de ring North Logan-Green Canyon (Utah).

Ik vind het leuk om op het jeugdwerk te tekenen en schrijven. Ik geniet ook van de platen die de lerares mij laat zien. Ik leer dat ik aardig moet zijn voor anderen en de mensen in ons gezin.

Petero Bola, 8 jaar, is lid van de gemeente Toga in de ring Nausori (Fiji).

Ik leer graag uit de Schriften en maak graag tekeningen van Jezus. Ik heb geleerd dat ik geen eten of drinken moet nemen dat slecht voor me is.

Eddy Emanuel Castillo, 11 jaar, is lid van de gemeente Comapala in de ring Chimaltenango (Guatemala).

Ik houd van mijn leraressen en vrienden in het jeugdwerk. Ik vind een toespraakje of gebed doen het fijnste. Ik heb geleerd dat Jezus voor mij is doodgegaan omdat Hij van me houdt.

Brooke Peterson, 4 jaar, is lid van de wijk Springfield 3 in de ring Springfield South (Missouri).

In het jeugdwerk leren we dat Jezus onze vriend is, we leren over de tempel, en we leren dat we papa en mama moeten gehoorzamen en het goede moeten kiezen. Soms is dat moeilijk, maar Jezus helpt me als ik om hulp bid.

Naomi Mesotten, 7 jaar, is lid van de gemeente Leuven in de ring Antwerpen (België).

Het jeugdwerk is leuk en ook geestelijk; vooral als we met ons hart zingen en niet alleen met onze stem. Het fijnste van het jeugdwerk vind ik dat we fantastische leidsters hebben. Ik heb er veel geleerd. Ik heb vooral geleerd om aardig voor iedereen te zijn. Ik denk dat ik niet zo zou zijn als ik nu ben, als ik het jeugdwerk niet had gehad.

Rochelle Leavitt, 11 jaar, is lid van de wijk Granite Hills in de ring El Cajon (Californië) ●

Ik vind het leuk om naar verhalen te luisteren over andere jeugdwerkkinderen zoals ik. Ik heb geleerd dat je de sabbatdag moet heiligen en welke goede dingen je allemaal op zondag kunt doen.

Jacob Kelly, 7 jaar, is lid van de wijk Baulkham Hills in de ring Sydney Greenwich (Australië).

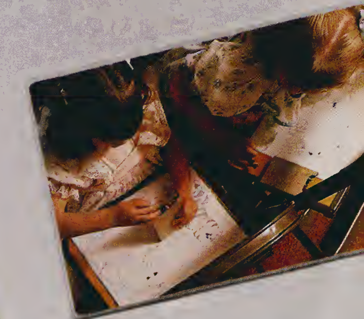

Ik luister graag naar de verhalen over de wonderen van Jezus — hoe Hij mensen beter maakte en weer tot leven bracht, en vijfduizend mensen te eten gaf. Op het jeugdwerk zie ik al mijn vrienden. Ik wil er elke zondag naartoe!

Penka Petkoa, 10 jaar, is lid van de gemeente Geo Milev in het district Sofia (Bulgarije).

Ik vind zingen het leukste van het jeugdwerk. Ik heb eerbied geleerd en ik kan naar de Heilige Geest luisteren.

Makiah Barnhart, 6 jaar, is lid van de wijk Williamsport in de ring Williamsport (Pennsylvania).

Iedere week wordt de stand bekendgemaakt. Op 28 maart was de top vijf: (1) 'Ik ben een kind van God', (2) 'Ik kijk graag naar de tempel', (3) 'Gebed van een kind', (4) 'Wij leren de wereld zijn woord', en (5) 'Verhalen uit het Boek van Mormon'.

'Als u jonger bent dan honderd en ooit naar het jeugdwerk bent geweest, vindt u wel iets [in deze expositie] dat u aan uw jeugdwerktijd doet denken', zegt Marjorie Conder, beheerder van de expositie, 'en vooral aan de *gevoelens* die u in het jeugdwerk had.'

De expositie is tot en met november in de hal van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst te zien. ■

FOTOGRAAF: OLLI HANNINEN, *CHURCH NEWS*

Kinderen, sommige met een schop, nemen deel aan de eerste spadesteek voor de eerste tempel in Finland. De tempel zal in de loop van 2004 klaar zijn.

Aan de bouw van twee tempels begonnen

Helsinki-tempel (Finland)

Kati Hietala

Zo'n zeshonderd heiligen der laatste dagen kwamen op 29 maart in het ringgebouw van de ring Helsinki bijeen voor de eerste spadesteek voor de Helsinki-tempel. De meeste aanwezigen gingen toen naar het bouwterrein, op een prachtige, rotsachtige heuvel in de aangrenzende stad Espoo (tien kilometer verderop), om de ceremonie bij te wonen.

De ceremonie werd gepresideerd door ouderling D. Lee Tobler van de Zeventig, president van het gebied Europa-Midden. Hij zei dat de bouw van een tempel in Finland een bevestiging is van de getrouwheid van de leden in dat gebied. 'Dit is ook een grote dag voor de Finnen die van de andere kant van de sluier toekijken', zei ouderling Tobler.

Ouderling Tobler werd vergezeld door zijn vrouw, Darlene; Ismo Määttä, president van de ring Helsinki; Jukka Lehtimäki, president van de ring Tampere; P. Blair Hoyt, president van het zendingsgebied Helsinki; Sven Eklund, coördinator van het organisatiecomité; en Hanno Luschin, projectleider van de bouw. Ze staken allemaal een spade in de grond voor de nieuwe tempel. Vervolgens nodigden zij enkele kinderen uit om hetzelfde te doen.

President Gordon B. Hinckley kondigde op 2 april 2000 de bouw van de Helsinki-tempel aan. Er wordt verwacht dat de tempel in 2004 klaar zal zijn voor de 4500 leden in Finland, maar ook voor leden uit Rusland, Estland, Letland en Litouwen.

'De tempel is een zegen voor ons hele land', zegt president Määttä. 'Het is in de chaos een stukje hemel, waar we hemelse vrede kunnen vinden.'

San Antonio-tempel (Texas)

Julie Gill

Zelfs de sterkste winden in Texas moesten het op 29 maart afleggen tegen de geest en de opwinding tijdens het steken van de eerste spade voor de San Antonio-tempel. Zo'n 450 kerkleiders en echtgenoten uit Midden- en Zuid-Texas woonden op de stormachtige zaterdagochtend de ceremonie bij.

FOTOGRAAF: BERT RICHARDSON, *CHURCH NEWS*

Zo'n 450 leden wonen in maart de eerste spadesteek bij voor de San Antonio-tempel (Texas). De tempel is bestemd voor 45 duizend leden in Texas.

'De keuze van de bouwgrond is geïnspireerd geweest, dat kan ik u verzekeren', zei ouderling H. Bruce Stucki van de Zeventig en eerste raadgever in het gebied Noord-Amerika-Zuidwest.

De tempel wordt gebouwd op een heuvel in een woonwijk in het noorden van de stad. Ouderling Stucki zei dat president Gordon B. Hinckley wist dat het de juiste locatie was toen hij in juni 2001 op bezoek was.

'Hij zei dat hij een bijzonder gevoel had, een gevoel van vrede en rust, en hij wist dat dit de juiste locatie was', zei ouderling Stucki. 'Hiervandaan kun je de hele vallei zien, maar, wat nog belangrijker is, de hele vallei zal deze prachtige tempel kunnen zien.'

De San Antonio-tempel is bestemd voor een groot gedeelte van Midden- en Zuid-Texas. Er zijn meer dan 45 duizend leden in het district, een gebied van zevenhonderd kilometer van noord naar zuid.

Nadat ouderling Stucki het inwijdingsgebed had uitgesproken, deden de leiders hun helm op en gebruikten goudkleurige schoppen om de eerste spade te steken. Alle aanwezigen werden in de gelegenheid gesteld om deel te nemen.

'Hiermee begint de bouw. Maar, zoals u gehoord hebt, begon die al lang geleden in het hart en de ziel van de leiders en leden', zei ouderling Stucki. 'De ringen in Texas zullen altijd groot en machtig zijn, vol goede mensen.'

De San Antonio-tempel (Texas) werd op 24 juni 2001 aangekondigd en zal in de loop van 2004 klaar zijn. ■

Ontleend aan Church News, *5 april 2003.*

Gezinsavond versterkt ring in Colombia

Jason Swensen

Een paar jaar geleden besloten Javier Pinedo en zijn collega's in het presidium van de ring Cali dat ze het hele jaar nadruk op het gezin zouden leggen. Minimaal de helft van de toespraken in de avondmaalsdienst ging een jaar lang over de gezinsavond, schriftstudie thuis en gezinsgebed.

President Pinedo en zijn vrouw, Carolina, zeggen dat ze veel gehad hebben aan het 'jaar van het gezin'. Hun jonge gezin kijkt nu uit naar de maandag. Dan brengen ze tijd met elkaar door en versterken ze elkaars getuigenis van het evangelie.

'Mijn drie kinderen vragen altijd wanneer het weer gezinsavond is', zegt zuster Pinedo. 'Onze kleine van vier wil het wel iedere dag doen.'

Zuster Pinedo is in Cali geboren en in een sterk gezin in de kerk. Door de gezinsavond werd het gezin bij elkaar gehouden. President Pinedo, eerste raadgever in het ringpresidium, werd lid van de kerk toen hij negen was en herinnert zich de maandagavonden met het gezin nog goed. Hij werd erdoor met vaardigheden verrijkt, waar hij tijdens zijn voltijdzending veel aan had.

Volgens de familie Pinedo zijn de hulpmiddelen van de kerk bijzonder waardevol.

'We gebruiken altijd het hulpboek voor de gezinsavond. Dat is een geweldig boek', zegt zuster Pinedo. 'Ik pas de lessen aan mijn kinderen aan of ik gebruik gedeelten die speciaal voor kinderen zijn bestemd.'

Het gezin gebruikt ook het videosupplement om de lessen aan te vullen, 'en soms gebruik ik de verhalen uit de Schriften en spelletjes uit de *Liahona* – die erg doeltreffend zijn voor kleine kinderen', zegt zuster Pinedo.

Volgens de familie Pinedo hebben

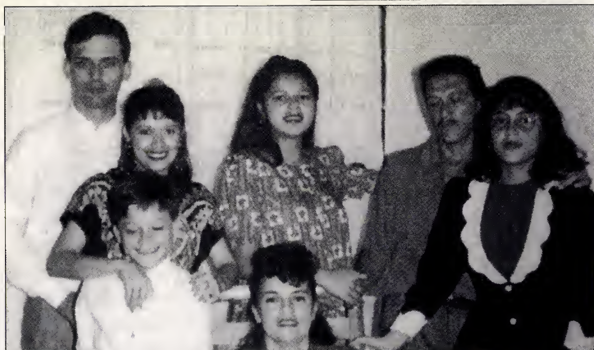

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN EMPERATRIZ OLIVO, CHURCH NEWS

President en zuster Pinedos samen op de foto met de familie van zuster Pinedo, de familie Gonzalez (in de linkerbovenhoek), hebben thuis liefde voor de gezinsavond ontwikkeld.

hun kinderen – Daniel (7), Laurita (4), en Samuel (3) – het meest aan visuele boodschappen. Daarom gebruikt president Pinedo zijn artistieke talent om plaatjes voor het flanelbord te tekenen en poppetjes te maken.

'Mijn kinderen zijn jong, dus de les duurt nooit langer dan twintig minuten', zegt president Pinedo.

De bisschop in de wijk Cristobal Colón herinnert zijn leden er iedere zondag aan dat ze tijd voor de gezinsavond moeten vrijmaken en elkaar op maandagavond niet mogen bellen. De jonge alleenstaanden in de wijk kijken ernaar uit om iedere week met elkaar gezinsavond te houden, zegt zuster Pinedo.

Wat is het lievelingsgedeelte van de gezinsavond voor de familie Pinedo?

'Wat denkt u?' lacht zuster Pinedo. 'De traktatie.' ■

BYU-TV verkondigt het evangelie aan miljoenen

Barbara Jean Jones

La Quitta Frenzel, een inwoner van Texas, geloofde dat mormonen mensen waren waar je van weg moest blijven.

Enkele jaren geleden zat La Quitta te zappen toen ze de zender BYU-TV zag. 'Ik wist niet eens wat de Brigham Young University was', herinnert La Quitta zich. 'Maar ik had wel van het Boek van Mormon gehoord, dus ik nam aan dat het een kerkzender was.'

Sommige sprekers trokken de aandacht van La Quitta. Na verloop van tijd leerde ze een aantal achternamen kennen: Faust, Perry, Nelson, Ballard. 'Alle sprekers waren direct, vriendelijk en oprecht', zegt La Quitta. 'Hoe meer ik luisterde, hoe meer ik dacht: er mankeert niets aan deze mensen.'

Dus toen de zendelingen een keer bij haar aan de deur kwamen, besloot ze om naar hun boodschap te luisteren.

Nu zijn zuster Frenzel en haar twee kinderen lid van de wijk Waller, in de ring Katy (Texas). Ze kijken nog steeds naar BYU-TV. Haar man, die geen lid is, kijkt mee als de algemene conferentie wordt uitgezonden.

'Alles wat ik zag, bekrachtigde wat ik van de zendelingen leerde', zegt zuster Frenzel. 'Door [BYU-TV] hebben we een beter beeld van de kerk gekregen. We hebben iets over de geschiedenis van de kerk geleerd. We hebben voorbeelden gezien van hoe we een toespraak moeten houden. Ik heb geleerd hoe ik als leerkracht in de ZHV les kan geven.'

Iedere dag zendt BYU-TV evangelieboodschappen uit naar miljoenen mensen als zuster Frenzel. De uitzendingen vinden 24 uur per dag plaats en bestaan uit de algemene conferentie; vrouwenconferenties; haardvuuravonden van de kerkelijke onderwijsinstellingen; documentaires van en over de kerk; *Muziek en een meditatief moment*; en devotionals, forums, conferenties, uitvoeringen en sport van de Brigham Young University.

Zo'n 22 miljoen huishoudens in de Verenigde Staten kunnen de zender via satelliet of kabel

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN BYU-TV

Door middel van satelliettechnologie wordt BYU-TV in de Verenigde Staten en Canada uitgezonden, maar is ook in andere landen te ontvangen. De programma's bestaan uit conferentietoespraken, devotionals, documentaires van en over de kerk, en andere familieprogramma's.

ontvangen. BYU-TV is ook via internet toegankelijk **(www.byutv.org)** en via het satellietsysteem van de kerk, in kerkgebouwen over de hele wereld. Hoewel de zender buiten de Verenigde Staten nog niet commercieel te ontvangen is, en alleen in het Engels, wordt er momenteel naar manieren gezocht om de uitzending in meerdere talen over de hele wereld uit te zenden.

Leden van de kerk over de hele wereld ontdekken BYU-TV. Marketingmanager Jim Bell noemt de gemeente Rønne, op een eiland bij Denemarken, als voorbeeld. Leden van de gemeente hadden hun eigen satellietapparatuur aangeschaft om de algemene conferentie te kunnen ontvangen. 'Toen merkten ze dat ze ook BYU-TV konden ontvangen. Nu komen ze geregeld bij elkaar om naar andere programma's te kijken', zegt broeder Bell.

BYU-TV is in januari 2000 met uitzendingen begonnen, kort nadat de Amerikaanse regering had besloten dat de satellietbedrijven een aantal kanalen ter beschikking moesten stellen voor niet-commerciële, educatieve programma's. DISH Network, een satellietbedrijf in de Verenigde Staten, vroeg of de Brigham Young University voor een van die kanalen in aanmerking wilde komen. Het bedrijf accepteerde hun aanvraag en vroeg de universiteit om programma's te maken en na vijf dagen met de uitzendingen te beginnen.

'Omdat het moeilijk was om in zo'n korte tijd een programma te maken, besloten we om de laatste toespraak van president Hinckley uit te zenden, zonder te weten waar die over ging', herinnert John Reim, directeur van de omroep, zich. 'We begonnen op de juiste tijd met de uitzending, en tot onze verbazing sprak president Hinckley over de zegeningen van de moderne technologie.'

Sindsdien zenden meerdere satelliet- en kabelbedrijven BYU-TV uit. De hoge kwaliteit en de grote beschikbaarheid van de zender hebben veel kijkers getrokken. Broeder Bell noemt een aantal voorbeelden van fanmail die de zender ontvangt.

'Als fan van het Mormoons Tabernakelkoor', schreef een methodist uit Alabama, 'heb ik een satellietschotel aangeschaft om thuis de wekelijkse uitzendingen van *Muziek en een meditatief moment* te kunnen ontvangen. En de andere programma's zijn een bonus!'

Een lid van de kerk schreef: 'Ik kan niet onder woorden brengen hoe dankbaar ik ben voor deze verbinding met de kerk. Sinds ik in 1962 lid ben geworden, heb ik in Colorado, Alaska, Arizona, Georgia en Idaho gewoond. Als deze programma's eerder beschikbaar waren geweest, had ik me door BYU-TV minder eenzaam gevoeld toen ik in gebieden woonde waar weinig leden waren.'

Informatie over BYU-TV is te vinden op **www.byutv.org**. ■

FOTO GEPLAATST MET TOESTEMMING LA QUITTA FRENZEL

La Quitta en Bob Frenzel (boven), met hun dochters Jenna en Mira, op de dag dat Jenna zich liet dopen. Zuster Frenzel kwam met de kerk in aanraking toen ze toevallig BYU-TV ontdekte en geregeld ging kijken.

Regionaal nieuws

Informatie

Abonnementen

De betaling van abonnementen op tijdschriften van de kerk is enige tijd geleden, in elk geval voor de leden in Europa, anders geregeld. De betaling voor het abonnement dient nu aan de wijk of gemeente te worden gedaan. Bij de specificatie dient u te vermelden om wat voor abonnement het gaat. Als u in Nederland of Vlaanderen woont en gewoon 'Liahona' opgeeft, wordt aangenomen dat u de Nederlandse uitgave van de *Liahona* wenst te ontvangen. U kunt zich echter overal ter wereld op de *Liahona* in elke gewenste taal abonneren. In de kolom links op blz. 1 kunt u lezen in welke talen de *Liahona* wordt uitgegeven. Voor de talen waarin de *Liahona* maandelijks verschijnt (dat zijn de meeste) kost een abonnement slechts 15 euro per jaar.

De *Liahona* bevat artikelen uit de Engelstalige maandbladen *Ensign* (het algemene tijdschrift van de kerk) en *New Era* (het tijdschrift voor jongeren). Samen met de *Liahona* en als één geheel ermee ontvangt u tien maal per jaar *De Kindervriend,* met artikelen die ook in het kindertijdschrift *The Friend* verschijnen, en *Kerknieuws,* met artikelen uit het weekblad *Church News* en plaatselijk nieuws. U kunt zich ook via uw wijk of gemeente op de *Ensign, New Era, The Friend* en *Church News* abonneren. Houd er rekening mee dat met name *Church News* aanzienlijk meer kost.

De *Liahona* ontvangt u gewoonlijk aan het begin van elke maand, behalve de conferentienummers (mei en november), die rond het einde van de maand verschijnen. Ook het januarinummer komt gewoonlijk pas later in de maand. Heeft u vragen over de betaling van uw abonnement of ervaart u problemen met de bezorging van een kerktijdschrift, neem dan contact op met de tijdschriftenvertegenwoordiger van uw wijk of gemeente. Eventueel kunt u ook contact opnemen met de abonnementenadministratie te Bad Homburg (Duitsland), die te bereiken is via het gratis telefoonnummer 00800 3232 4357. Dit is het complete telefoonnummer, d.w.z. u hoeft geen kengetal voor Duitsland toe te voegen.

Artikelen of berichten inzenden

Als u kijkt naar de artikelen in deze aflevering van *Kerknieuws,* zou u kunnen denken dat er in Nederland, Vlaanderen, Suriname en op de Antillen niet veel gebeurt. Ik denk dat het tegendeel waar is, maar dat te weinig leden eraan denken een aankondiging of verslag van de activiteiten in ringen, wijken, en gemeentes in te sturen voor *Kerknieuws*. Terwijl het toch zo mooi zou zijn om uw broeders en zusters deelgenoot te maken van het plezier, de ontroering of de inspiratie die u hebt gehad bij een conferentie, een haardvuuravond, zendingswerk of een gezellige activiteit. Niet alleen verslagen van 'algemene' activiteiten komen in aanmerking; ook verslagen van activiteiten door jongeren en door kinderen van jeugdwerkleeftijd zijn bijzonder welkom. Maak u geen zorgen of u wel goed Nederlands schrijft; waar nodig, wordt de tekst wel verbeterd.

Behalve verslagen van wat geweest is, kunnen ook aankondigingen van geplande activiteiten worden geplaatst. Die moeten dan wel ca. 4 maanden van tevoren worden ingezonden! Verder hebben we daarbij graag een telefoonnummer voor informatie. Aankondigingen 'op het laatste moment' kunnen vaak nog worden geplaatst op de website van ondergetekende (www.liahona.nl).

Verslagen, aankondigingen en artikelen over andere onderwerpen die voor meer mensen het lezen waard zijn, kunt u sturen naar het adres van de nieuwsredactie (Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland) of per e-mail aan nieuws@liahona.nl (als u een ouder

e-mail-adres gebruikt, bestaat het risico dat het bericht niet of pas later aankomt). Als u een artikel op de computer uitwerkt, stuur dan a.u.b. het betreffende bestand op een diskette of per e-mail, niet alleen een afdruk op papier, dat bespaart typewerk. Overigens zijn ook met de hand geschreven artikelen nog altijd welkom!

Foto's

Niet alleen teksten, ook foto's horen deel uit te maken van *Kerknieuws.* Uw foto's zijn dus net zo welkom. Als u foto's maakt met een kleinbeeld- of APS-camera, heeft de drukker bij voorkeur de oorspronkelijke afdrukken, liefst op glanzend fotopapier. Die kunt u (goed verpakt!) opsturen naar het redactieadres. Wie dringende redenen heeft om foto's per e-mail te sturen, gelieve de foto's te scannen met een resolutie van 300 dpi (gewoonlijk levert dat JPG-bestanden tussen de 0,5 Mb en 1,5 Mb op). Digitale foto's kunt u in de originele vorm opsturen op diskettes of per e-mail (**nieuws@liahona.nl**). Foto's van meer dan 500 000 pixels genieten de voorkeur, omdat ze anders al gauw te klein of onscherp zijn.

Als u foto's stuurt, willen we ook graag weten wat (of wie) er op die foto's te zien is. Een kort briefje erbij is voldoende. Liever niet achter op fotoafdrukken schrijven, omdat dat vaak schade aan de foto's of vlekken veroorzaakt. Bij het insturen van een groter aantal foto's is het handig om een zelfklevend etiket met een beschrijving op de achterkant te plakken. We zien uit naar de beelden van uw ring, wijk of gemeente! ■

Frans Heijdemann,
redacteur regionaal nieuws

De zegeningen van het zendingswerk

De profetieën dat het evangelie overal op aarde zal worden verkondigd, gaan steeds duidelijker letterlijk in vervulling. Ook jonge ouderlingen, zusters en gepensioneerde echtparen uit Nederland, Vlaanderen en Suriname hebben de Heer al in vele landen als zendeling gediend, en op het ogenblik zijn leden uit het Nederlandse taalgebied als zendeling werkzaam in West-, Oost- en Zuid-Europa, Noord-, Midden- en Zuid-Amerika. In hun brieven getuigen ze van de geweldige ervaringen die ze hebben gehad en de persoonlijke zegeningen die hun zending teweeg heeft gebracht – zegeningen zowel voor henzelf als voor anderen.

Het zendingsgebied West-Indië

Maar liefst zeven zendelingen uit ons taalgebied zijn op het ogenblik werkzaam in West-Indië. De laatst aangestelde, Rinaldo Kasanwidjojo komt er zelf vandaan, maar voor de broeders uit Nederland en Vlaanderen die naar West-Indië gingen was dat de kennismaking met een heel ander werelddeel. Het zendingsgebied West-Indië omvat onder meer Suriname, Guyana, Trinidad, Barbados en de Antillen.

Zojuist ontvingen we een brief van Anthony Post, die zijn zending in Suriname was begonnen maar intussen naar Trinidad is overgeplaatst. 'Mijn zending heeft me een compleet andere kijk op het leven gegeven', schrijft hij. Het hele verhaal kunt u volgende maand in *Kerknieuws* lezen. Ook voor Ruben Jongejan, die dezer dagen alweer teruggaat naar zijn thuiswijk Apeldoorn, is zijn zending een bijzondere ervaring. Van hem komt het onderstaande verslag.

'De beste beslissing van mijn leven'

Ik geniet volop van mijn zending in West-Indië. Deze zending bestaat uit een aantal landen in Zuid-Amerika en de Caraïbische eilanden. Ik begon mijn zending op St. Vincent, een klein Caraïbisch eiland. In de acht maanden dat ik daar ben geweest, ben ik echt van het

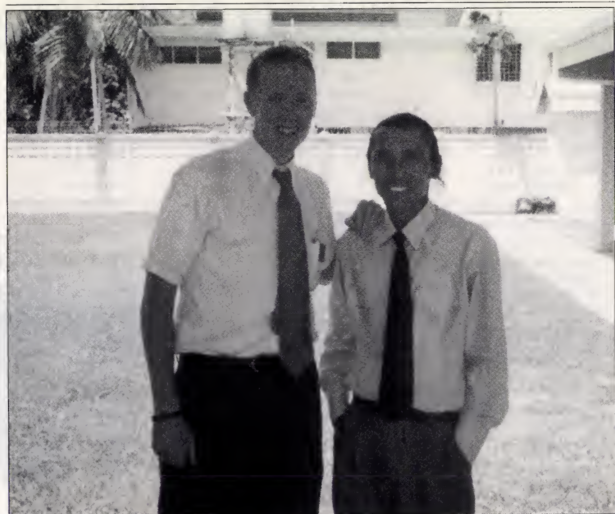
evangelie gaan houden. Ik leerde daar vooral de waarde van schriftstudie. Het zendingswerk ging er op dat moment vrij traag, dus dat was moeilijk voor mij als nieuwe, 'groene' zendeling. Gelukkig ben ik door de ervaringen die ik opdeed dagelijks dichter bij mijn hemelse Vader gekomen.

Van St. Vincent werd ik overgeplaatst naar Guyana. Guyana was geweldig. Er is veel armoede in dat land; de mensen zijn er vriendelijk en nederig. Ik heb echt van die mensen leren houden. Ik vond het ook prachtig om samen te werken met de toegewijde leden van de kerk. Wat het zendingswerk betreft werd ik in Guyana mateloos gezegend.

De afgelopen week [midden april – red.] ben ik overgeplaatst naar Port of Spain op Trinidad. Trinidad is een meer ontwikkeld, welvarender land. De kerk is hier tot nu toe het meest gegroeid. Er zijn nu vijf gemeenten, bijna zes. Ze vormen samen een district, dat hopelijk binnenkort tot een ring zal uitgroeien.

Ik ben heel erg dankbaar dat ik de kans heb gekregen om als zendeling in West-Indië te werken. Op zending gaan is de beste beslissing die ik ooit in mijn leven heb genomen. Ik wil graag alle leden bedanken die mij een goed voorbeeld hebben gegeven. ■

Ouderling Ruben Jongejan

Ruben Jongejan (links) is dankbaar voor de gelegenheid om naar West-Indië op zending te gaan.

Ouderling Jongejan (links) en zijn collega, ouderling Brown.

In het zendingsveld

■ BALTISCHE STATEN

Stefaan Cannoodt
Baltic Mission
Melnsila iela 3
Riga, Letland

■ BELGIË/ NEDERLAND

Benjamin Karssen
Jeffrey Kleijweg
Hennie Kroon
Zendingsgebied Brussel: België/Nederland
87, Blvd. Brand Whitlock
B–1200 Brussel

■ CANADA

Armin Panhuyzen
Canada Calgary Mission
6490 Fisher Rd SE Ste 122
Calgary, Alberta T2H 0W3
Canada

■ DUITSLAND

Dayenne Gerrits
Deutschland-Mission-Berlin
Zerbsterstrasse 42
D-12209 Berlin
Duitsland

Willy Muntinga-Decker
Frankfurt-Tempel
Talstrasse 10
D-61381 Friedrichsdorf
Duitsland

■ GRIEKENLAND

Richard Sleegers
Jasper Roelofsen
Joachim Anthierens
Athens Greece Mission
Panayias Eleftherotrias 9
145 63 Kifissia, Athene
Griekenland

■ GROOT-BRITTANNIË

Paul Gerrits
Joey Hooyenga
England Birmingham Mission
187 Penns Lane
Sutton Coldfield
West Midlands
B76 1JU, Engeland

Michael Verschuure
England London Mission
64-68 Princes Gate
Exhibition Road
London SW7 2PA
Engeland

Lesley Wieling
Christopher Weening
Alexander Piket
England London South Mission
The London Temple
Westpark Road
Newchapel, Surrey
RH7 6NB
Engeland

Jelle Hofstee
Mark Kleijweg
Micha Vermeer
England Leeds Mission
Lister House, Lister Hill
Horsforth, Leeds,
Yorkshire,
LS18 5AZ
Engeland

Rolf en Thea van der Put
Farm Management Company
6 Oulsam Drove
Feltwell
Norfolk IP26 4EL
Engeland

■ PORTUGAL

Carla Fariq
Portugal Porto Mission
Rua de Amalia
Luazes 23 sala 7
4200–052 Porto
Portugal

■ VERENIGDE STATEN

Raphael Gout
Jurgen Hoole
Utah Provo Mission
2500 N University
Ave Ste 100
Provo, Utah 84604
USA

Heidi Dhondt
Idaho Boise Mission
3100 S Vista Ave Ste 220

Kim van Veluwen
Temple Square Mission
50 West North Temple Street
Salt Lake City
Utah 84150-1006
USA

Ezra Niessink
Utah Ogden Mission
2133 Washington Blvd
Ogden, Utah 84401
USA

Peter Erkamp
Illinois Chicago Mission
3295 N Arlington
Heights Ste 108
Arlington Heights
Illinois, 60004–1588
USA

Derk Jan Aukema
Arizona Tempe Mission
1871 E Del Rio Dr
Tempe
Arizona 85282-2822
USA

■ WEST-INDIË

Geert Verhaegen
Bart van Wermeskerken
Zendingsgebied West-Indië
P.O. Box 2932
Paramaribo
Suriname

Joachim Arts
Ruben Jongejan
Rinaldo Kasanwidjojo
Anthony Post
Thomas Vlainic
West Indies Mission
P.O. Bag 543, Valsayn
Trinidad, West Indies

Nieuwe zendelingen

Naam:
Rinaldo Kasanwidjojo
Unit:
Paramaribo
Zendingsgebied:
West-Indië
Opleidingscentrum:
Santo Domingo (Dominicaanse Republiek)
Aanvang zending:
8 mei 2003

Naam:
Derk Jan Aukema
Unit:
Heerenveen (ring Apeldoorn)
Zendingsgebied:
Tempe (Arizona, VS)
Opleidingscentrum:
Provo (Utah)
Aanvang zending:
22 april 2003

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, het zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, de plaats van het opleidingsinstituut, wanneer je zending begint, het adres van het zendingskantoor en een goede pasfoto! Stuur die liefst zo snel mogelijk na ontvangst van de zendingsoproep, want het duurt ongeveer drie maanden (soms vier of langer) tot een naam op deze pagina kan worden vermeld. Zend die gegevens aan:

Nieuwsredactie Liahona,
Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland

Foto's liefst in een envelopje of tussen kartonnetjes opsturen, niet met lijm, plakband, nietjes of paperclips vastmaken!

Familieleden van zendelingen

Als het zendingskantoor van het zendingsgebied waar uw familielid op zending is, verhuist, geef dan a.u.b. het nieuwe adres door aan de nieuwsredactie. Anders blijft het oude (en dus verkeerde) adres op deze bladzijde staan.

23988 120 EUROPE WEST AREA (DUTCH)

Ons voorbereiden om in beproevingen standvastig te blijven

Zoek met een gebed in het hart in deze boodschap de teksten en leringen op die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Helaman 5:12: 'Bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, (...) dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Onze hemelse Vader wil niet dat wij terugdeinzen. Hij wil niet dat wij in onze ellende zwelgen. Hij verwacht van ons dat wij onze schouders eronder zetten, onze mouwen opstropen en onze moeilijkheden overwinnen.

'Een dergelijke geest — die een harmonieus geheel vormt met geloof en werken — is de geest waar wij naar behoren te streven als we in ons leven naar een veilige haven op zoek zijn. (...)

'Gebruik uw vindingrijkheid en uw kracht om uw problemen op te lossen. Doe uw uiterste best en laat de rest aan de Heer over.' (Zie 'Op zoek naar een veilige haven', *Liahona*, juli 2000, blz. 73.)

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Om vrucht voort te brengen, moet uw vertrouwen in de Heer krachtiger en duurzamer zijn dan uw vertrouwen in uw eigen gevoel en ervaring.

'Geloof oefenen is vertrouwen dat de Heer weet wat Hij met u doet en dat Hij dat voor uw eeuwig welzijn tot stand brengt, ook al begrijpt u niet hoe Hij dat in hemelsnaam voor elkaar krijgt. Wij zijn kleine kinderen wat betreft ons begrip van eeuwige zaken en de gevolg daarvan in ons leven. Maar soms doen we alsof we het allemaal wel weten. Als u omwille van zijn doeleinden beproevingen doormaakt, en als u daarbij op Hem vertrouwt en geloof in Hem oefent, zal Hij u helpen. Die steun komt meestal stap voor stap, beetje bij beetje. In elke fase die u doormaakt, gaan de pijn en problemen van het opgerekt worden gewoon door. Als alles na uw eerste verzoek werd opgelost, zou u niet kunnen groeien.' (Zie 'Vertrouw op de Heer', *De Ster*, januari 1996, blz. 15.)

LV 58:2: 'Gezegend is hij, die mijn geboden onderhoudt, (...) die in beproevingen getrouw is.'

Barbara W. Winder, voormalig algemeen ZHV-presidente: 'Bij het toepassen van de gelijkenis van de tien maagden hebben de hedendaagse profeten uitgelegd dat de olie van de voorbereiding druppel voor druppel door een rechtschapen levenswijze wordt vergaard.

'Geregeld de avondmaalsdienst bijwonen, voegt olie toe aan onze lampen. Dat geldt ook voor vasten, persoonlijk en gezinsgebed, huisbezoek, het beheersen van onze lichamelijke lusten, het onderwijzen in evangeliebeginselen, het koesteren, verzorgen en beschermen van elkaar, en het bestuderen van de Schriften. (...) Het onderhouden van de geboden en het luisteren naar de woorden van de profeet zijn waarschijnlijk de beste voorbereiding op eventuele gebeurtenissen.' ('Becoming a Prepared People', *Ensign,* november 1988, blz. 88.)

- *Hoe kunnen we ons geloof in de Heer vergroten? Hoe zal dat geloof ons in moeilijke tijden tot steun zijn?*
- *Wat voor handelingen zijn het gevolg van het vertrouwen in een liefdevolle hemelse Vader?* ■

ILLUSTRATOR: SHERI LYNN BOYER DOTY

ZEG M

Mijn ouders vonden het fijn om de zendelingen bij ons thuis uit te nodigen en met hen te praten. Maar toen begonnen er thuis wonderbaarlijke veranderingen plaats te vinden.

ILLUSTRATOR: DOUG FAKKEL

AAR WAT JE WILT

DON CARLOS VIDAL

In april 1993 deed mijn vader boodschappen in het stadje Realicó (Argentinië). Twee jongemannen spraken hem aan en vroegen of zij hem thuis mochten bezoeken. Mijn vader stemde toe, en al gauw kwamen ze bij ons thuis.

Ik kan mijn jongere broer, Sebastián, nog naar mijn kamer horen rennen en opgewonden fluisteren: 'Kom kijken! De zendelingen zijn hier!' We hadden ze al eerder op straat gezien, en ik moet toegeven dat we ze hadden uitgelachen.

Die dag vertelden ze mijn ouders over het Boek van Mormon. Twee dagen later kwamen ze weer langs, en tot hun verbazing had mijn moeder het hele Boek van Mormon gelezen. Ze had een lijst met vragen. De zendelingen waren enthousiast, maar mijn ouders hadden meer interesse in vriendschap met de zendelingen dan dat ze van godsdienst wilden veranderen. 'Zeg maar wat u wilt, maar in dit gezin zal niemand lid van uw kerk worden', was de eerste reactie van mijn ouders op de zendelingenlessen. Toch bleven de zendelingen ons geduldig en vol geloof onderwijzen.

Op een koude avond boden we de zendelingen aan om ze na de les naar huis te brengen. Op weg terug naar ons huis vroeg ik mijn moeder of zij van plan was zich in deze nieuwe kerk te laten dopen. Haar antwoord verbaasde mij: 'Als ik de waarheid vind, zal ik me laten dopen.' Ik besefte dat ik zelf moest ontdekken of het evangelie waar was.

Toen de toezegging om het woord van wijsheid na te leven ter sprake kwam, dacht ik dat dat het einde was. Mijn moeder had al zestien jaar lang vruchteloos geprobeerd om met roken te stoppen, en mijn vader dronk soms alcohol op recepties en feestjes. Ik vond niet dat we onze levenswijze voor een vreemde godsdienst moesten veranderen. Toch vroegen de zendelingen ons of we in gebed wilden gaan om erachter te komen of het evangelie was hersteld en of Joseph Smith een profeet van God was. Er gebeurde een wonder omdat mijn moeder in staat was om te stoppen met roken. Ze wist dat God haar wilde laten weten dat de kerk waar was, en ze liet zich dopen.

Ik bleef lezen en bidden, en toen ik eenmaal een getuigenis van het Boek van Mormon had, liet ik me ook dopen. Enkele weken later nam mijn vader dezelfde beslissing, en twee jaar later ook mijn broer. Hoewel ik pas dertien jaar was toen ik lid van de kerk werd, wist ik dat ik de allergrootste schat had gevonden.

We werden voor eeuwig aan elkaar verzegeld in de Buenos Aires-tempel (Argentinië), en we hebben de vreugde van het evangelie in ons leven ontdekt. Als ik terugkijk, kan ik de Geest van God in ons hart zien, die ons van de duisternis naar het licht leidt.

Ik houd van mijn familieleden. Ik houd van het evangelie. Ik vind het fijn om op zending te zijn. En als ik bij iemand aan de deur kom die zegt: 'Zeg maar wat u wilt, maar in dit gezin zal niemand lid van uw kerk worden', glimlach ik en bid ik dat de Geest hen zal beroeren zoals Hij ons tien jaar geleden heeft beroerd. ■

Don Carlos Vidal is op zending in het zendingsgebied Eugene (Oregon).

Mijn eerste taak in de kerk

OUDERLING JOHN A. HARRIS
een van de gebiedszeventigen

Toen ik vlak na mijn doop een cursus familiegeschiedenis volgde, voelde ik duidelijk de geest van Elia in mijn hart. Ik begon met mijn grootouders te praten, gezinslijsten en stamboomlijsten in te vullen, en mijn familiegeschiedenis te schrijven.

Ik vatte een duurzame liefde op voor familiegeschiedenis toen ik ontdekte dat ik voorouders in China, Groot-Brittannië, Latijns-Amerika en Zwitserland had.

Een paar weken na mijn doop op zestienjarige leeftijd vroeg mijn gemeentepresident of ik een cursus familiegeschiedenis wilde volgen. Door die eenvoudige vraag is mijn hele leven veranderd.

Omdat ik met de ongebruikelijke achternaam Harris (van mijn Britse vader) in Uruguay opgroeide, had ik door mijn unieke voorgeslacht — met voorouders uit Zwitserland, China en Groot-Brittannië — een natuurlijke interesse in familiegeschiedenis. Tijdens de cursus voelde ik duidelijk de geest van Elia in mijn hart. Ik begon met mijn grootouders te praten, gezinslijsten en stamboomlijsten in te vullen, en mijn familiegeschiedenis te schrijven. Al snel na de cursus werd ik als leerkracht familiegeschiedenis geroepen.

De volgende jaren ervoer ik geregeld geestelijke leiding als ik aan mijn familiegeschiedenis werkte, en sinds die tijd heb ik geleerd dat dergelijke ervaringen vrij gebruikelijk zijn als we ons met dit grote werk bezighouden.

Verslagen in Uruguay

Een van de bijzonderste ervaringen vond plaats toen ik negentien was. Ik werd ontheven als raadgever in het gemeentepresidium om voorzitter familiegeschiedenis in het zendingsgebied te worden. We waren ons aan het voorbereiden op het bezoek van George H. Fudge van de afdeling genealogie uit Salt Lake City. Hij hoopte in Uruguay enkele belangrijke verslagen te microfilmen. Ik was gevraagd om te helpen met de voorbereidingen.

Die avond bad ik vurig om de vaardigheid alles te kunnen doen wat me gevraagd was. Later zag ik de krantenkop: 'Genealogie in Uruguay'. In het artikel werd over een aanstaande bijeenkomst van genealogen uit Uruguay gesproken. Toen zag ik dat de krant al verscheidene dagen oud was. De bijeenkomst was al voorbij, maar ik besloot toch naar het adres te gaan dat in het artikel genoemd werd.

De avond dat ik naar het adres zou gaan, moest ik ook op een jeugdbijeenkomst in de kerk zijn die tot half tien duurde. Ik had geen geld voor de bus, dus liep ik naar het adres waar de bijeenkomst was gehouden. Toen ik er aankwam, was het al laat. Ik belde hoopvol aan, en even later deed een man de deur open.

Ik stelde me voor en de man nodigde me vriendelijk uit om binnen te komen. Wat hij toen zei verbaasde me: 'Ik ben blij dat u zo laat bent gekomen, want ik ben net thuis. Als

ILLUSTRATOR: ROBERT T. BARRETT; FOTO'S GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN DE AUTEUR

In de familiegeschiedenis van ouderling Harris komen voorouders uit Zwitserland, China en Groot-Brittannië voor. Van links naar rechts: het Chinese gedicht over generaties; Zwitserse familieleden; grafstenen van Zwitserse voorouders in Callao (Peru); Elsa Hauyon, de nicht van de grootvader van ouderling Harris; zijn grootvader en grootmoeder op hun trouwdag; en zijn overgrootvader met familieleden in China.

u een paar minuten eerder was gekomen, had u een leeg huis aangetroffen.' Hij vertelde al gauw dat hij deel uitmaakte van de enige groep genealogen in Uruguay. Hij zei ook dat hij de krant had gevraagd het artikel niet te plaatsen, maar dat ze dat toch hadden gedaan.

Ik was in staat om voor broeder Fudge een afspraak te maken met deze groep eminente genealogen. Zij stelden hun archieven voor hem open. Op zijn verzoek werden enkele indexen van familiehistorische verslagen gemicrofilmd. Volgens mij waren dit de eerste verslagen die ooit door de kerk in Uruguay zijn gemicrofilmd.

Een Chinees gedicht over generaties

Een tweede opmerkelijke gebeurtenis vond enkele jaren later plaats, toen ik was geroepen om een zending te vervullen in Peru. Mijn grootvader, die niet godsdienstig was, maar die ik bijzonder respecteerde, wilde niet dat ik zou gaan. Ik was van Chinese afkomst, en mijn grootvader was de patriarch van de familie. De familie was eigenlijk onze godsdienst, en het gehoorzamen en eren van de ouderen was onze morele plicht. Wekenlang sprak mijn grootvader niet tegen me omdat ik op zending wilde gaan. Een week voordat ik vertrok, gaf hij me een geschenk. Hij gaf me een scheermes om tijdens mijn zending te gebruiken — een scheermes dat ik nog steeds heb. Hij was een liefdevol man. Om hem een beter gevoel over mijn zending te geven, beloofde ik hem dat ik mijn best zou doen om zijn familieleden in Peru te vinden.

In de eerste drie maanden van mijn zending ontmoette ik Guillermo 'Willy' Hauyon, een neef van mijn grootvader. Ik zei tegen Guillermo dat ik had gehoord dat de familie een Chinees gedicht had, en dat iedere generatie daar een woord uit nam om in hun naam te verwerken. Tot mijn verbazing had hij het gedicht en maakte hij er voor mij een kopie van. Toen ik na mijn zending in Uruguay terugkwam, liet ik mijn grootvader het gedicht in zijn eigen handschrift overschrijven. Nu is het een waardevolle herinnering aan mijn grootvader en mijn erfgoed. Het gedicht bestaat uit 48 Chinese karakters en wordt gebruikt om generaties te onderscheiden. Het is van onschatbare waarde om familierelaties vast te stellen.

Een paar maanden nadat ik het gedicht had gevonden — toen ik in het zendingskantoor werkzaam was — ging ik naar Trujillo (Peru). Daar maakte ik kennis met Elsa

Hauyon, die toen 82 jaar oud was. Ze bleek een nicht van mijn grootvader te zijn, het enige familielid dat ik ooit gekend heb met wie hij in China was opgegroeid. Ik sprak urenlang met haar en schreef de namen van mijn grootvaders broers en zussen op. Ik begreep dat er totaal dertien waren, hoewel hij er maar vier had genoemd. Met de hulp van Elsa kon ik onze familie helemaal tot aan de stichter van de geboorteplaats van mijn grootvader traceren.

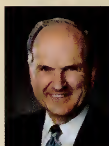
Zwitserse voorouders in Peru

Er vond tijdens mijn zending ook een andere gewijde familiehistorische gebeurtenis plaats. Toen ik in Peru aankwam, werd ik naar Callao, de haven van Lima, gestuurd. Dat was opmerkelijk omdat de graven van mijn Zwitserse voorouders zich daar bevonden, maar dat wist ik toen nog niet. Uiteindelijk vertelde een familielid me over de graven, maar ik kon ze niet vinden en ik werd naar een andere stad overgeplaatst.

Ik geloof echter dat de Heer wilde dat ik mijn voorouders zou vinden. Hoewel zendelingen zelden naar een gemeente worden gestuurd waar ze al geweest zijn, gold dat wel voor mij. Bijna een jaar later kwam ik terug in Callao, en deze keer ontdekte ik dat er twee aangrenzende begraafplaatsen waren, een waar mijn voorouders met de naam Schlupp begraven waren, en de andere waar de verslagen (die teruggingen tot 1820) van de familie lagen opgeslagen. Toen ik de verslagen bestudeerde, vond ik uiteindelijk wat ik zocht: 'Elizabeth Schlupp, 57 jaar, op 16 september 1875 begraven; Ana Maria Schlupp Kruse, 66 jaar, op 24 januari 1918 begraven.' Ik had mijn Zwitserse voorouders gevonden!

Ik was zo blij. Ik kon eindelijk de vier generaties van mijn familiegeschiedenis afronden. Van alle plaatsen waar ik had kunnen werken, had de Heer me niet eenmaal maar tweemaal naar Callao gestuurd — de plaats waar ik mijn Zwitserse voorouders kon vinden.

DE WARE REDEN

'Elia kwam niet alleen om het onderzoek naar voorouders te stimuleren. Hij maakte het ook mogelijk dat familieleden voor eeuwig met elkaar verbonden werden, over de grenzen van het sterfelijk leven heen. In feite is de mogelijkheid dat familieleden voor eeuwig aan elkaar verzegeld worden de ware reden voor ons onderzoek. De Heer heeft door middel van de profeet Joseph Smith gezegd: "Laat mij u verzekeren, dat dit grondbeginselen zijn met betrekking tot de doden en de levenden, die niet lichtvaardig kunnen worden veronachtzaamd, omdat ze behoren tot onze zaligheid. Want hun zaligheid is nodig en onontbeerlijk voor onze zaligheid, (...) dat zij zonder ons niet tot volmaking kunnen komen. Evenmin kunnen wij zonder onze doden tot volmaking komen" (LV 128:15).'

Zie ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Een nieuwe oogsttijd', *De Ster*, juli 1998, blz. 39.

Een blijvende indruk.

Al deze prachtige gebeurtenissen vonden binnen zes jaar na mijn doop plaats. Als ik op mijn jeugd terugkijk, besef ik hoeveel mijn getuigenis van de kerk en de goddelijke aard ervan versterkt is — door familiehistorisch werk en de geest van Elia. Ik kan oprecht zeggen dat ik vele malen de invloed van de Heer heb gevoeld om mijn hart tot mijn voorvaderen terug te voeren. Die snaar, die op de juiste manier door mijn gemeentepresident werd geraakt toen ik zestien was, en waardoor ik aan mijn familiegeschiedenis begon, klinkt nog steeds als een van de heiligste herinneringen in mijn ziel. ■

Ouderling John A. Harris is een van de gebiedszeventigen in het gebied Utah-Zuid.

Met de klok mee, van links naar rechts: de grootmoeder van ouderling Harris in Chinese klederdracht; een vergeten grafsteen van een Zwitserse voorouder, onder de bomen van een protestantse begraafplaats in de stad waar ouderling Harris op zending was; familiefoto van Chinese familieleden, onder wie Elsa Hauyon.

EEN WEB VAN VR

Bij het wortelen, verstrengelen die wortels zich met die van de sequoia's om zich heen. Dit web is het geheim van hun kracht.

OUDERLING RICHARD H. WINKEL
van de Zeventig

Ik wil graag over een prachtige omgeving vertellen. Aan de noordkust van Californië staan de grootste bomen ter wereld. Een wandeling door een rijp maar maagdelijk sequoiabos is een van de ontzagwekkendste ervaringen die een mens kan hebben. Die bomen worden soms meer dan tweeduizend jaar oud en kunnen een hoogte van negentig meter of meer bereiken. De hoogste sequoia waarvan ooit melding is gemaakt, was 112 meter lang. Dat is ruim anderhalf maal zo hoog als de Salt Lake-tempel. De enorme sequoia's laten hun andere zacht- en hardhouten buren in het niet verzinken en worden daarom 'de Mount Everest van alles wat leeft' genoemd.

'Ja, alles, wat in zijn jaargetijde uit de aarde voortkomt, is voor het welzijn en gebruik van de mens geschapen, om zowel het oog te behagen als het hart te verblijden;

'Ja, voor voedsel en kleding, voor smaak en reuk, om het lichaam te versterken en de ziel te verkwikken.

'En het behaagt God, dat Hij de mens dit alles heeft gegeven; want het werd geschapen met het oogmerk om met oordeel te worden gebruikt, niet overmatig, noch mogen ze onrechtmatig worden verkregen.

'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen en zijn geboden niet te gehoorzamen' (LV 59:18–21).

Wortelschieten

De sequoia's aan de kust zijn werkelijk de heersers in hun gebied. Zij zijn een prachtige schepping van onze Vader in de hemel. Ze heersen over de bomen in hun buurt vanwege hun overweldigende hoogte en majestueuze schoonheid. Maar die torenhoge reuzen hebben nog een andere opmerkelijke eigenschap die de meesten van ons onbekend is. Hoewel ze wel 91 meter hoog worden en meer dan 455 ton kunnen wegen, hebben deze bomen een

IENDSCHAP

heel ondiep wortelstelsel. Hun wortels zijn maar anderhalf tot twee meter diep, maar ze kunnen zich tientallen meters wijd vertakken. Bij het wortelen, verstrengelen die wortels zich met die van de sequoia's en andere boomsoorten om zich heen. Die verstrengeling van wortels heeft het effect van een vlechtwerk. De meeste deskundigen zullen zeggen dat het ondiepe wortelstelsel niet in staat is om de sequoia's overeind te houden en te beschermen tegen harde wind en overstromingen. Maar de wortelstelsels die met elkaar verbonden zijn, vormen het geheim van hun kracht en wij kunnen daaruit iets belangrijks leren.

Deze geweldige reuzen redden het gewoon niet alleen. Als ze niet met andere bomen verbonden waren, zouden ze niet overleven.

Nieuwe leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen redden het ook niet alleen. Het kan wel lijken alsof ze net zo sterk zijn als de sequoia's, maar ze hebben ons nodig en wij hebben hen nodig.

Steunen en liefhebben

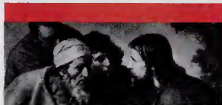
Zij hebben onze liefde en steun nodig. Ook als we dat niet weten, zoeken zij aansluiting bij ons als de wortels van een sequoia bij de douglasspar, de Canadese den, de spar en andere soorten. Wij moeten contact maken met die nieuwe leden en ze steunen in hun groei, want wij zijn echt hun broeders en zusters. Gaat het ons allemaal niet beter als we steun en liefde ontvangen van onze gezinsleden en vrienden? Zelfs bomen doen het beter als ze samen een bos vormen. Ze worden hoger, rechter, sterker en produceren beter timmerhout.

Ik ben dankbaar voor het web van vriendschap waardoor ik mijn hele leven ben gevoed, voor goede ouders, voor mijn broers, zussen en familieleden. Ik ben vooral dankbaar voor de liefde en steun van mijn vrouw en kinderen. Ik prijs me gelukkig dat ik in de loop der jaren veel goede vrienden heb gekregen, zowel in de kerk als erbuiten.

Ik weet dat we een milde en wijze hemelse Vader hebben en ik getuig van zijn Zoon Jezus Christus en van zijn zoenoffer dat geldt voor ieder van ons. Ik getuig ook dat de kerk in onze tijd geleid wordt door een geweldige profeet. Ik vraag de Heer ons allen te zegenen, dat we ons meer met elkaar verbonden zullen voelen en meer voor elkaar zullen zorgen. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1999.

ILLUSTRATOR: RANDALL ROYTER

DE GELIJKENIS VAN DE talenten

De discipelen van Jezus Christus moeten de gaven van de Geest die God hun heeft gegeven grootmaken en vermenigvuldigen.

OUDERLING RONALD A. RASBAND
van de Zeventig

Welke ouder heeft niet in de ogen van een pasgeboren kind gekeken en zich vol verwondering afgevraagd wat de toekomst van dat kind zou zijn? Welke ouder heeft geen vragen gesteld als: 'Wat voor leven zal mijn kind leiden? Met wat voor doel is dit kind op aarde gekomen? Wat moet ik als ouder doen om dit kind te helpen bij het bereiken van die doelen?'

Eenieder van ons is met veel bijzondere talenten gezegend, en een van onze grootste doelen is die talenten tijdens onze levensreis te ontwikkelen. De Heiland heeft dit in zijn gelijkenis van de talenten heel duidelijk gemaakt.[1]

Goede en trouwe dienstknechten

Enkele dagen voor zijn kruisiging nam Jezus zijn discipelen mee naar de Olijfberg, met uitzicht op de stad Jeruzalem (zie Matteüs 24:1, 3) en hield daar zijn Rede over de laatste dingen. Deze rede staat in Matteüs 24 en 25. (Zie ook LV 45:16–75; Matteüs naar Joseph Smith 1:5–55.)

De rustige en panoramische omgeving was bijzonder geschikt voor de Heiland om zijn discipelen over de verwoesting van Jeruzalem en de tekens van zijn wederkomst te vertellen. Terwijl Hij sprak, raakten zijn discipelen van streek. Jezus probeerde hen te troosten en zei: 'Weest niet bedroefd, want wanneer al deze dingen zullen geschieden, moogt gij weten, dat de beloften, die aan u zijn gedaan, zullen worden vervuld' (LV 45:35).

Als onderdeel van zijn rede vertelde Jezus verscheidene gelijkenissen. In de geïnspireerde bijbelvertaling van de profeet Joseph Smith heeft de profeet duidelijk gemaakt dat deze gelijkenissen op de laatste dagen betrekking hebben.

Jezus vertelde het verhaal van een meester die zijn drie dienstknechten wat geld had gegeven. De bedragen waren afhankelijk van de vaardigheden van iedere dienstknecht. De man ging voor langere tijd weg. Toen hij terugkwam, vroeg hij zijn dienstknechten wat zij met het geld hadden gedaan.

De eerste twee dienstknechten hadden hun bedrag verdubbeld. De reactie van de meester luidde: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer' (Matteüs 25:21; zie ook vers 23).

Zij die andere talenten ontwikkelen, krijgen een overvloed aan nieuwe talenten. Maar zij die geen andere talenten ontwikkelen, zullen zelfs de talenten kwijtraken die ze al hadden.

De andere dienstknecht

De derde dienstknecht kwam bevend bij zijn meester. Hij had al gehoord wat voor verslag de anderen hadden uitgebracht, en hij wist dat hij geen vergelijkbaar verslag kon uitbrengen. De dienstknecht zei: 'Ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen' (Matteüs 25:25). De meester was teleurgesteld. 'Gij slechte en luie slaaf', zei hij. Toen zei hij: 'Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft' (Matteüs 25:26, 28).

De Heiland gaf vervolgens de uitleg van de gelijkenis: Zij die andere talenten ontwikkelen, krijgen meerdere talenten in overvloed. Maar zij die geen andere talenten ontwikkelen, zullen zelfs de talenten kwijtraken die ze al hadden. (Zie Matteüs 25:28–29).

Andere talenten ontwikkelen

Iedereen komt als unieke persoonlijkheid op aarde. Bepaalde families hebben wel overeenkomstige eigenschappen, maar wij hebben allemaal onze eigen persoonlijkheid. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Ieder mens is begiftigd met bepaalde talenten en vaardigheden die hij door zijn vooraardse leven heeft verdiend. Sommige mensen hebben door gehoorzaamheid aan de wet bepaalde talenten gekregen, andere mensen weer andere.'[2]

De Heer heeft duidelijk gezegd dat het niet voldoende is eenvoudigweg terug te keren met de talenten die Hij ons heeft gegeven. We moeten onze talenten ontwikkelen en er meerdere aan toevoegen. Hij heeft beloofd dat wij, als we onze talenten vermenigvuldigen, eeuwige vreugde zullen ontvangen.

In een hedendaagse openbaring heeft de Heer de beginselen in deze gelijkenis bevestigd: 'Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want (…) uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. (…) Gij zult uw tijd niet verbeuzelen, evenmin zult gij uw talent begraven, zodat het onbekend blijft' (LV 60: 2, 13).

Wij beboren ijverig op zoek te gaan naar de talenten die de Heer ons beeft gegeven, en ze te gebruiken om het koninkrijk van God op te bouwen.

Drie beginselen

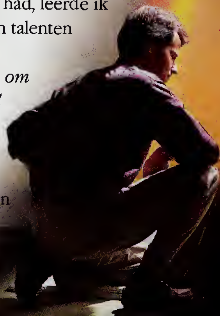
Het is moeilijk om de leringen uit de gelijkenis van de talenten toe te passen, maar ook bijzonder lonend. Bij mijn pogingen daartoe, heb ik veel aan de volgende beginselen gehad.

Ga ijverig op zoek naar de talenten die de Heer u heeft gegeven. De talenten die God ons heeft gegeven, komen tot uitdrukking in onze interesses. Als u zich afvraagt wat uw talenten zijn, maak dan een lijst van alles wat u graag doet. Zet daarop de activiteiten die u leuk vindt in de verschillende gebieden van uw leven — geestelijkheid, muziek, studie, toneelkunst, sport enzovoort. Bestudeer en overdenk uw patriarchale zegen om er inzicht en inspiratie uit op te doen. Overleg met familieleden, goede vrienden, leerkrachten en leiders. Anderen zien vaak in ons wat we soms zelf niet onderkennen.

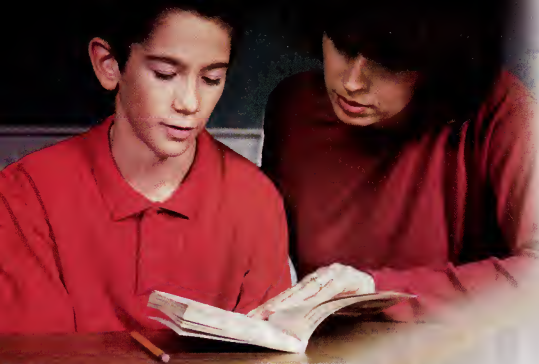
Ik herinner me een fantastische jeugdwerklerares die mij herhaaldelijk vroeg om in de klas uit de Schriften voor te lezen. Ze zei altijd dat ik een mooie stem had en goed kon lezen. Door haar woorden en aanmoediging heb ik zelfvertrouwen gekregen en ben ik me op jonge leeftijd een talent van de Heer bewust geworden.

Als negentienjarige zendeling wilde ik graag weten of ik gezegend was met nuttige talenten op het gebied van zendingswerk. Ik wilde erg graag weten hoe ik mijn gaven kon grootmaken, zodat ik een effectievere dienstknecht van de Heer kon worden. Toen ik de Schriften bestudeerde, mijn patriarchale zegen las, vurig bad en verscheidene ervaringen in het zendingsveld had, leerde ik weer een aantal van mijn talenten kennen.

Gebruik uw talenten om het koninkrijk van God op te bouwen. Onze eerste prioriteit is anderen in ons gezin helpen. Ouders bevinden

FOTOGRAFEN: CRAIG DIMOND, WELDEN C. ANDERSEN EN MARK LESTER; ALLE FOTO'S GEËNSCENEERD

zich in een unieke en machtige positie om hun kinderen aan te moedigen en te steunen bij het ontwikkelen van hun talenten. Wij hebben ook veel mogelijkheden om anderen te helpen bij het ontdekken van hun talenten. Ik ben dankbaar voor de vele mensen die mij hebben geholpen bij het vermeerderen van mijn talenten. Door het succes van de mensen die wij bij het ontwikkelen van hun talenten helpen, begeleiden, steunen en opbouwen, kunnen wij veel vreugde en voldoening krijgen.

Als wij ons concentreren op het dienen van de Heiland, kunnen we de juiste beslissingen nemen. Met dit gezichtspunt kunnen we ons voorbereiden op alles wat de Heer van ons verwacht. President Gordon B. Hinckley is een voorbeeld van deze belangrijke mentaliteit: 'Mijn talenten zijn misschien niet groot, maar ik kan ze gebruiken om anderen tot zegen te zijn. Ik kan iemand zijn die zijn werk met trots doet.'[3]

Erken Gods hand in uw succes. Wij moeten altijd erkennen dat al onze talenten en vaardigheden van God afkomstig zijn. Sommige hebben we gekregen voordat we geboren werden, andere hebben we in de loop van ons leven ontwikkeld. Maar in beide gevallen zijn het gaven van een liefdevolle hemelse Vader, van wie de zegeningen tevens het middel zijn om onze talenten te ontwikkelen en te vermenigvuldigen. De Heer heeft gezegd: 'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen (…); en tegen niemand anders is zijn toorn ontstoken' (LV 59:21).

Ik ben dankbaar voor de kennis die Hij ons heeft gegeven — dat wij zijn kinderen zijn en dat we onze talenten volledig moeten ontwikkelen en vermenigvuldigen. Ik weet dat wij, als wij hard werken en ons best doen, onze talenten gebruiken om anderen tot zegen te zijn en het koninkrijk van God op te bouwen, bij Hem zullen terugkeren en Hem horen zullen zeggen: 'Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer' (Matteüs 25:21). ■

BESPREKING

1. Laat een foto van uzelf zien toen u veel jonger was, en laat de gezinsleden dat ook doen. Lees gezamenlijk de eerste twee alinea's van dit artikel, en vertel over een aantal eigenschappen die u hebt ontwikkeld. Laat de anderen dat ook doen.

2. Lees om de beurt de alinea's van het tweede, derde en vierde gedeelte van dit artikel. Vertel over een keer dat u bang was om een talent te gebruiken. Laat de anderen ook over zo'n moment vertellen. Bespreek hoe wij dergelijke angsten kunnen overwinnen.

3. Laat de gezinsleden de drie beginselen onderstrepen die ouderling Rasband in het laatste gedeelte van dit artikel behandelt. Bespreek ideeën uit dit artikel aan de hand waarvan u de gaven van God kunt ontdekken en ontwikkelen, en kunt gebruiken om het koninkrijk van God op te bouwen. Spreek uw dankbaarheid uit voor de talenten die u van God hebt gekregen.

NOTEN

1. Het Griekse woord voor talent betekent 'weegschaal'. In de tijd van het Nieuwe Testament was een talent het grootste gewicht (zo'n 34 kilo) om de waarde of het gewicht van metalen, zoals goud of zilver, te bepalen. Een talent was geen munt, maar een hoeveelheid geld.
2. Zie *Doctrinal New Testament Commentary*. 3 delen (1966–1973), deel 1, blz. 688.
3. 'Articles of Belief', Bonneville International Corporation Management Seminar, 10 februari 1991.

WOORDEN VAN JEZUS

van opstanding tot hemelvaart

'Gij zult mijn getuigen zijn (...) tot het uiterste der aarde' (Handelingen 1:8).

De woorden die de Heiland tijdens zijn bediening van veertig dagen tot zijn discipelen in Jeruzalem heeft gesproken, zijn een prachtige leidraad voor ons.

OUDERLING D. LEE TOBLER
van de Zeventig

Toen Jezus van het kruis werd gehaald en volgens de gebruiken van de Joden liefdevol zou worden begraven, wilden zijn discipelen zijn lichaam beschermen. Zij wikkelden zijn lichaam in linnen, en er werd een grote steen voor de ingang van het graf gerold. (Zie Matteüs 27:57–60.) Drie dagen later overwon Jezus de dood en kwam Hij uit het graf. De volgende veertig dagen onderwees Hij zijn discipelen. Het moet een bijzondere ervaring zijn geweest om hen op zijn hemelvaart voor te bereiden.

De woorden van de Heiland in die veertig dagen zijn een prachtige leidraad voor ons als we over zijn triomfale terugkeer op aarde nadenken. De Heer gaf zijn discipelen in Jeruzalem minimaal drie belangrijke boodschappen: (1) Hij was echt opgestaan en iedereen zal die prachtige gave van de opstanding ontvangen; (2) zijn verzoening was afgerond, maar wij zouden aan bepaalde eisen moeten voldoen om alle zegeningen te kunnen ontvangen; en (3) zijn discipelen moesten de boodschap van zijn evangelie aan de wereld verkondigen.

De realiteit van de opstanding.

Voor zowel de gelovige als de ongelovige was het bewijs op de ochtend van de derde dag fascinerend. De steen was weggerold. De overleden Christus lag niet meer in het graf. Maar zelfs met dat bewijs koos de Heer ervoor om zijn opstanding met talrijke manifestaties te bevestigen. Eerst aan Maria van Magdala, die bij het graf zat te huilen. Er verschenen twee engelen aan haar. Zij vroegen: 'Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.

'Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

'Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem Hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

'Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!' (Johannes 20:13–16.)

Wij kunnen een belangrijke les leren uit de ervaring van Maria van Magdala met de herrezen Heiland. We leren dat wij, als we oprecht naar Hem op zoek zijn, als we Hem echt willen leren kennen, Hem zullen vinden en te weten zullen komen wie Hij werkelijk is. Maria was door bekering een discipel geworden en had de Heiland tot aan zijn dood trouw gevolgd. Uit eigen ervaring wist ze toen dat Hij leefde.

Na deze eerste bevestiging van zijn opstanding, volgden er meer. De herrezen Heer liep met twee mannen mee op de weg naar Emmaüs. Ze spraken met elkaar over het gerucht dat er engelen waren verschenen en dat het lichaam van de Heiland was verdwenen. 'Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan?' vroeg Hij aan twee van zijn discipelen. 'En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had' (Lucas 24:26–27). En Hij vertelde over zijn opstanding. Toen verscheen de Heiland aan Simon Petrus en later aan de elf apostelen en anderen. 'Vrede zij met u', zei Hij. 'Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb' (Lucas 24:39).

Hoewel al deze bevestigingen van zijn opstanding waardevol zijn, is de verschijning van de Heiland aan Tomas acht dagen later het treffendst. Tomas twijfelde eraan of Jezus de herrezen Heiland was. Jezus zei

LINKS: GUSTAVE DORÉ, *JEZUS EN DE DISCIPELEN OP WEG NAAR EMMAÜS* (DETAIL); RECHTS: CARL HEINRICH BLOCH, *DE ONGELOVIGE TOMAS*

Tomas twijfelde eraan dat Jezus de herrezen Heiland was. In zijn ervaring schuilt een belangrijke les voor ons. Als we op de hoogte willen zijn van heilige zaken, moet ons geloof sterker zijn dan onze nieuwsgierigheid.

tegen Hem: 'Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig. Tomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God!' (Johannes 20:27–28.) Na deze bevestiging werd Tomas ook vriendelijk, maar duidelijk, berispt: 'Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven' (vers 29).

In de ervaring van Tomas schuilt een belangrijke les voor ons. Als we op de hoogte willen zijn van heilige zaken, en alle rijke zegeningen willen ontvangen die bij die heilige zaken horen, moet ons geloof sterker zijn dan onze nieuwsgierigheid.

Er waren andere opmerkelijke bevestigingen van de opstanding van de Heiland, waaronder zijn verschijning, leringen en de maaltijd met zeven van zijn discipelen aan de oever van het meer van Galilea. 'Hebt gij Mij lief?' vroeg Hij aan Petrus. (Zie Johannes 21:15–17.) 'Volg gij Mij' (Johannes 21:22) was zijn gebod. Ten tijde van zijn hemelvaart waren er geen twijfelaars meer onder zijn discipelen.

Na de vraag van de Heer aan Petrus, 'zei Petrus tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren.'

De verzoening volbracht

De Heiland wilde graag dat zijn discipelen begrepen dat de opstanding voor alle kinderen van onze hemelse Vader geldt, maar dat er een verschil is tussen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. In Johannes 14 had de Heiland het verschil al aan hen uitgelegd:

'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen [koninkrijken][1]— anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden;

'en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

'En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg.

'Tomas zeide tot Hem: Here, wij weten niet, waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?

'Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (vers 2–6).

De twijfel van Tomas (Johannes 20:25) bevindt zich nog steeds in het hart van veel kinderen van onze hemelse Vader, en het antwoord van de Heiland is ook tegenwoordig nog het enige antwoord: geen enkele zoon of dochter van onze hemelse Vader kan zonder de verzoening van Christus bij Hem terugkeren. Toen de herrezen Heiland de discipelen in Galilea onderwees, maakte Hij duidelijk waarom de hele wereld het evangelie moet horen: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden' (Marcus 16:16).

In Matteüs staat wat de Heiland bij die gelegenheid nog meer gezegd heeft:

'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes

'en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb' (Matteüs 28:19–20).

Daarom moeten we vaststellen dat deelname aan de verzoening van Christus voorwaardelijk is — wij moeten ons laten dopen, wij moeten zijn 'weg' aanvaarden en zijn geboden onderhouden. In het Nieuwe Testament staat dat zijn weg begint met geloof in Jezus Christus als de Verlosser van de wereld.

Door dergelijk geloof worden we naar het verbond van de doop geleid, wanneer we zijn naam op ons nemen en beloven zijn geboden te onderhouden. Daarop volgen andere verbonden. Door het voorbeeld van zijn discipelen vanouds leren we dat ons leven in overeenstemming met onze verbonden moet zijn. Alleen dan zullen we de vredige verzekering van de Heilige Geest krijgen dat we aan de verzoening van de Heiland kunnen deelnemen. 'Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze' (Johannes 1:5). Uiteindelijk moeten alle verordeningen door de Heilige Geest der belofte worden verzegeld. (Zie LV 132:7.) Alleen als de verzoening van de Heiland op ons persoonlijk wordt toegepast, worden we van onze zonden bevrijd en kunnen we in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terugkeren.

Het evangelie aan de wereld verkondigen

Aan de oever van het meer van Galilea en op de Olijfberg gaf de Heiland zijn apostelen de opdracht of de

LINKS: DAVID LINDSLEY, HEBT GIJ MIJ WAARLIJK LIEF, MEER DAN DEZEN? RECHTS: FOTO GEËNSCENEERD

roeping dat zij (en de anderen die zij zouden roepen) de boodschap van de opstanding en de verlossing aan de wereld moesten verkondigen. Na de maaltijd met zijn discipelen begon de Heiland met de volgende vraag over die opdracht: 'Jezus zeide tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zeide tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zeide tot hem: Weid mijn lammeren' (Johannes 21:15). Jezus vroeg het hem een tweede keer, en kreeg een soortgelijke reactie. 'Toen zei Hij ten derden male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zeide: Hebt gij Mij lief? En hij zeide tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zeide tot hem: Weid mijn schapen' (vers 17).

Deze discipelen moesten een essentiële keus doen. Zouden vis, brood en andere aardse goederen belangrijker worden dan de zaken van het hart en de ziel, die nodig zijn om het eeuwige leven te beërven? Als zij de voorkeur aan aardse zaken hadden gegeven, zou het moeilijk zijn geweest om de belangrijke taken te verrichten — het onderwijzen van de kinderen van onze hemelse Vader over de hele wereld, ofwel het geestelijk voeden van zijn schapen.

Vlak voor zijn hemelvaart herhaalde de Heer zijn opdracht: 'Gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde' (Handelingen 1:8).

Als leden van de kerk en als discipelen van Christus moeten we iets aan deze opdracht doen. Zullen wij, in een tijd dat de profeten van God alle leden hebben opgeroepen om zendelingen te zijn voor buren, familieleden en mensen in andere landen, ervoor kiezen om de schapen van de Heiland te hoeden, of kiezen wij voor iets onbelangrijk? Het toenemende aantal jongemannen, jongevrouwen en echtparen dat een voltijdzending vervult, is een bemoedigend getuigenis dat er velen zijn die de roeping om te dienen begrijpen en aanvoelen. Veel andere leden sluiten zich aan bij de mensen die begrijpen hoe belangrijk het is om het evangelie in hun eigen land en in het buitenland te verkondigen. We zien dat discipelen van Christus voortdurend op zoek zijn naar manieren om deze geweldige boodschap te verkondigen.

Naarmate wij ons voorbereiden op die toekomstige dag dat de Heiland als Koning der koningen en Heer der heren zal terugkeren, worden deze leringen steeds belangrijker. Als we het Nieuwe Testament bestuderen en om licht en wijsheid bidden, zullen we een getuigenis van onze goddelijke oorsprong krijgen. Dan zullen we grote vreugde vinden in de realiteit van de opstanding, verlossing en verhoging, die door de Heer Jezus Christus mogelijk zijn gemaakt. Dan zullen we de boodschap aan iedereen verkondigen, zodat onze vreugde en hun vreugde volledig mogen zijn. Dan zullen we om door de Heer Jezus Christus in staat zijn deel te nemen aan het eeuwige leven. ■

NOOT

1. Zie *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, samengesteld door Joseph Fielding Smith (1976), blz. 331.

Zullen wij, in een tijd dat de profeten van God alle leden hebben opgeroepen om zendelingen te zijn voor buren, familieleden en mensen in andere landen, ervoor kiezen om de schapen van de Heiland te hoeden, of kiezen wij voor iets onbelangrijker?

Omdat Sally glimlachte

Jennifer L. McQuade

Vlak nadat ik naar een nieuwe buurt verhuisd was, stuurde de bisschop me een brief waarin hij me welkom heette in de wijk en zich verontschuldigde dat de huisonderwijzers nog geen contact hadden opgenomen. Hoewel ik zijn brief waardeerde en bewaarde, ging ik weinig naar de kerk en nam ik niet de stap om weer volledig actief te worden, tot op een zondagochtend enkele jaren later.

Toen ik het gevoel kreeg dat ik naar de kerk moest gaan, zocht ik het dichtstbijzijnde kerkgebouw op en ging ik op weg — alleen en zenuwachtig. De parkeerplaats was bijna vol. Ik parkeerde en had het gevoel dat ik een vreemdeling was, met het etiket 'minderactief'. Toen ik door de achterdeur naar binnen wilde gaan, zag ik een vrouw met een onhandige kinderwagen en een kind aan de hand. Desondanks hield ze deur voor me open. Ze glimlachte en zei: 'Hallo, ik ben Sally!' Ik werd overrompeld door haar vriendelijkheid, en ik stelde me aan haar voor. Sally liep de hal in, en ik was blij dat ik gekomen was.

Desondanks hield ze deur voor me open. Ze glimlachte en zei: 'Hallo, ik ben Sally!'

Toen de bisschop aankondigde dat er enkele baby's een naam en een zegen zouden krijgen, zag ik tot mijn verbazing dat mijn nieuwe vriendin de baby aan haar man gaf om naar het podium te nemen. Haar baby werd die dag gezegend, en ze had de tijd genomen om zich aan mij voor te stellen! Ik zat schaapachtig te bedenken dat als *ik* een pasgeboren baby zou hebben, ik waarschijnlijk niet zou stilstaan bij een onbekende vrouw in de kerk.

Weer actief worden was een geleidelijk proces, maar Sally en andere zorgzame leden bleven pogingen doen om vriendschap te sluiten. Trouwe huisbezoeksters maakten

ILLUSTRATOR: BRIAN CALL

de ene afspraak na de andere. Vriendelijke leden belden me op om me op de hoogte te stellen van de ringconferentie of veranderingen in het vergaderschema. De alleenstaanden nodigden me uit voor allerlei activiteiten, ook toen ze wisten dat mijn beleefde 'misschien' eigenlijk betekende 'reken maar niet op me'. Maar uiteindelijk werden hun inspanningen beloond.

Hoewel het Sally weinig tijd kostte om zich aan mij voor te stellen, opende ze voor mij de deur naar de zegeningen van volledige activiteit in de kerk. Vele jaren later denk ik nog geregeld aan de gevolgen van haar glimlach. ■

Jennifer L. McQuade is lid van de wijk Lithia Springs, in de ring Powder Springs (Georgia).

Woede verzaken

Wanda Jo Cooke

Hoewel de Schriften voor alle kinderen van onze hemelse Vader zijn, kunnen ze ons op persoonlijke wijze aanspreken als we ze overpeinzen en toepassen. Dat merkte ik verscheidene jaren geleden toen ik met een pijnlijke situatie werd geconfronteerd.

Mijn man en ik maakten een moeilijke periode door. Hij was net zijn baan kwijtgeraakt, en het was moeilijk om van mijn kleine salaris rond te komen. Gelukkig werden onze problemen verzacht door onze liefde voor elkaar en door de liefde van bijzondere vrienden in onze wijk.

Toen werd onze situatie nog slechter.

Op mijn werk werd ik een keer opgebeld door een collega die mij vroeg langs te komen. Ik ging erheen in de veronderstelling dat hij over enkele projecten wilde spreken waar we samen aan werkten. Tot mijn verbazing begon hij over zijn afkeer voor iets dat ik gedaan had. Hoewel ik mijn excuses aanbood, bleef hij tegen me tekeergaan en begon over mijn persoonlijke karaktereigenschappen te klagen. Ik was met stomheid geslagen. Ik had veel respect voor het werk van deze man, en ik dacht dat wij een goede werkverhouding hadden. En ik kon ook niet begrijpen waarom hij de bevoegdheid meende te hebben om mij zo toe te spreken terwijl ik in de hiërarchie van het bedrijf boven hem stond.

Hij bleef tekeergaan totdat ik in huilen uitbarstte. Na die hele toestand kon ik nog steeds niet begrijpen waarom hij zo tegen me tekeer was gegaan. Waarschijnlijk had hij persoonlijke problemen en was ik de ongelukkige op wie hij zich afreageerde.

Toen ik mijn chef op de hoogte stelde, werd er nauwelijks op gereageerd. Door die hele toestand voelde ik me ontmoedigd, alleen en kwetsbaar. Mijn man en ik waren al ongerust omdat hij werkloos was, en nu vroeg ik me af wat er zou gebeuren als ik mijn baan zou kwijtraken.

Toen ik die avond thuiskwam en aan mijn man uitlegde wat er gebeurd was, sloeg hij de Schriften open en las me voor uit psalm 37. Hij zei dat hij nu begreep waarom hij die dag tijdens zijn schriftstudie die psalm had gelezen.

'Sta af van toorn en laat de grimmigheid varen', staat er in die psalm. 'Wees niet (…) kwaad. (…)

'De goddelozen ontbloten het zwaard en spannen hun boog. (…)

'Doch het heil der rechtvaardigen is van de Here, hun schutse ten tijde der benauwdheid;

'de Here helpt hen' (Psalmen 37:8, 14, 39–40).

Hoewel ik die psalm al vele malen gelezen had, was ik verbaasd dat die nu zo op mijn situatie van toepassing was. Als mijn man dit gedeelte uit de Schriften niet aan me had voorgelezen, was ik door die ervaring op mijn werk waarschijnlijk boos en bitter gebleven. Maar door de boodschap van onze hemelse Vader in de Schriften werd mijn hart verzacht en leerde ik dat ik kalm moest blijven en niet verbitteren. Ik kreeg nieuwe hoop toen ik besefte wat voor zegeningen ik zou ontvangen als ik aan die boodschap gehoor gaf.

De volgende dag ging ik met vreugde en vergevensgezindheid in mijn hart naar mijn werk. Ik was nu beter in staat om de tekortkomingen van mijn collega's door de vingers te zien.

De geestelijke groei die ik door die ervaring doormaakte, is een waardevolle bron van kracht geworden waar ik sindsdien vaak uit heb kunnen putten. Wat ben ik dankbaar voor zowel de algemene als de persoonlijke aard van de Schriften! ■

Wanda Jo Cooke is lid van de wijk Hixson, in de ring Chattanooga (Tennessee).

'Mijn hemelse Vader is goed voor mij'

Ricardo Lopes de Mendonça

Net als de meeste toekomstige ouders keken we reikhalzend naar de geboorte van ons eerste kind uit. We kochten kleertjes en meubeltjes, en we zochten twee namen uit — voor een jongen en een meisje.

We kozen ook een speciaal lied uit dat we tijdens de zwangerschap voor de baby zouden zingen. Het lied dat we uitkozen was 'Mijn hemelse Vader is goed voor mij' (*Kinderliedjes,* blz. 16). We zongen het geregeld en stelden ons voor hoe fijn het zou zijn om straks een baby te hebben:

Wanneer ik de zang van vogels hoor
of kijk naar de blauwe lucht,
wanneer ik de zachte regen voel
en de wind die me duwt in de rug,
wanneer ik de seringen zie of ruik,
of rust op het mos zo zacht,
dan dank ik U, hemelse Vader, dat U
al dit moois hebt gemaakt door uw macht.

We kozen een bijzonder liedje om tijdens de zwangerschap te zingen, we zongen het geregeld en stelden ons voor hoe fijn het zou zijn om een baby te hebben.

Mijn vrouw werd op een ochtend wakker met allemaal rode vlekjes. We gingen naar de huisarts en hoorden dat die rode vlekjes rodehond waren. De arts gaf ons het verontrustende nieuws dat onze baby, omdat mijn vrouw nog niet zo lang zwanger was, een grote kans liep om doof, blind of anderszins gehandicapt geboren te worden.

Die avond besteedden we extra veel aandacht aan het tweede couplet van ons lied:

Van u heb ik ogen waar ik mee zie
de vlinders zo bont en zo schoon;
van u heb ik oren waar ik mee hoor
ieder lief'lijk geluid, elke toon;
van U heb ik leven, vrij en blij,
heb dank voor die gaven, Heer,
dit alles bewijst mij uw goedheid en trouw
en uw liefde oneindig en teer.

We dachten na over de toekomst en alles wat er kon gebeuren. Het was een periode van veel vasten en bidden om de wil van onze hemelse Vader te accepteren. We geloofden dat de Heer bij ons zou zijn, wat er ook zou gebeuren.

Onze dochter, Alice, werd een maand te vroeg geboren. Na haar geboorte werden er veel verschillende onderzoeken verricht om vast te stellen wat de gevolgen van de rodehond waren. Toen er niets gevonden werd, sprak iemand van een wonder. Wij wisten zonder enige twijfel dat het een wonder was.

Alice is nu zeven jaar, en ze zingt graag haar lievelingslied: 'Mijn hemelse Vader is goed voor mij'. Wij zijn eeuwig dankbaar, maar we begrijpen ook dat moeilijke situaties niet altijd zo goed aflopen en dat beproevingen een onderdeel van onze aardse proeftijd zijn. Maar we hebben geleerd dat we niets te vrezen hebben als we op Hem vertrouwen. Er staat immers in het lied: 'Dit alles

bewijst mij uw goedheid en trouw en uw liefde oneindig en teer.' ■

Ricardo Lopes de Mendonça is lid van de wijk Parque das Laranjeiras, in de ring Sorocaba-Trujillo (Brazilië).

Doe de achterdeur op slot!

Kelli Allen-Pratt

Toen we pas getrouwd waren, woonden we in Anchorage (Alaska). Op een avond werd ik uit een diepe slaap wakker met een dringende gedachte. Ik maakte mijn man wakker en vroeg of hij de glazen schuifdeur achterin ons huis op slot had gedaan. Hij zei van wel. Ik probeerde die gedachte uit mijn hoofd te zetten en weer in slaap te vallen. Ik bleef mezelf wijsmaken dat ik overdreven wantrouwig was, maar ik bleef het gevoel houden dat ik die deur op slot moest doen. Ik kon maar niet in slaap vallen. Uiteindelijk kreeg ik de duidelijke influistering: 'Kelli, doe de achterdeur op slot!'

Ik ging het warme bed uit en liep de trap af. De glazen deur zat ogenschijnlijk op slot. Ik wilde weer naar boven gaan, maar trok toch nog even aan de deur. De deur gleed open! Het slot was wel omgedraaid, maar de deur zat niet ver genoeg dichtgeschoven, waardoor het slot niet vastzat. Ik sloot de deur, deed hem weer op slot en ging naar bed.

De volgende ochtend dacht ik eigenlijk niet meer aan mijn ervaring. Maar toen ik de gordijnen opendeed, schrok ik toch wel even. Er waren grote voetstappen in de sneeuw die naar de deur gingen en toen weer weg. Door de gedachte die ik zo hard had willen onderdrukken, was een inbreker niet in staat geweest om thuis te komen.

Ik ben zo dankbaar voor de influisteringen van de Heilige Geest, waardoor ons gezin die koude winternacht werd beschermd. Mijn manier van luisteren is er blijvend door veranderd. ■

Kelli Allen-Pratt is lid van de wijk Highland 3, in de ring Highland-Oost (Utah).

Op een avond werd ik uit een diepe slaap wakker met een dringende gedachte: 'Kelli, doe de achterdeur op slot!'

Gezegend door het seminarie

Juan Miguel Aguirre Encarnación

Toen ik zeventien was, nodigde mijn vriendin July me uit om naar het seminarie in haar wijk in Lima (Peru) te gaan. Ik had een oppervlakkige interesse in het Oude Testament, dus beloofde ik mee te gaan.

De tante van mijn vriendin, zuster Rosa de Arriaga, was de seminarieleerkracht, en iedere dag liet ze iemand een gebed uitspreken voordat ze met de les begon. Toen ik naar het seminarie bleef gaan, ontwikkelde ik niet alleen meer liefde voor de Schriften, maar leerde ik ook bidden. Op een dag vroeg zuster Rosa of ik het gebed wilde uitspreken. De ervaring was ongelofelijk. Ik kreeg een brandend gevoel van binnen, en mijn hele lichaam werd warm. Ik dacht dat ik moest huilen.

Op een zaterdag besloot ik naar een jeugdconferentie te gaan. Ik ontmoette veel jonge mensen en ik vond de activiteit heel erg leuk. Toen ik 's middags in mijn spijkerbroek en sportschoenen terugkwam, zag ik tot mijn verbazing dat iedereen een kostuum en een stropdas droeg. Ik voelde me niet op mijn gemak, maar een van de mannen glimlachte en gaf me een teken dat ik binnen moest komen. Ik luisterde naar de toespraken, en alles kwam me bekend voor.

Daarna ging ik naar zuster Rosa toe en vertelde haar wat er was gebeurd. De zoon van zuster Rosa zei glimlachend: 'Morgen, tijdens de zondagse bijeenkomst, kun je niet zo gekleed gaan.'

De volgende dag had ik voor het eerst in mijn leven een stropdas om toen ik naar de kerk ging. Ik was onder de indruk van de ordelijke gang van zaken en de vriendelijke houding van de anderen ten opzichte van mij. Opnieuw voelde ik die warmte van binnen, en dat gevoel bleef ik de hele bijeenkomst houden. Toen het koor begon te zingen, begon ik bijna te huilen. Het was zo'n fijn gevoel dat ik altijd wilde hebben.

Een maand na mijn eerste seminarieles begon ik aan de zendelingenlessen, en op 28 april 1996 liet ik me dopen en werd ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mijn moeder en mijn zussen lieten zich zes maanden later dopen, en mijn vader een maand daarna. Op 31 januari 1998 werd ons hele gezin in de Lima-tempel (Peru) verzegeld.

Later ben ik in het zendingsgebied Lima-Noord op zending geweest. Na mijn zending heb ik drie jaar lang op het opleidingscentrum voor zendelingen lesgegeven. Het dragen van een stropdas — wat ik eerst zo vreemd vond — werd een dagelijkse routine.

Ik ben mijn vriendin July en mijn seminarieleerkracht, zuster Rosa, eeuwig dankbaar voor de rol die zij hebben gespeeld in deze aaneenschakeling van zegeningen in ons leven. ■

Juan Miguel Aguirre Encarnación is lid van de wijk Los Laureles, in de ring Lima-Chorrillos (Peru).

Toen ik in mijn spijkerbroek en sportschoenen terugkwam, zag ik tot mijn verbazing dat iedereen een kostuum en een stropdas droeg.

Wist je?

'Het gezang der rechtvaardigen'

Lofzangen zingen is sinds jaar en dag een belangrijke bezigheid van de heiligen der laatste dagen. In 1830 gebood de Heer Emma Smith 'een verzameling heilige gezangen te maken' (LV 25:11). Gedurende de volgende vijf jaar — een bijzonder moeilijke periode in haar leven en in de geschiedenis van de kerk — verzamelde en bewerkte Emma Smith lofzangen, met de hulp van William W. Phelps. In augustus 1835 werd de eerste lofzangenbundel van de kerk uitgegeven.

Emma's bundel, *A Collection of Sacred Hymns for The Church of Jesus Christ of Latter Day Saints*, bevatte negentig lofzangen. Omdat de heiligen toen behoefte hadden aan nieuwe teksten, waarin de leerstellingen en de overtuiging van de herstelling tot uitdrukking kwamen, werden er dertig tot veertig van die negentig lofzangen door leden van de kerk geschreven. 26 lofzangen die in Emma's bundel stonden, staan nog steeds in de huidige Engelstalige lofzangenbundel.

Het gebeurde in augustus

Hieronder staan belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de kerk die in de maand augustus plaatsvonden.

2 augustus 1831: Tijdens een ceremonie in Jackson County (Missouri) wijdt Sidney Rigdon (rechts) het 'land Zion' in voor de vergadering van de heiligen. De volgende dag wijdt de profeet Joseph Smith het bouwterrein voor de tempel in Independence (boven).

25 augustus 1878: Het eerste jeugdwerk, opgericht door Aurelia Spencer Rogers (links), in Farmington (Utah). Minder dan twee jaar later, op 19 juni 1880, wordt het jeugdwerk voor de hele kerk opgericht, met Louie Bouton Felt als de eerste presidente.

Tip voor leidinggevenden

Als je intermenselijke vaardigheden wilt ontwikkelen, doe dan vrijwilligerswerk waardoor je zelfvertrouwen groeit. Sluit je aan bij een vrijwilligersorganisatie of word lid van een sportclub. Als je bij een groep hoort en aan goede activiteiten deelneemt, zul je intermenselijke vaardigheden ontwikkelen waar je in andere omstandigheden iets aan hebt.

Kunst op het web

Tentoonstellingen in het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst zijn te bekijken op **www.lds.org/museum.** Neem een virtuele rondleiding door het museum, of bekijk de inzendingen van voormalige winnaars van de internationale kunstwedstrijden.

De kunstwedstrijden worden iedere drie jaar gehouden. De uiterste inzenddatum voor de volgende is november 2005. Om kunstvoorwerpen in te dienen vult u on line het aanmeldingsformulier in en stuurt u uw foto's mee. U kunt ook via e-mail een aanmeldingsformulier opvragen (**churchmuseum@ldschurch.org**). De website en aanmeldingsformulieren zijn beschikbaar in het Engels, Frans, Duits, Japans, Portugees, Russisch en Spaans.

VAN LINKS NAAR RECHTS: LIZ LEMON SWINDLE, *UITVERKOREN VROUWE;* RANDALL J. PIXTON, FOTO VAN LOFZANGENBUNDEL; DALE KILBOURN, *TOEWIJDING VAN TEMPELTERREIN IN INDEPENDENCE (MISSOURI);* ED FRAUGHTON, BORSTBEELD VAN SIDNEY RIGDON; LOUIE FELT KEYSOR, *AURELIA SPENCER ROGERS;* BEWERKTE FOTO © PHOTODISC

De *Liahona* van augustus 2003 gebruiken

Ideeën voor besprekingen

• 'Uw familiegeschiedenis: beginnen', p. 12: President Boyd K. Packer stelt een eenvoudige manier voor om met onze familiegeschiedenis te beginnen. Bespreek zijn ideeën en maak plannen om te beginnen.

• 'Een web van vriendschap', p. 32: Ouderling Richard H. Winkel vertelt dat grote sequoia's de harde winden kunnen weerstaan omdat hun wortels zich om de wortels van andere bomen wikkelen. Leden van de kerk zijn met die bomen te vergelijken: wij hebben de kracht van de mensen om ons heen nodig om stand te houden. Bespreek wat wij kunnen doen om de leden in onze wijk of gemeente te helpen.

• 'De gelijkenis van de talenten', p. 34: Ouderling Ronald A. Rasband noemt drie beginselen met betrekking tot talenten. Bespreek deze beginselen en hoe ze van toepassing zijn op de specifieke talenten van de leden in onze klas of bij ons thuis.

• 'Geloof verlicht de weg', p. K2: President Gordon B. Hinckley vergelijkt een nachtelijke treinreis met onze levensreis. Bespreek hoe geloof onze weg verlicht, net als de koplampen van de trein de weg voor de machinist verlichten.

FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND, GEËNSCENEERD

Onderwerpen in deze uitgave

K=*De Kindervriend*

Toets je kennis

Weet je waar deze gebeurtenissen uit het Boek van Mormon hebben plaatsgevonden?

1. Toen koning Mosiah en zijn groep Nephieten vluchtten, sloten ze zich bij de Mulekieten aan. Hoe heet het land waar de Mulekieten woonden?
   a. Gidgiddonah
   b. Lehi-Nephi
   c. Zarahemla

2. Hoe heette het water waarin Alma doopte? Een Nephitische profeet werd later ook zo genoemd.
   a. Helaman
   b. Mormon
   c. Laman

3. Welk land gaven de Nephieten als erfgoed aan de Anti-Nephi-Lehieten?
   a. Overvloed
   b. Irreantum
   c. Jershon

Antwoorden: 1. c (zie Omni 1:12–14); 2. b (zie Mosiah 18:7–10); 3. c (zie Alma 27:21–22)

J. Kirk Richards, *De vijf wijze maagden*
'Dan zal het koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie; doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen' (Matteüs 25:1–4).

‘*Door ons dienstbetoon zullen de verdrietige weduwen, de vaderloze kinderen en de eenzamen verblijd, getroost en gesteund worden. En wij zullen een beter begrip krijgen van de woorden in de brief van Jakobus: “Zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.”*’ Zie president Thomas S. Monson, ‘Weduwen en vaderloze kinderen — door God geliefd’, p. 2.

DUTCH
4 02239 88120 5